

Giới thiệu Vợ Hồ Của Tổng Tài

Giang Nhật Hạ là một cô gái thông minh và xinh đẹp.

Dương Hạo Phong tuy là vị tổng tài khét tiếng trên thương trường nhưng lại lấy vợ bọc của một người thầy giáo tại trường KC lại sở hữu nét đẹp nam thần khiến rất nhiều nữ sinh thầm thương trộm nhớ.

Một cô gái tuổi 17 đầy mơ mộng về tình yêu và tương lai lại bị anh lấy đi sự trong trắng. Sau đó, vì si mê cô, anh đã gây sức ép lên Tập đoàn Giang Thị nhà cô, ép cô phải gả cho anh để bù lại số nợ, sau khi cô đủ 18 tuổi sẽ chính thức cưới cô làm vợ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Không gian ngọt ngào

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi học tại Học viện KC, còn trước kia, cô học ở trường PMT á. Cô diện trên người bộ đồng phục áo trắng, váy đỏ và cà vạt cũng màu đỏ để tượng trưng cho lòng nhiệt huyết của tuổi trẻ. Tóc dài ngang lưng được cô buộc gọn và đơn giản. Mang thêm một đôi giày bata trắng năng động, khoác lên vai cái ba lô tinh nghịch càng tăng lên vẻ đẹp kiều diễm nhưng tinh khôi của cô. Cô đứng trước gương, đọc lại một lần bài diễn văn cho lưu loát (bà làm như đi dự hội nghị á) xong xuôi cô mới bước xuống nhà ăn cơm.

Bàn ăn được bày sẵn, chén đũa sẵn sàng cho cô “mần thật” mấy món ăn ưa thích. Bên trái cô, một cô gái khả ái nhu mì khẽ xới cơm cho cô một chén thật đầy rồi cúi đầu, 2 tay cung kính đưa chén cơm cho cô. Cô cầm lấy cái chén, mòi hơi nhứ lại:

-Đâu phải là chị không biết tính em? Em đã nói bao nhiêu lần rồi...

Cô còn chưa nói xong, cô gái ấy mặt mày xám lại, vội vàng giải thích:

-Tôi xin lỗi cô, đại tiểu thư! Nhưng mà cô là chủ, tôi là tớ, tôi thật sự không thể

-Không thể cái gì chứ? Em nói rồi, trước mặt em, mọi người không cần phải giữ lễ như thế! Em thật thấy khó chịu nha!-nét mặt cô pha lẫn chút giận dữ

Cô vừa dứt câu, từ trên lầu, một cô gái khác, xinh đẹp xuất trần (nghe tiếng thùng đổ nước) gõ lên đôi giày cao gót, chậm chậm đi xuống bàn ăn:

-Ngay cả một con hầu còn biết lễ nghĩa, chủ là chủ, tớ là tớ. Vậy mà đại tiểu thư của chúng ta đây lại còn đợi người hầu dạy bảo lại hay sao?

(Giang Khả My: em gái của cô-Giang Nhật Hạ 16 tuổi, xinh đẹp, thông minh, nhưng tính cách cay nghiệt. Hận không thể đem người chị của mình đun vào chảo dầu, sống không bằng chết chỉ vì lý do là khi 2 chị em cô đi chung với nhau, tuy Khả My cô yêu kiều là thế, nhưng tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô chị “quý hóa” này. Tính tình Khả My như thế cũng một phần bởi mẹ của 2 người chị yêu thương mỗi Khả My, cho cô ta cái quyền “tiền trạm hậu tẩu” nên Khả My mới có thể lộng hành đến vậy)

-Tôi không dám dạy bảo ai cả, thưa nhị tiểu thư!-chị người hầu mặt xám lại, phân bua

Bốp

Khả My không thương tiếc mà tát lên má của chị người hầu một tiếng, nắm đầu tay in cả lên gò má

-Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư. Tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi, gọi tôi là tiểu thư, không đại không nhị gì cả, rõ chưa?!--Khả My nổi nóng quát lên

-Chị có sao không? Nhã Đình?- cô ân cần rồi quay sang Khả My-Chị nói cho em biết! Em có ghét chị cứ nhắm thẳng vào chị đây! Ai cho em cái quyền “giận cá chém thớt” vô cớ như vậy? Dù gì thì chị Nhã Đình tuổi cũng lớn hơn em đó!

-Lớn hơn thì sao chứ?-Khả My thur thả ngồi xuống ghế-Dù sao đi nữa vẫn là người hầu của em mà thôi!

2 chữ “người hầu” Khả My cố tình kéo dài ra như muốn rạch lên tim Nhã Đình 1 vết thương sâu của sự mất đi tự trọng

-Nói hay, nói hay!

Một người phụ nữ thân y màu xanh lá tươi mát, nét mặt lộ ra vẻ nghiêm nghị nhưng khóe môi lại vẽ lên một nụ cười nham hiểm.

-Mẹ...-Nhật Hạ nén cơn giận, cuối đầu chào cung kính

-Bà chủ...-Nhã Đình mặt không còn một giọt máu

Người phụ nữ đó là mẹ của Khả My và Nhật Hạ (tên là Nghệ Nhạc Lam, 40 tuổi), tuy vậy nhưng ai cũng có thể nhận ra bà ta thiên vị Khả My đến mức cùng cực, còn đối với cô, mẹ cô cay nghiệt, tàn độc, hận không thể đem đầu cô chặt xuống, hành hạ cô cả thể xác lẫn tinh thần bởi do gương mặt của cô vô cùng giống với người cha vô lương tâm đã bỏ rơi mẹ con cô khi em gái cô chỉ vừa tròn tháng. Mẹ cô, thật quả là có nghị lực lắm nha! Mới hai mươi mấy tuổi đầu đã ẵm theo 2 đứa con gái nhỏ lăn lộn trên thương trường. May nhờ người nhà ngoại giúp đỡ ít số vốn, mẹ cô đã gây dựng nên Giang Thị của ngày nay.

-Mẹ!-Khả My lười nhác khẽ chào mẹ

Nhạc Lam khẽ cốc nhẹ cô một cái:

-Con bé ngốc này, sao còn không mau ăn sáng?

Khả My khẽ nhú mày, le lưỡi tinh nghịch:

-Tại có 2 cục rác chướng mắt làm ảnh hưởng đến khẩu vị của con! Giờ ăn cũng không thấy ngon!

-Mẹ à! Tại Khả My, con bé quá đáng trước mà!-cô lên tiếng

-Tôi nói bao nhiêu lần rồi? Chuyện tôi dặn, cô dám bỏ ngoài tai?

-Mẹ... con không dám!-cô nhẹ giọng, ngữ điệu có chút uất ức

-Nhắc lại tôi nghe!-Nhạc Lam gấp thức ăn cho Khả My

-Dạ là: Khả My làm việc gì con cũng phải hết sức ủng hộ, mặc kệ là đúng hay sai, nên hay không nên. Có việc gì gây ra hậu quả xấu, con đều phải gánh vác thay Khả My, Khả My là người kế nghiệp Giang Thị sau này, tuyệt đối không được để con bé rơi ra 1 sợi tóc!-cô ầm ừ, mắt đỏ lên

-Biết mà còn dám trái?!-Nhạc Lam thân nhiên ngồi ăn, không thèm liếc cô nữa con mắt

-Con...-cô ghen lại

-Đi ngay cho khuất mắt tôi! Phạt cô không được ăn sáng! Phải đi bộ đến trường!

-Dạ, thưa mẹ!-cô nói rồi ngậm 1 họng uất hận, xách ba lô lên, giẫm mạnh lên đôi ba ta trắng bước vội ra ngoài

...

-Đại tiểu thư! Là tại tôi, tôi xin lỗi!- Nhã Đình đuổi theo, nhét vội cho cô ổ bánh mì ngọt

-Không sao! Lỗi cũng không phải ở do chị! Với lại em có cái này rồi-cô nói đến đây khẽ lắc lắc ổ bánh rồi chạy vụt ra ngoài

Chết tiệt! Cứ đà này cô trễ giờ mất! Đồng hồ trên tay điểm 6h35! Ngày đầu tiên mà đi trễ, thế nào mấy thầy cô cũng có thiện cảm xấu về mình. Nghĩ đến đây, cô miệng gặm bánh, chân chạy như ma đuổi trên đường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xui không thể tả

Vừa chạy vào cổng trường, đồng hồ của cô đã điểm 6h40. “Không khéo trễ mất!” cô nghĩ thế rồi phi thân thật nhanh vào trong. Bỗng đang chạy cô đụng phải một khuôn ngực to lớn của ai đó.

-A! Đau chết mất! Đi đứng kiểu gì thế?-cô đứng dậy, lên giọng mắng

-Cô còn dám nói? Chính cô là người đã đụng tôi!-anh đứng dậy, liếc sơ người cô một cái

-Tôi không biết! Anh mau xin lỗi tôi đi!

-Cô dám nói lại lần nữa?-anh thô bạo nắm chặt cổ tay cô

-Tôi... -khuôn mặt cô vặn vẹo vì đau đớn

-Nhớ! Muốn nghe Tiêu Kiến Thần tôi xin lỗi, chỉ có chết!-anh gằn giọng hăm dọa

-Cái tên nghe đẹp quá!

Bất ngờ cô cảm thán một câu làm anh phải giật bắn cả người. Vô thức anh buông tay cô ra, miệng nở một nụ cười thống khổ. Dương Hạo Phong anh (Tiêu Kiến Thần là tên giả của anh khi làm giáo viên, còn tên thật là Dương Hạo Phong) cả đời người được biết bao nhiêu cô gái si mê, lên giường với không ít nữ sinh và các tiểu thư xinh đẹp. Vậy mà có người, ấn tượng anh bởi cái tên. Từ đầu đến cuối không hề phát ngôn 1 câu nào khen ngoại hình của anh, mà lại yêu thích cái tên giả Tiêu Kiến Thần của anh. Thật nực cười mà!

-Ê nè!

-Chuyện gì? Muốn nghe tôi xin lỗi à?

-Không có! Tôi chỉ là muốn hỏi, lớp 12a1 nằm ở đâu vậy?

-Tại sao tôi phải chỉ cho cô?

-Vì anh làm tôi sắp trễ giờ rồi nè

Anh quay lưng đi, khẽ nhếch môi, nói rõ ràng từng chữ:

-Lầu 5, tay trái.

Cô chưa kịp nói cảm ơn thì bóng anh đã khuất dạng. Cô thở dài nhìn đồng hồ. Còn 1 phút!

Thế là cô bật chế độ máy bay, phi thẳng lên lầu 5. “Trường gì mà cao thế!” cô rủa thầm khi đặt chân lên lầu 5

-Em kia làm gì trên đây vậy?-cô giáo Trương thấy cô thì tò mò hỏi

-Dạ thưa cô! Chứ không phải đây là dãy phòng học à?-cô vừa thở hổn hển vừa trả lời

-Trời! Ai nói em thế? Đây là dãy phòng giáo vụ mà!

-Vậy chứ lớp 12a1 ở đâu cô?

-Tầng 1, phía tây!-giọng Cô Trương chắc nịch

“Tiêu Kiến Thần! Tôi mà gặp lại anh, tôi sẽ trả thù anh” cô nhủ bụng rồi lại phi thân xuống tầng 1. Mà khoan, tầng 1 phía tây, chẳng phải gần nơi cô đựng phải “tên ôn dịch” đó sao? Có tình chơi cô? Sao mà hôm nay cô xui thế không biết!

-Dạ xin lỗi em vào lớp trễ!-cô cúi mặt thở gấp, cố hít lấy từng ngụm oxy quý giá

-5 phút! Thế lực em thật tốt đó nha!-người thầy đứng trên bục giảng giờ đồng hồ lên xem giờ

-Em...

Cô vừa ngược lên đã nhận ra khuôn mặt quen thuộc. Là hân! Kê đã khiến cô phải tập thể dục buổi sáng! Thật quá đáng mà! Dù gì cũng là giáo viên của cô, sao lại chơi cô như thế chứ?

-1 phút ứng với 1 tiết! Em trễ 5 phút, phạt em đứng suốt 5 tiết, không được ngồi!-anh lãnh đạm nhìn cô

-Thầy, nhưng nếu không phải tại thầy...

Cô còn chưa dứt câu, anh đã lên giọng:

-Em dám không nghe?!

-Em không dám!

Cô ngậm một bầu uất hận, mắt đỏ hoe, giẫm mạnh lên đôi bata trắng đi xuống cuối lớp khoanh tay ngoan ngoãn.

(chap này hơi nhảm, thông cảm nha!)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mất đi trong sạch

Reng~~Reng~~

Tiếng chuông ngân lên báo hiệu 5 tiết học kết thúc. Cô thờ phào, bây giờ chỉ cần về đến nhà, cô nhất định phải ngủ một giấc thật thoải mái nha. Nhưng trước đó, cô phải đi tìm chiếc móc chìa khóa hình “Kaiba chihi” cái đã. Cô nhớ rõ, lúc sáng đã để nó vào cặp, không hiểu sao lại không thấy đâu chắc chắn là bị rơi ở đâu đó rồi.

Cuối cùng cô cũng tìm được nó ở tầng 4. Chắc lúc sáng chạy gấp quá nên rơi cũng không hay. Đang định về bỗng cô nghe có tiếng phụ nữ rên la phát ra từ một căn phòng gần đó. Vốn tính “ngây thơ vô số tội” cô bèn theo hướng tiếng la mà mở cửa phòng.

Vừa mở cửa, đập vào mắt cô là những hình ảnh 18+. Trên nền đất lạnh lẽo, một đôi nam nữ đang ân ái, ái ái. Thật là kinh tởm! Bất giác, chiếc móc chìa khóa đang cầm chắc bỗng vô thức làm rơi xuống đất.

Tách!

Nghe động, người nam ngước lên, ánh mắt mang đầy hàn khí. Đến lúc này cô mới nhìn được mặt người đàn ông đó. Là anh!

-Cút ra!-anh lạnh lẽo quát một tiếng

-Em xin lỗi! Em sẽ đi ngay, không phá hoại chuyện tốt của thầy!-cô nghịch ngợm trêu rồi quay lưng đi

-Ai nói em?!-anh vừa nói vừa khoác áo che đi thân dưới lộ liễu

-Không lẽ là em sao thầy Kiến Thần? Em đang phục vụ thầy tốt mà!-người nữ ổng ẹo

-Cô chính là người có kỹ thuật giường chiếu tệ nhất trong số tất cả đó, hiểu chưa?

Người nữ ấy liền ôm lấy quần áo mặc vội vào, khóc thút thít chạy ra ngoài không quên liếc cô 1 cái.

Chưa kịp hiểu ra điều gì cô đã bị anh giật mạnh, cả cơ thể mất đà rơi vào người anh.

-Sao hả? Em cho rằng phạt em đứng 5 tiết không đủ à?-anh ôn nhu trêu đùa cô

-Em không có!-cô cố gắng chống cự nhưng bất khả kháng

-Vậy, hay là...

Cô còn chưa phân tích được câu nói đó hàm chỉ ý gì đã bị anh gí chặt trên nền đất lạnh tanh, cướp đi nụ hôn đầu đời mà 17 năm nay cô gắng công gìn giữ. Anh khẽ dúi môi đi xuống cổ cô, cắn nhẹ vào vành tai cô rồi nói khẽ:

-Là lần đầu đúng không? Cho tôi nhé?!

Cô còn đang thờ gáp, ý thức chưa kịp phục hồi sau cái hôn cưỡng bức đó đã bị anh hung hăng siết chặt cổ tay, ngăn không cho cô kháng cự.

Rồi một loạt tiếng vang y phục bị xé rách. Cà vạt và thẻ học sinh bị quăng sang 1 bên. Áo đồng phục bị xé nát thành từng mảnh vụn nhỏ, cả váy cũng vậy. Đến cả đồ lót anh cũng xé tan không tha!

Đôi mắt đầy tràn dục vọng, anh nhấn tâm phá nát đi sự trong sạch của cô.

Vùng đồi núi bị anh mút, xoa đến biến dạng. Cả cơ thể cô bị anh đụng chạm không sót một nơi nào. Chân thon bị anh tách ra thành hình chữ V, dùng tay nhẹ nhàng xoa lấy tiểu huyết để kích thích cô.

-Thầy! Buông em ra! Em.. đến cả 17 cũng chưa tròn, nếu thầy tiếp tục làm như vậy...

Nhưng vẫn không nhận được câu trả lời. Thay vào đó, “cậu bé” của anh mạnh mẽ tiến sâu vào nơi nhạy cảm của cô, không thương tiếc phá rách lớp màng trinh nhỏ bé. Lực đạo, tần suất, của anh ngày một mạnh lên, mỗi lần tiến vào như là vào nơi sâu nhất dung lực đạo mạnh nhất.

-A....

Đau nhức lan truyền làm cô thống khổ kêu lên bi thảm. Cô nhục nhã, không dám nhìn thẳng vào anh, từ khóe mắt cô lặng lẽ chảy ra một dòng chất lỏng ấm nóng.

-Thầy mau tránh ra!-cô nức nở

-Mới màn dạo đầu thôi mà! Từ từ tôi sẽ cho em cái gọi là ‘muốn chết không xong’”!

Toàn thân cô bị anh kích thích đến dục hỏa tràn đầy. Anh thật sự muốn cô đến điên rồi. Không bận tâm đây là lần đầu của cô mà biến hóa mọi tư thế, chốc chốc lại đổi kiểu làm thân dưới của cô khoi lên màn đầu nhưc từng hồi khiến cô ngất lịm đi.

Tỉnh lại, cô vẫn cảm thấy phần đó của anh vẫn còn trong cơ thể cô. Rốt cục, anh đã muốn cô bao nhiêu lần rồi? Đang suy nghĩ bỗng từ bên ngoài, 2 vị nam nhân một thân hắc y đẩy cửa bước vào.

-Tôi tưởng kết thúc rồi chứ?-một nam tử nói khề

Cô giương đôi mắt ngán lệ về phía 2 người đó, thanh âm đứt quãng, khề nói:

-Van cầu cứu tôi!

Anh không liếc 2 người đó nửa con mắt, chỉ giữ chặt cầm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh:

-Cho họ gan trời cũng không dám! Đẹp thế này, phải để cho người ta ngắm chứ?!

Thế là cô lại rơi vào trạng thái hôn mê sau khi nghe một trong 2 nam nhân kia nói khề: “Thú vui như thế, ai lại ngăn cản làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Dương hạo phong

Dương Hạo Phong chính là tên của tôi, cái tên này chỉ sử dụng khi quản lý công ti và giao tiếp với người thân mà thôi. Khi đi dạy và chơi bời tôi lấy tên giả là Tiểu Kiến Thần. Tôi năm nay đã 25 tuổi, chính xác hơn là 25 tuổi 1 tháng lẻ 3 ngày.

Tôi cũng không nhớ rõ mình đã chơi qua bao nhiêu cô gái, chỉ nhớ lần đầu là vào năm 19 tuổi. Chuyện lên giường cùng với các cô gái hay nữ sinh, tôi quen rồi. Chỉ có cô gái mang tên Giang Nhật Hạ này mới có thể đem lại cho tôi sự phấn khích mãnh liệt đến thế.

Cô bé đó, từ lúc chúng tôi đụng mặt ở cầu thang, tôi đã kĩ lưỡng quan sát 1 lượt. Lần này, tôi lại có dịp quan sát cô bé này kĩ hơn chút nữa.

Nói chung: không đẹp đến nổi sắc nước hương trời, nhưng Nhật Hạ khoát lên người vẻ băng thanh ngọc khiết, dáng người nhỏ nhắn đáng yêu, làn da trắng sứ, gương mặt không cần trang điểm vẫn rất thanh tú. Sóng mũi cao, đôi mắt đen tròn tinh nghịch, đôi môi mím, không son cũng đỏ, nhìn vào, chỉ muốn cắn lấy 1 cái.

Muốn cô gái này cũng thật khó nha! Trước giờ ngoài Nhật Hạ ra, tôi chưa từng xé nát quần áo của các cô gái bao giờ, cũng chưa lần nào tôi phấn khích đến nổi, muốn cô 3 lần vẫn chưa chán. Nếu cô ấy không chống cự thì chắc cũng không đến nỗi quần áo cô ấy bị xé tan như vậy. Cối không được thì tôi phải xé chứ?!

Có thể nói rằng, nếu lúc đó Hàn Vũ và Thiếu Hạo không vào giữa chừng thì tôi chắc sẽ còn muốn cô thêm vài lần nữa.

Tôi, Hàn Vũ và Thiếu Hạo cũng không ở lại lâu. Sau khi Nhật Hạ ngất, tôi khoác cho cô chiếc áo của tôi rồi cả 3 cùng nhau ra ngoài uống rượu.

Giữa chừng, tôi bỏ ra về. Không hiểu sao bỗng dưng tôi lại muốn có cô. Thêm cảm giác cô nằm dưới thân của tôi, cùng tôi hoan ái. Nhìn vẻ mặt cô khi bị tôi cưỡng đoạt, đương nhiên rằng, cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi một lần nào nữa. Nhưng mà nên nhớ, tôi là ai chứ? Dương Hạo Phong tôi trước giờ muốn cái gì là có cái đó. Đến cả tập đoàn KC này tôi còn đoạt được một cách dễ dàng. Huống chi đây chỉ là tiểu thư của 1 tập đoàn nhỏ đến mức tôi chỉ cần búng tay là biến mất kia chứ? hahaha

Thế là tôi bắt đầu lấy điện thoại ra gọi cho tổng giám đốc Ngô:

-Có chuyện gì vậy Dương tổng?-Giám đốc Ngô cung kính

-Tôi muốn anh rút lại thời gian cho vay của tập đoàn Giang Thị, sau đó, giành hết các mối làm ăn cho tôi, dùng một chút thủ đoạn, ép giá cổ phiếu của Giang Thị xuống mức thấp nhất trong vòng 2 tiếng. Được chứ?

-Không có vấn đề gì!-giám đốc Ngô ngắn gọn

Tôi thành thoi trên sofa, tay cầm ly Gin trong vắt, trong đầu cứ hiện lên khuôn mặt của Nhật Hạ khi cùng tôi ân ái. Có phải tôi đã động tâm với Nhật Hạ? Nực cười.

//////////đây phân cách thời gian a//////////

2 tiếng sau

Có một cuộc gọi đến. Không ngoài dự đoán-là Nghe tổng:

-Chẳng hay, Nhạc Lam tôi đã đắc tội gì với Dương tổng đây mà Ngài nỡ ép Giang Thị chúng tôi vào con đường chết như vậy?-Nghe tổng ủy khuất

-Lỗi của bà là đã sinh ra một cô con gái xinh đẹp như thế!

-Ý của Dương tổng đây là...

-Tôi muốn bà đưa đứa con gái của bà qua để trừ đi số nợ

-Nhưng Khả My vẫn chưa tròn 18 tuổi...-Nghe tổng có vẻ hơi run

-Khả My?

-Chứ không lẽ là Nhật Hạ?-Giọng Nghe tổng có vẻ rất ngạc nhiên

-Đúng! Với lại tôi không nói là cưới cô ta về để làm vợ, chỉ là để gán nợ cho bà thôi! Bà có ý kiến gì à?

-Tôi đã hiểu, Dương tổng...

-...

Chưa đợi bà ta nói xong, tôi đã cúp máy trước.

Giang Nhật Hạ, em là của tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giang nhật hạ

Xin chào mọi người! Tôi tên là Giang Nhật Hạ, 17 tuổi. À, đúng hơn là còn đúng 25 ngày nữa tôi mới tròn 17 tuổi.

Em gái tôi là Giang Khả My, 16 tuổi. Bật mí nha! Con bé đúng nghĩa xinh đẹp luôn á. Khuôn mặt v-line khá ái, làn da mịn màng, đôi môi anh đào đỏ lựng, hai mắt to tròn vô cùng diễm lệ. Tôi nói thật, nếu tôi mà là con trai, tôi hứa sẽ yêu nó rất nhiều. Chưa hết đâu nha! Con bé giống mẹ tôi, từ gương mặt cho đến khiếu kinh doanh, con bé kinh doanh giỏi lắm, lại biết nghĩ ra nhiều ý tưởng mới. Không như tôi, học cái này là quên mất cái kia.

Mẹ tôi tên là Nghe Nhạc Lam (tên đẹp lắm đúng không ^^) 40 tuổi. Mẹ tôi không những xinh đẹp mà còn kinh doanh vô cùng giỏi nha! Các bạn nghĩ xem, một người phụ nữ với 2 bàn tay trắng lại có 2 cô con gái nhỏ thì có thể làm được gì? Ấy thế mà mẹ tôi lại có thể lập nên Giang Thị của ngày hôm nay, thật sự tôi vô cùng hâm mộ mẹ. Nhưng mẹ thì vô cùng ghét tôi. Ai bảo, tôi càng lớn lại càng giống ba-người đã bỏ rơi mẹ con chúng tôi khi Khả My chưa tròn tháng.

Ba tôi, nghe mẹ tôi kể lại thì ông vô cùng đẹp trai. Mẹ và ba vì lời hứa hôn của người lớn nên mới phải cưới nhau. Ở chung lâu ngày, cuối cùng mẹ cũng đem lòng yêu ba. Nhưng khi Khả My ra đời không lâu, ba trở nên lạnh nhạt, thường xuyên chửi bới rồi bỏ nhà ra đi. Không những thế, ba còn lấy giấy tờ nhà đem vay ngân hàng một khoản tiền, ba đi không lâu, người ta đã đến siết nhà đòi nợ, thế là 3 mẹ con tôi phải nương nhờ nhà ngoại. Tôi thật sự, vô cùng hận người ba này.

//////////dãy phân cách a//////////

Khi tôi tỉnh dậy, tôi đã thấy mình nằm ngay ngắn trên sofa. Trên người tôi đắp 1 cái áo khoác hàng hiệu, còn bên trong thì hoàn toàn không một mảnh vải che thân. Nếu như thân dưới tôi bây giờ không nhúc nhích từng hồi, tôi cũng không tin điều vừa xảy ra. Chết tiệt mà! Bỗng dưng lại bị 1 yêu râu xanh đội lốt giáo viên cướp mất đi cái ngàn vàng và cả nụ hôn đầu đời của tôi nữa. Tôi phải làm sao bây giờ? Đã ngu ngốc, xấu xí mà cả cái thứ quý giá nhất ấy tôi cũng không còn thì tôi làm người như thế nào đây. Ai lại đồng ý lấy một cô gái như tôi làm vợ? Quà là ông trời thích trêu ngươi Giang Nhật Hạ này mà!

Thế là tôi bắt đầu ôm mặt mà khóc. Tỉnh tôi vốn mít ướt như thế, đựng chuyện là khóc.

Khóc một hồi, tôi khoác cái áo mà tên hỗn đản (hỗn đản:khốn nạn) kia để lại. Giờ tôi mới biết, thì ra lùn cũng có ích lắm chứ! Nhìn xem! Áo khoác của tên Tiêu Kiến Thần ấy, tôi mặc vào che kín đến nửa đùi luôn. Với bộ dạng này thì tôi có thể ra đường được rồi

Nhưng tôi vừa đứng lên đã té ngay xuống nền đất. Thân dưới của tôi vô cùng đau nhức sau lần đòi bại đó. Tên chết tiệt này, rốt cuộc hắn đã muốn tôi bao nhiêu lần vậy chứ? Hắn cưỡng "yêu" đến mức đó à?

Rồi cuối cùng tôi cũng lết được cái thân này ra khỏi khuôn viên ngôi trường rộng hơn 1 ngàn héc ta này. Việc đầu tiên là bắt taxi về. Tôi vốn đi bộ từ nhà đến trường không vấn đề gì nhưng với cái thân dưới đau nhức này, lết ra được đến đây cũng đã là 1 kỳ tích rồi.

Về đến nhà, tôi liền chạy ngay vào phòng rồi nhảy vào bồn tắm. Cảm giác làn nước nóng chạm vào da thịt thật là thoải mái. Tôi đổ hết cả chai xà phòng tắm lên người rồi chà xát, tôi muốn rửa trôi hết nỗi nhục nhã này. Những nơi tôi chà xát qua đỏ hết cả lên, vài chỗ còn để lộ tơ máu. Càng rửa, mấy vết hôn hoan ái của hắn ta để lại trên người tôi càng rõ hơn. Đồ xà phòng nhiều thì sao chứ, chà xát thật mạnh thì sao chứ, nỗi nhục nhã này có thể rửa trôi sao.

Tôi bước ra khỏi bồn tắm rồi thay lấy 1 bộ đồ ngủ panda tinh nghịch. Ngã phịch xuống nệm, tôi thật cảm thấy thoải mái, ước chi đây chỉ là 1 giấc mơ mà thôi.

-Nhật Hạ!

Đang tận hưởng thì bỗng nghe được giọng của mẹ, tôi bật dậy:

-Dạ mẹ kêu con!

-Dọn đồ đi!-mẹ lãnh đạm

-Mẹ muốn đuổi con ra khỏi nhà?-tôi rung rung

-Cũng gần như vậy...-mẹ ngập ngừng

-Giang Thị nhà chúng ta thiếu nợ tập đoàn KC 20 tỷ đồng và khoản lãi suất 1%/1 tháng. Mẹ là muốn đưa chị cho Dương tổng để gán nợ-Khả My khẽ bước vào phòng tôi rồi giải thích

Mọi thứ xung quanh như đổ sụp trước mắt tôi. Làm sao đây có thể là sự thật?! Vừa nãy tôi mới bị cưỡng bức, đằng này lại bắt tôi gả đi để gán nợ. Ông trời ơi! Người ta nói ông có mắt, vậy mắt ông có bị làm sao không mà lại không nhìn thấy tôi? Hay chính ông cũng ghét Giang Nhật Hạ này? Tôi phải nói làm sao với mẹ đây. Nói tôi bị cưỡng bức, hay nói tôi vô sinh hay kiếm 1 lý do ngu ngốc nào khác?

-Mẹ, con vẫn chưa đủ 18...-tôi nghĩ ra lý do

-Dương tổng không bận tâm đến chuyện đó!-mẹ lạnh lùng trước sự đau khổ của tôi

-Nhưng mà...

-Vậy con đi kiếm 20 tỷ về đây trong vòng 1 tuần cho mẹ đi! Dương tổng đã chỉ ngay tên con, mẹ làm sao che giấu! Không lẽ con muốn Giang Thị mẹ có công gây dựng vỡ tan ngay lập tức hay sao?

-Mẹ...-tôi bật khóc

-Chị còn có giả đồ? Chị có biết Dương tổng tài giỏi thế nào, đẹp trai thế nào không? Nếu không phải anh ta chỉ đích danh chị thì giờ chị cũng không cần ở đây diễn kịch đâu!

-Chị thật sự không thể lấy Dương tổng được!-tôi nấc lên

-Tại sao?

-Chị...

Chưa đợi tôi nói hết câu mẹ đã ngắt lời:

-Tôi cho cô 1 đêm để suy nghĩ: 1 là cô nhìn Giang Thị này sụp đổ, 2 là cô xếp đồ mai qua nhà Dương tổng!

Nói rồi mẹ và Khả My ra ngoài, để tôi lại trong căn phòng lạnh lẽo. Đối diện với 4 bức tường, tôi thật sự rất cô đơn. Tôi rúc đầu vào gối khóc nức nở, gối ướt 1 mảng, tôi mới kiệt sức mà đi vào giấc ngủ. Ước chi đây chỉ là cơn ác mộng, để ngày mai khi tôi tỉnh lại, mọi chuyện rồi sẽ bình thường, đi đúng theo quỹ đạo của nó. Tiêu Kiến Thân và Dương tổng cũng biến mất trên cõi đời này...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đi vào hang sói

Sáng sớm, cô khẽ động đẩy đôi mi cong vút, hồi sau, hàng mi chuyển động, vẽ nên 1 đường cong tuyệt mỹ.

Thân dưới vẫn đau ê ẩm, chết tiệt, vậy là chuyện hôm qua có thật sao. Cô nhẹ nhàng bước vào NVS làm VSCN kèm thay một bộ quần áo thật xinh, từ từ nghĩ ra phương án để không bị phát hiện chuyện cô đã...aaaa thật mất mặt mà.

Vừa bước ra, cô mém hoảng hồn vì 6 con người đứng sừng sững trong phòng cô. Định thần lại, trong phòng cô gồm có: Nhã Đình, Lâm Đức(trưởng bảo vệ của nhà cô) và 4 người bảo vệ khác nữa. Cô thành thoi ngồi xuống sô pha rồi hỏi:

-Em đã chết đâu mà mọi người tập trung đi ăn đám thể?

Nhã Đình vội giải thích:

-Tụi chị không có ý đó!

-...

Thấy cô không lên tiếng, Lâm Đức bèn nói:

-Chúng tôi là nghe bà chủ nói cô phải đi hầu hạ người ta để gán nợ. Chúng tôi ai cũng biết, Dương tổng đó nổi tiếng máu lạnh, cô qua đó chỉ e...

-E cái gì?-cô giương đôi mắt ngây thơ

Lâm Đức đang định trả lời thì từ bên ngoài, Khả My yếu điệu bước vào:

-Chỉ e, sau khi "chơi" chán chị rồi, người ta sẽ vứt chị như vứt 1 bao rác

-Em...-cô tức đến không nói nên lời

-2 nữ 5 nam, mấy người đang làm gì vậy? Tôi có phá hoại "chuyện tốt" của mọi người không?-Khả My thấy cô yếu thế nên lấn lướt

-Tiểu thư không nên nói vậy!

Nhã Đình vừa lên tiếng khuyên ngăn thì BỐP 1 tiếng, trên má Nhã Đình lập tức xuất hiện 5 dấu ngón tay

-Em đang làm gì vậy?-cô mắt bình tĩnh hét lên

Cô là vậy đó. Đánh cô, cô mặc. Mắng cô, cô kệ. Khả My hiểu rất rõ tính cô: chỉ có nhắm vào người bên cạnh cô, cô mới phản kháng. Nghĩ đến đây, Khả My vẽ ra trên môi 1 nụ cười vô cùng nham hiểm.

-Em có làm gì đâu! Chỉ sợ con nha đầu (ý nói Nhã Đình á) này dạy chị làm chuyện "gì đó" rồi không khéo chưa qua đến nhà Dương tổng thì "trình tiết" cũng đã mất rồi!

-Em dám?!

Cô tức giận, gờ bàn tay thon dài lên định tát Khả My 1 cái nhưng rồi bàn tay ấy khựng lại giữa không trung. Cô lấy tư cách gì đánh Khả My đây? 2 chữ trình tiết mà con bé vừa nói, cô còn sao? Khả My nói đúng, chưa qua nhà Dương tổng, cô thật sự đã mất đi thứ quý giá nhất của người con gái. Quả là cô không hề xứng đánh Khả My, không hề xứng...

-Sao? Không dám đánh à?

Một lúc sau, nhận ra cô không có ý tát, bàn tay chỉ gờ ngang mặt nên Khả My vênh váo. Cô khẽ dời bàn tay ấy đi nơi khác, lên giọng nói khích lại Khả My:

-Khả My, là em đang ganh tỵ với chị à? Đúng là chị đã thất tiết, nhưng Dương tổng vẫn là gọi chị, không phải em! À mà hôm nay sao Khả My của chúng ta lại nói được những từ này nhỉ? Hay là em đã đến kì động dục rồi? hahaha...

-Chị...

Khả My tức giận định mắng cô một tràng thì Nghệ Nhạc Lam bỗng bước vào phòng, cứ tưởng Nhạc Lam sẽ nhìn rõ bộ mặt của bà chị đó rồi mắng cho 1 trận không ngờ Nhạc Lam lại xem như chưa xảy ra chuyện gì:

-Chưa thu dọn xong à?-Nhạc Lam lãnh đạm

-Dạ chưa, thưa mẹ!-cô ôn nhu trả lời

-Nhã Đình-quay sang Nhã Đình-vào phòng tôi lấy cho con bé cái vali của tôi, ai đòi con gái lại chỉ có 1 cái vali quần áo!

Nhã Đình gật đầu hiểu ý rồi chạy đi lấy vali cho cô, quả là ngạc nhiên, chưa bao giờ Nhạc Lam lại đối xử tốt với cô như vậy.

...

-Đây thưa bà chủ-Nhã Đình chưa đầy 3 phút đã xong việc

-Ừ, cô giúp Nhật Hạ thu dọn đi-quay sang Khả My-đi thôi con!

-Dạ

-Nên nhớ, Giang Thị nằm trong tay con đó-Nhạc Lam ôn nhu nói

Cô không nói thêm gì chỉ khẽ xếp đầy sách vào cái vali to đùng mà Nhạc Lam mới cho cô. Vừa xếp cô vừa nghĩ xem có cách nào giúp cô thoát hay không, đang suy nghĩ bỗng Nhã Đình lên tiếng:

-Nhật Hạ à, em có thể thu xếp 1 mình được không?

-Được, nhưng chị bị gì hay sao?

-Chỉ là chị...

-Chị thế nào?-Nhã Đình ngập ngừng khiến cô vô cùng lo

Nghe đến đây, Lâm Đức hiểu 2 người có chuyện riêng nên ra lệnh cho mọi người ra ngoài làm việc. Thấy mọi người đi hết, Nhã Đình đỏ ửng mặt, từ tốn nói:

-Hôm nay, nguyệt sự đến nên chị không dám làm việc nặng

"Thì ra là có nguyệt sự" cô nghĩ thầm, mà khoan, nguyệt sự đúng rồi là nguyệt sự, sao cô không nghĩ ra sớm. Nguyệt sự cô hết vào 2 ngày trước khi gặp tên đồn mặt đó, nếu bây giờ cô giả có thì 7 ngày sau mới giả vờ đã hết, lúc đó Dương tổng chắc đã chán cô rồi. Và mấy ngày sau nữa, cô sẽ có nguyệt sự thật, vậy là có thể thoát được rồi.

-Chị Nhã Đình, em cảm ơn chị nhiều lắm, chị ra ngoài đi, em sẽ thu dọn 1 mình-cô vui vẻ

-Có gì đâu mà cảm ơn?

-Chị đã giúp em rất nhiều! Giờ thì đi làm việc đi

-Vâng

Đội Nhã Đình ra ngoài rồi, cô mới mở tủ quần áo ra xem, ở góc tủ vẫn còn bọc băng cô mua thừa lần nguyệt sự trước. Bọc băng mà mọi người hay cho là dơ bẩn, nó quả là đã cứu cô một mạng. Cô nhấc nó lên, hát nho nhỏ bài 1 2 3 4 (1234-Chi Dân) yêu thích rồi tiến vào phòng vệ sinh...

...

Chương này tẻ quá, mọi người thông cảm nha!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mánh khéo thoát thân-gặp lại người quen

Cô giờ đồng hồ lên xem giờ, 6h30 pm. Hiện tại, cô đang có mặt trước cổng ngôi biệt thự của chủ nợ nhà cô (là Dương Hạo Phong á). Vài bước nữa thôi, chỉ cần bước qua cánh cửa này, thì từ đây cô sẽ vĩnh viễn không còn nhìn thấy ánh mặt trời (bà làm như sắp chết).

1 cô gái xinh xắn khoảng 19, 20 tuổi gì đó mở cửa và mang vali cho cô. 1 người nam khác khoảng 60 tuổi tự xưng là quản gia dẫn cô đi cả mấy vòng Trái Đất. Sau 1 hồi vòng vèo, cuối cùng ông quản gia dừng lại trước 1 căn phòng vô cùng sang trọng. Còn cô, do vừa đi vừa ngấm ngấm xuýt xoa về nguy nga của ngôi biệt thự siêu to này nên ở tuốt phía sau, rất vất vả mới đuổi kịp.

Cốc cốc!

Nghe tiếng gõ cửa, khuôn mặt tuần tú của Dương Hạo Phong giãn ra, dùng ngữ khí hàn băng phát ra âm thanh:

- Vào đi!

Theo chân quần gia, cô bước vào trong phòng. Phải diễn tả sao ta? Tự nghĩ nha, vì quả thực không có nét bút nào (phải nói là không có bàn phím mới đúng a) có thể diễn tả được sự sang trọng của căn phòng. Điểm nổi bật nhất chính là thân ảnh cao to đứng cạnh cửa sổ, cửa rèm che kín khiến những mảng ánh sáng trở nên hiếm hoi, mà nhờ như vậy, thân ảnh tuần mỹ kia càng trở nên phiêu dật và thần bí. Bàn tay đưa lên khẽ phẩy phẩy ra hiệu, ông quần gia hiểu ý nên cúi chào 1 góc 90* rồi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại cô và anh, 2 con người đang đứng rất gần nhau nhưng khoảng cách tâm hồn lại xa nhau vời vợi. Cô bây giờ, ngoài việc nghĩ làm sao để diễn cho thật tốt màn kịch này thì chẳng biết suy nghĩ nào khác. Nếu đêm nay, cô thành công qua mặt được ông chủ tập đoàn KC thì chắc chắn cô sẽ là 1 diễn viên nổi tiếng nếu theo nghề. Còn anh, anh bây giờ muốn cô đến diễn rồi, nhưng mèo luôn thích vòn chuột, anh muốn trêu cô 1 chút đã.

-Lên giường đi!-giọng anh lạnh lẽo mang đầy sát thương

Cô như một con ngốc cứ đứng ngẩn ra. Bỗng nhiên trong óc cô xuất hiện âm thanh "Lần đầu à?Cho tôi nhé?!"

Cô lắc đầu, cô cho những âm thanh ấy thoát ra khỏi đầu. Vài phút sau, cô mới chậm rãi nói:

-Tôi, đến cả 17 cũng chưa tròn, theo luật thì...

-Đến khi cô đủ 18 tuổi tôi sẽ cưới cô!-anh phá ngang khi cô đang nói

-Anh đang cầu hôn tôi à?-cô khẽ cười ôn nhu

-Cởi quần áo mau!-anh gắt khề (mất kiên nhẫn lắm rồi)

-À, ừ... hôm nay có chút không tiện...

-Chuyện gì?-anh quát lên

Xem điệu này có lẽ tên trước mặt cô chẳng hiểu chuyện gì cả, cô khẽ thở dài nói rõ ràng từng chữ:

-Hôm nay nguyệt sự đã đến nên...

Anh nghe mà giật cả người liền quay sang kéo cô rơi vào người anh rồi thô bạo quăng cô xuống giường, đặt cô dưới thân anh. Lúc này cô mới nhìn được mặt của "chủ nợ" quý hóa. Thì ra chính là tên chết bầm Tiêu Kiến Thần! Đón mặt thể nào mà cô lại rơi vào tay tên yêu râu xanh đáng chết ấy chứ? Vậy mà không hiểu sao, cô cứ mở to hết cỡ đôi đồng tử đen lầy, giường đôi mất to tròn nhìn thẳng vào anh, lâu lâu lại khẽ chớp mắt. Cứ chỉ vô cùng đáng yêu!

Lúc này anh mới nhìn rõ cô. Cô diện 1 áo sơ mi trắng cách điệu cho phụ nữ, hờ 2 nút ngực tạo nên vẻ nửa kín nửa hở, thanh lịch mà lại vô cùng quyến rũ. Dưới là lớp váy đen che nửa đùi, cơ hồ chỉ cần cô co chân 1 chút là sẽ lộ ra đôi chân dài thon thả. Mái tóc đen dài được cô xõa tự nhiên tạo nên nét đáng yêu trên gương mặt mộc thanh tú.

Anh dùng tay trái giựt 2 cổ tay cô lên đỉnh đầu, tay phải, anh luồn xuống váy của cô, chậm chậm sờ vào lớp da đùi nhạy cảm. Đôi mắt kiêu mị dán chặt vào gương mặt dưới thân mà bây giờ đang đỏ ửng lên như trái cà, chỉ muốn cắn lấy 1 cái cho thỏa. Bàn tay hư đồn ấy tiến vào lớp quần lót của cô, sờ nắn, nhận ra phía trong lớp quần thật sự có 1 lớp bông dày xốp khác thường nên vội rút tay lại. Haizz, đúng là con gái ai cũng phải có vài ngày như vậy, nếu cô không có thì không biết cô thuộc cái thể loại gì nữa.

Anh buông cô ra, nhìn cô thở dài 1 cái. Anh thuận thể kéo cô vào lòng, ôn nhu vuốt tóc và trêu đùa cô:

-Có đau không? Có khó chịu không?

-Thầy, em không sao!-cô cố sức gạt anh ra

-Sao lại gọi thầy xưng em?

-Một ngày là thầy, cả đời là thầy! Em không thích thể sư đồ luyện đâu!

-Tôi ở đây không phải là Tiêu Kiến Thần mà là Dương Hạo Phong! Với lại, thể sư đồ luyện thú vị lắm a

-Em...

Cô còn chưa kịp nói đã bị anh kéo 1 cái, ngã ngay xuống giường. Anh nằm xuống, ôm cô thật chặt như thể sợ cô chạy thoát, khẽ hạ thấp đôi mi xuống, anh ngủ 1 cách ngon lành trong khi cô chặt vật xoay sở đủ chiêu để thoát nhưng vẫn không được. Và rồi cuối cùng nữ chính của chúng ta đã ngủ một cách ngon lành trên bờ ngực rắn chắc của nam chính.

Bật mí cho mấy bạn chưa hiểu nha! 1 điều đương nhiên là nữ chính hoàn toàn không có nguyệt sự. Cô chỉ lấy miếng băng đặt vào trong quần lót làm giống như cô đang có nguyệt sự vậy thôi chứ thật ra miếng băng đó vô cùng sạch. May là anh chỉ sờ thôi, chứ nếu anh mà cởi ra thì... chương này chắc

chấn sẽ có H cho mà xem ^^

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Có cảm giác yêu anh!

Trời đã sáng. Ánh nắng lung linh tinh nghịch treu đùa trên gương mặt xinh xắn của cô khiến cô tỉnh giấc. Chỗ trống bên cạnh đã lạnh, chắc anh đã đi từ lâu rồi. Cô khẽ trở mình, ngáp dài 1 cái.

Vô tình, hoàn toàn vô tình, cô bất gặp thân ảnh cao lớn đứng cạnh cửa sổ như muốn che phủ cả khoảng không trước mắt, oai phong tao nhã, tuấn mĩ hơn người. Trên tay, 1 ly cà phê hầy còn ấm nóng, làn khói mỏng tỏa ra, phả lên gương mặt ngỗ nghịch mà tỉnh lặng của anh khiến cô bất giác nhìn mãi không rời.

Bỗng có cảm giác gương mặt hút hồn đó đang quay lại nhìn cô, cô vô thức nhắm nghiền mắt lại, hít vào 1 hơi thật sâu, nguyện cầu anh không nhìn thấy gương mặt mê trai của cô lúc này >_>

Sao không tiếp tục nhìn?-giọng anh lãnh đạm mà pha chút ôn nhu

-Em đang ngủ sao mà nhìn thấy được?

Hahaha, đang ngủ, vâng, đang ngủ, đang ngủ mà trả lời rất khí thế trong vòng chưa đầy 5 giây...

-Hình như em đã nói sai rồi!-cô mở to đôi mắt nhỏ giọng

-Nếu muốn nhìn thì tôi đến gần một chút, cứ từ từ mà ngắm, thời gian em ở cạnh tôi còn dài mà

-...

-Lau nước bọt trước đi rồi hãy ngắm

Nước bọt? Vâng, cô nhìn anh đến nỗi chảy nước bọt hồi nào mà vẫn không hề hay biết

-A mắt mặt quá đi a, sao thầy lại có thể nói ra mấy lời này vậy hả? Đồ hỗn đản, đồ chết bầm, đồ biến thái aaaaa.....-cô buông 1 tràng đầy uất hận

-Có gì của em mà tôi chưa nhìn thấy? Tức giận làm gì?-anh bình-tĩnh treu đùa cô

-Vẫn còn nội tạng!-Cô tức đến muốn bốc khói

-Vậy em có muốn nhìn thấy không?

-Thấy cái gì?-giọng cô có vẻ run run

-Thấy nội tạng của em!-anh thần nhiên đến kỳ lạ

-Làm sao thấy được?-mặt cô dần xám lại

-Thì tôi dùng dao gọt trái cây mổ bụng em ra, cắt tim, gan, phèo, phổi, mỗi thứ 1 ít rồi khâu bụng em lại, đợi em tỉnh thì đưa cho em xem

Biến thái!

A, vô cùng biến thái!

Cô tung cả chiếc chăn đang đắp, nhảy tung xuống giường, gương mặt xám không còn 1 giọt máu!

-Thầy thật biến thái, vô cùng biến thái! Thầy xem bụng em là gì mà mổ ra rồi khâu lại thế hả? Giỏi thì đi khâu cái bụng của thầy á! Xem kinh dị riết rồi khủng hết rồi, loạn hết rồi, biến thái hết rồi, hỗn đản, đốn mạt, bla bla...

Anh mỉm cười ôn nhu nhìn cô. Hoảng như thế cũng vô cùng đáng yêu! Thật sự rất đáng yêu!

Anh đã động tâm với cô?

Không có!

Nhưng thật sự thì anh đã có 1 chút, 1 chút thôi nha! À, ừ... thì có 1 chút động tâm với cô

Nhìn cô đáng yêu như thế, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng mà thôi. Nhưng chuyện ở công ty không thể nào không giải quyết! Hàn Vũ và Thiếu Hạo đã kêu anh đến họp thì chắc có gì đó gấp lắm, quan trọng lắm

Anh đứng dậy, kéo cô vào lòng ôn nhu.

-Ở nhà ngoan nhé! Tôi ra ngoài 1 lát

-Cả ngày càng tốt!-cô nhu thuận trong người anh

Và bỗng nhận ra ánh mắt mang đầy sát thương của anh, cô vội nhìn thẳng vào mắt anh giải thích:

-Em chỉ muốn nói là, thầy cứ đi, không phải lo cho em.

Anh rất ghét cô gọi anh bằng "thầy", anh cảm thấy cách kêu ấy tạo cho anh và cô 1 bức tường khoảng cách. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, khi cô gọi như thế, anh cảm thấy vô cùng dễ thương.

Làm thầy của cô cũng tốt! Đỡ hơn bị cô gọi là "chủ nợ yêu dấu" như vậy anh sẽ vô cùng không hài lòng nha!

-----Đến công ty-----

-Dương tổng, anh định hủy món nợ của tập đoàn Giang Thị hay sao?-1 vị cổ đông lên giọng nói

-Đúng, thì sao?-anh chêm chệ trên chiếc ghế Chủ tịch trả lời

-Tôi lấy tư cách là 1 cổ đông, yêu cầu anh không nên cho không món tiền như thế!-người lúc nãy lại lên tiếng

-Mong ông đừng nóng!-Thiếu Hạo đang giải thích thì Hạo Phong chen vào-nếu thấy không ổn thì có thể rút vốn, tôi có đủ tiền để mua toàn bộ số cổ phần của ông

-Anh dám...-vị cổ đông đó lại lên tiếng

-Ông nghĩ sao?-âm vực không cao không thấp lãnh đạm vang lên

Sau 1 hồi đóng băng thời gian bằng ngữ khí vô cùng lạnh lẽo của mình, anh thần nhiên phun ra 1 câu:

-Tôi về!

-Cái gì?-Hàn Vũ và Thiếu Hạo cùng nhau mắt chữ O miệng chữ A nhìn anh

Thật đáng khen cho Dương Hạo Phong-Dương tổng của chúng ta đây nha! 1 người chỉ chăm chăm vào công việc, thà chết không buông mà nay lại vì 1 cô gái nhỏ nhắn của chúng ta mà bỏ ngang cuộc họp, đáng khen, đáng khen...

-Bộ cậu đang nuôi mèo à?-Hàn Vũ khê trêu

-À, ừ, cũng đúng, là 1 con mèo, một con mèo vô cùng khó chịu

Anh nói xong bỗng bật một nụ cười ôn nhu. A, chói, thật là chói quá đi mà!

Từ xưa đến nay, trong công ty này phải nói đúng hơn là trên thế giới bao la này, ngoại trừ cô ra, chưa ai từng thấy anh cười ôn nhu đến như vậy.

Độc đến đây, chúng ta nên cho nam chính 1 tràng pháo tay có đúng không nào?! BỐP BỐP BỐP>>>>

-----Đôi lời của tg-----

Từ nay, nhằm giúp truyện được viết với 1 quãng rộng hơn nên tg sẽ viết một vài chương theo ngôi thứ 1, một vài chương theo ngôi thứ 3, mong là không làm các bạn cảm thấy khó hiểu

Vì đây là 1 trong 2 bộ truyện đầu tay của mình nên rất là tẻ, chưa có nhiều kinh nghiệm nên mấy bạn cứ cmt góp ý cho mình nha! Hy vọng được các bạn chỉ dạy để bộ truyện ngày 1 tốt hơn, xin cảm ơn và xin cho 1 tràng pháo tay...Bốp Bốp Bốp...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tự vẫn

Hơi lan man 1 xíu, thông cảm nha!

Tê nhạt!

Vô cùng tê nhạt!

Ngày nào cũng lặp đi lặp lại mấy việc: sáng thức dậy kể cạnh anh, xem tv, ăn sáng, ăn trưa, xem tv, đợi anh về để giúp anh thay quần áo, ăn chiều, ăn tối, xem tv, ngủ. . .

Cứ như thế có ngày cô sẽ biến thành 1 con heo cho mà xem!

Hôm nay là ngày thứ 7 cô ở đây

Cô đã về ngôi biệt thự này đúng 1 tuần rồi

Cũng như đã đến ngày nguyệt sự giả không còn nữa

Cô sẽ phải cùng anh hoan ái! Đúng vậy. Nhưng cô thật sự không muốn, vô cùng không muốn. Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện sẽ phải hoan ái cùng anh khi ngày này đến, cô lại nhớ lần đầu bại đó. Ngay trên nền đất lạnh lẽo, anh cướp mất đi sự trong trắng của cô...

Cuối cùng cô cũng xin được anh cho cô xuống hồ bơi ở sân sau khu biệt thự. Đây có lẽ sẽ là nơi kết thúc cuộc đời của cô. Đúng, cô đang muốn tự sát, chỉ có cách này mới có thể giúp cô giải thoát.

Trên cao, nắng chiếu vàng khắp cả bầu trời. Vài tia nắng chiếu lên gương mặt thanh tú của cô như lưu luyến, như van cầu cô hãy ở lại với thế gian. Chim hót, từng đợt, từng đợt âm thanh vui tươi của ngày mới vang vào đôi tai nhỏ bé khiến cô vô cùng xúc động.

« Xin lỗi mẹ, xin lỗi Khả My, xin lỗi tất cả mọi người... »

Nước hồ trong suốt, đầu đó trên mặt nước khẽ lấp lánh như những đồng xu vàng do bị nắng chiếu lên. Nước rất ấm áp, cô khẽ nghịch nước 1 lát, tận hưởng những giây phút cuối cùng còn lại. Anh đang tắm, có lẽ đây là khoảng khắc duy nhất, thời điểm tốt nhất cho cô tự vẫn. Cô lao mình xuống hồ, nước hồ văng lên tung tóe. Phảng phất thân ảnh nhỏ bé chìm dần trong nước.

Cô cảm thấy rất khó thở, nước vào mũi cô, vào miệng cô. Đầu óc cô như nhức như búa bổ, như thể muốn nổ tung ra.

Anh bước ra từ nhà tắm, trên tay hãy còn cầm chiếc khăn to màu trắng. Lau lau mái tóc, anh nhẹ bước ra chỗ cô, nhìn xem con mèo nhỏ này nghịch nước như thế nào. Nhưng anh không nhìn thấy con mèo nhỏ ấy nghịch nước, thay vào đó là thân ảnh cô vùng vẫy không ngừng. Ngốc, nước chỉ cao đến ngực cô, cô đứng dậy là được, có gì lại chết chìm chứ? Không lẽ cô...

Chưa kịp suy nghĩ lý do, anh lao cơ thể rắn chắc xuống hồ bế cô lên. Nước động lại trên cơ thể cô, vô cùng quyến rũ. Đôi mắt nhắm nghiền, mái tóc ướt đọng lại trên vai trần, môi cô, vì gặp nước quá lâu mà trở nên đỏ ửng rất đáng yêu.

-Con bé ngốc này, em nghĩ tự vẫn là thoát khỏi tay tôi sao? Em có ngốc không? Nếu em dám chết, tôi nhất định sẽ phanh thây mẹ em và Khả My ra, sau đó bỏ vào hồ cá sấu của tôi. (tác quá ác, thiện tay, thiện chung). Em tỉnh lại ngay cho tôi, tại sao lại tự vẫn hả, con bé ngốc này, tỉnh dậy, tỉnh dậy ngay cho tôi

Anh bế cô trên tay, chạy lên phòng, vừa đi anh vừa hét lên như 1 người điên, cô mà có bề gì, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính bản thân mình.

-Thầy ngốc à! Sao lại cứu em vậy chứ?-cô yêt ớt

-Nói cho tôi biết, tại sao lại tự vẫn chứ? Tôi đối đãi tệ với em lắm hay sao hả?

-Không có, chỉ là.....khụ khụ....Em là giả có nguyệt sự, em vô cùng xin lỗi vì đã gạt thầy, em thật sự rất sợ, em rất sợ phải hoan ái, em không thể....Khụ khụ

Anh không nói gì, khẽ đưa cô vào bồn tắm, mở nước nóng. Cảm giác làn nước ấm chạy lan trên cơ thể quả thật rất dễ chịu! Anh cởi quần áo của cô ra, cô cũng ngồi yên, không phải cô không chống cự anh, chỉ vì cô không còn sức để chống cự, toàn thân cô không còn sức, cả cử động cũng khó chứ nói gì đến chống cự lại anh.

Anh xoa đều xà phòng lên cơ thể hiện đang không có mảnh vải che của cô. Rất nhẹ nhàng. Chết tiệt! Cô bỗng cảm thấy thích cảm giác này, thích cảm giác anh chăm sóc cho cô.

Xong xuôi, anh bế cô trở ra giường, nhẹ nhàng và vô cùng cẩn thận lau người cho cô không bị lạnh. Anh ôn nhu lau mái tóc hầy còn ướt át.

-Từ giờ, em là của tôi, cả tính mạng cũng là của tôi, chưa được tôi cho phép, tuyệt đối không được phép chết!

-Vậy là đã không còn gì thuộc về em rồi!-cô yếu ớt trả lời anh

-Đúng vậy!

Cô không nói gì nữa, chỉ khẽ nằm trên đùi anh nghỉ ngơi.

Trong gian phòng to rộng, 2 thân ảnh 1 nam 1 nữ, trong đó, người nữ hoàn toàn khóa thân nằm trên đùi nam nhân. Hoàn toàn không có H (18+). Trong ánh mắt ôn nhu của nam nhân cũng hoàn toàn không có dục vọng, chỉ có tia nhìn yêu thương và mang đầy ảm áp. Cảnh tượng như thế, thật sự khiến cho người ta cảm thấy ganh tỵ. Một tình yêu đẹp, có phải là 1 tình yêu trong sáng? Nếu như nữ nhân không thể thỏa lòng ham muốn của nam nhân thì liệu, cô gái đó có thể được nam nhân yêu thương, trân quý hay không?

Con người thật lạ....

Nắng vẫn tiếp tục chiếu sáng...

Cô vẫn khóa thân, vẫn nằm trên đùi anh, vẫn ngủ...

Anh vẫn nhìn cô, vẫn ôn nhu nghịch tóc cô

Thời gian vẫn cứ trôi...

Thật chậm...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sang nhật công tác

Giờ này cũng đã hơi muộn. Hoàng hôn nắng tắt, từng đám mây bông bênh trắng xóa nhuộm màu đỏ rực bên kia chân trời vội vàng rủ nhau đi trốn. Tội ngời đối diện với Nhật Hạ (lúc này y phục vô cùng chỉnh tề nha ^^) buông ra 1 câu, nửa ép buộc, nửa van cầu:

-Sang Nhật với tôi đi!

(tgbà chị này vô cùng yêu Nhật mà chưa có dịp qua, chị ấy vô cùng yêu văn hóa Nhật cũng như manga, anime hay con người Nhật Bản)

Người con gái đối diện tôi không nói gì chỉ gật đầu vô cùng cật lực, 1 lúc sau mới lên tiếng:

-Sao lại cho em đi cùng?

-Vì tôi phải ký 1 hợp đồng khá quan trọng. Nên phải đưa em đi cùng vì nếu để em ở lại đây...

-Sợ em tự sát à?-cô bĩu môi

"Nếu để em ở lại đây tôi sẽ rất nhớ em!"

Những câu ấy, sao tôi lại không thể nói ra, là vì tôi sợ mất mặt hay vì tôi ngại hay vì 1 lý do chết dẫm nào khác? Thôi, không nói nữa, nuốt xuống...

-Đừng nói nữa, vào soạn quần áo đi!-tôi đánh trống lảng

-Cần gì soạn, quần áo em vẫn để trong vali màu đỏ đen ấy thôi!

Vali-----màu đỏ đen----

Hình như 2 phút trước...

2 phút trước:

-Aaaaaaaa

Tôi té 1 cú thật hoành tráng. Đầu chết đi được. Nguyên do cũng là cái vali chết tiệt đặt giữa đường đây nè, thật bức mà, may cho mấy người là hôm nay tôi có chuyện vui nếu không tôi đã lòi chủ nhân chết tiệt của cái vali này ra mà phanh thây rồi. Nhưng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Tha cho chủ nhân của cái vali này nhưng còn nó thì... kkkkk (*man rợ*)

Bùng

Vali cháy. Oa, thật là đẹp! Tàn lửa bắn tung tóe giữa bầu trời hầy còn rực nắng. Tôi phui phui bàn tay, thật sáng khoái...

Hiện tại:

-Thì ra cái vali đó là của em sao?-tôi hốt hoảng

-Tên ngốc này, không phải của em thì của ai đây?-Nhật Hạ vô cùng tức giận

-Làm sao tôi biết chứ? Tại tôi thấy trong tủ có 1 cái vali bụi hơn mà

-Trời ơi! Đó là vali mẹ cho em đựng quần áo nhưng còn cái này em lấy nó để..

-Để làm gì?- Tôi tò mò

-Đựng...

-Đựng gì mới được!-Tôi mất kiên nhẫn gắt lên

-Sách

Sách? 1 cái vali bụi như vậy chỉ đựng toàn sách? Thảo nào mà cả đám người làm của tôi phải ề lưng ra khiêng 1 tiếng đồng hồ mới có thể đưa nó lên phòng.

-Thôi, không sao! Đi thôi, sang đó rồi tôi mua cho em. Có được không?

-Ừm

Thế là tôi-Dương Hạo Phong với body chuẩn cùng nét mặt cool ngầu vô cùng hoàn mĩ đã có mặt tại Nhật Bản vào hơn 7 tiếng sau

Kế bên tôi dĩ nhiên là Nhật Hạ, với cái áo thun dài tay cùng quần jean ngắn bạc màu, cô thật thuần khiết và xinh đẹp. Quả là hoàn toàn đối lập với hình ảnh tổng tài lạnh lùng của tôi!

2 giờ sáng:

A, mệt chết đi được mà. Tôi sau khi dẫn Nhật Hạ vào phòng VIP khách sạn mặt trời BEILKA thì cũng lăn đùng ra ngủ, mặc cho cô nàng lái nhái nào là tháo giày, vớ, áo khoác.....aizz rắc rối thật mà

Tôi kéo mạnh tay 1 cái, Nhật Hạ đã hoàn toàn ngã vào trong người tôi. Tôi ôm cứng vai cô ấy, thân ảnh đó sau 1 hồi chống cự cuối cùng cũng lăn ra ngủ 1 cách ngon lành...

Vẫn lan man, vẫn dờ. Phải làm sao để viết hay hơn đây? Ai cho mình ý kiến với!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bị bắt cóc-là tốt hay xấu?

*Ở 1 chỗ kia kia:

-Xử lý cô ta cho gọn vào!-1 giọng nữ sắc bén ra lệnh

-Sau đó chúng ta sẽ làm gì với cô ta đây?-1 nam nhân cung kính

-Đưa cô ta vào động mại dâm, cho người làm nhục cô ta

-Đã rồi!

Cô dậy rất là sớm. Chỗ bên cạnh đã lạnh đi chứng tỏ anh đã rời đi rất lâu rồi. Nhưng mà cô không có quần áo để thay, thì thôi, đành mặc đờ cái áo sơ mi của anh vậy.

Cô từ trong nhà tắm đi ra, lau lau vài giọt nước còn đọng trên gương mặt. Cô mặc trên người độc nhất cái áo sơ mi tay dài của anh, vì cô vốn nhỏ người hơn anh rất nhiều nên chiếc áo ấy cô mặc vào dài kín nửa đùi cô, tay áo dài, cô khẽ xoắn lên 1 tí

Kính kong~~~~~

-Là ai mà đến sớm nhỉ?-cô tự nhủ

Bước ra mở hờ cửa, cô nhận thấy người bấm chuông điện 1 bộ y phục của nhân viên phục vụ, trên tay cầm 1 chiếc khay toàn đồ ăn

-Chúng tôi là phục vụ, ông Dương cần dặn chúng tôi mang thức ăn lên cho cô-người phục vụ cung kính

-Anh biết tiếng Việt à? Được rồi, đưa cho tôi-Cô đáp lại

-Thật ra còn 1 xe thức ăn nữa, cảm phiền cô mở xích an toàn ra để chúng tôi đẩy xe vào

Cô, thế là không chút nghi hoặc liền mở cửa. Đưa tay ra đón nhận đĩa thức ăn, vừa xoay lưng định đặt lên bàn bồng phía sau lưng cô có ai siết chặt tấm khăn có thuốc mê vào mũi miệng cô. Cô cào tay hấn, cổ gồng chống cự và không hít phải thuốc mê nhưng cuối cùng, 10 phút sau cô cũng rơi vào trạng thái hôn mê.

Thế là cô bị cho vào khoảng trống trong xe đẩy thức ăn trong trạng thái hôn mê đưa ra khỏi khách sạn.

Họ đưa cô lên 1 chiếc xe 4 chỗ. Phía trước là 1 tên tài xế, kế bên là 1 kẻ dường như là chỉ huy, ghế sau là cô đang hôn mê ở giữa 2 tên côn đồ. Tên chỉ huy lên tiếng:

-Xử lý êm chứ?

-Vâng thưa đại ca. Hoàn toàn ổn-1 trong 2 tên đang áp giải cô trả lời

-Nhưng đại ca, con nhỏ này đẹp quá, có thể...-tên còn lại ánh mắt đầy dục vọng lên tiếng

-Hồ đồ! Hàng cực phẩm thế mà cho không tui bây à? Tao sẽ bán con nhỏ này vô động mại dâm, kiếm ổi tiền-tên chỉ huy ra lệnh

-Hahaha, đúng là đại ca

-Đừng nói nhiều nữa. Chạy đến q4 cho tao, ở đó có 1 quán bar trá hình. Tao quen ông chủ ở đó, con nhỏ này đẹp vậy, bán chắc được giá cao

Tên đó vừa dứt lời, tên tài xế đã phóng xe chạy như tốc độ của tên lửa đến q4.

Bar Away

-Chào ông chủ-tên chỉ huy ấy lên tiếng

-Sao? Hôm nay rỗng đến nhà tôm, cuối cùng là có chuyện động trời gì đây?-ông chủ quán bar trả lời

-Chuyện động trời thì không có, chỉ có người đẹp, không biết ông..

-Người đẹp? Đẹp đến mức nào đây?-ông chủ cười gian tà

-Đem cô ta vào đây

Dứt lời, cô bị mấy tên bắt cóc lôi xềnh xệch từ ngoài xe vào. Nét đẹp thuần khiết của cô nhanh chóng lọt vào mắt ông chủ làm ông ta không khỏi xuýt xoa từng hồi. Cuối cùng, ông ta tỏ ra nét mặt thương hoa tiếc ngọc lên tiếng:

-Trời ơi, cô gái đẹp như vậy sao có thể đối xử thô bạo đến thế? Nhẹ thôi, nhẹ thôi! Đẹp, vô cùng đẹp, giá bao nhiêu?

-250.000 yên chẵn.(khoảng 50 triệu mấy trăm vnd)

-Có đắt quá không đại ca-1 tên đứng kế bên lên tiếng

Đáp lại chỉ có cái tát trời giáng kèm tràng chửi không dứt:

-Mày bị ngu à? Cô bé này đẹp đến vậy, ngon đến vậy, nhìn vào là muốn "ăn" ngay. Cực phẩm thế gian, có lẽ nào lại không đắt chứ?

-150.000 yên được không? (khoảng 30 triệu vnd) Chúng ta còn làm ăn với nhau dài dài mà-ông chủ nói, mắt vẫn không rời thân thể của cô

-Vậy thì thôi-tên chỉ huy lại lên giọng

-Từ từ đã, 200000 yên, chốt giá đó. (khoảng 40 triệu 497 ngàn vnd)

-Thôi, cũng được

Ông chủ quán bar quăng qua tên đó 1 xấp tiền yên Nhật, đếm đi đếm lại 1 hồi, hần cười tà rồi bỏ đi. Hôm nay, hần quả là có lời. Vừa có tiền thuê bắt cóc, lại vừa có tiền bán con tin, chuyện này hần lời quá rồi.

Tên chủ quán lúc này vẫn còn xuýt xoa, mắt đảo qua lại mấy lượt trên cơ thể cô, nghiêm túc đánh giá thân ảnh trước mắt nhiều lần rồi mới cất giọng:

-Dạ Nhi, cho cô ta 1 liều thuốc mê đủ mạnh để tôi mới tỉnh dậy. Giờ thì đưa cô ta vào phòng VIP của cậu Lam Vũ đi!

-Vâng ạ!-Dạ Nhi gật đầu rồi diu cô vào trong, đồng thời không quên cho cô uống 1 liều thuốc mê cực mạnh

(tękhúc tên chỉ huy với ông chủ quán bar nói chuyện, nói chung là trừ đoạn hội thoại của cô với mấy tên bắt cóc ra thì mấy đoạn còn lại các bạn hiểu là tiếng Nhật dùm mình nha!)

7h30' tại phòng VIP của Lam Vũ

Bên ngoài thô bạo truyền đến tiếng đập cửa của thiếu gia Đình Lam Vũ. Anh khẽ nheo mi khi nhìn thấy thân ảnh trên sofa nhưng nhanh chóng không ngạc nhiên nữa

-Đã nói với tên chủ quán này đừng có tùy tiện đem mấy cô gái bán dâm đến đây rồi mà, thật phiền quá

Lam Vũ cảm thán xong thì đứng cạnh cô, thô bạo nắm tay cô kéo mạnh. Vô tình, thân ảnh của cô lọt vào mắt Lam Vũ. Thật thuần khiết, thật trong sáng, vô cùng xinh đẹp!

Trong bỗng chốc, anh cảm thấy xao động, và thế là anh dời đôi mắt xuyên suốt cơ thể cô, đánh giá 1 lượt. Mái tóc đen óng mượt xõa tự nhiên tạo nên nét đáng yêu. Gương mặt thanh tú, không hề đánh phấn tô son lòe loẹt như đám con gái vẫn vây quanh anh. Sóng mũi cao, hàng mi cong dài quyến rũ. Đôi môi cánh hoa không cần son cũng đỏ lựng như 1 trái táo, thật khiến người ta muốn cắn lấy 1 cái. Làn da trắng sứ mịn màng. Móng tay, móng chân đều không sơn giống mấy con gà anh thường thấy. Trên người chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng dài tay, để lộ phần chân dài thon thả. Nhưng cơ hồ, chỉ mặc 1 cái áo như vậy, nếu cô mà co chân 1 chút thì toàn bộ.... sẽ bị thấy a.... đen tối >_<

Lam Vũ bỗng không kiềm chế được, khẽ cúi xuống hôn phớt lên trán cô, vô tình khiến cô tỉnh giấc. Cô mở to đôi mắt đen láy nhìn thân ảnh phía trước, không phải là người thầy "đáng kính" của cô. Anh ta có đôi mắt vô cùng ấm áp, mái tóc nhuộm màu nâu hạt dẻ, đôi đồng tử có màu hổ phách đẹp vô cùng, sóng mũi cao, cằm v-line, môi căng mọng, da trắng hồng đáng mơ ước, và... body chuẩn không cần chỉnh, chỉnh là sẽ hư ấy đang cách cô chỉ vài phân thôi à. Bất giác máu mê ngấm trai đẹp trong cô nổi dậy, cô bất giác nhìn anh mãi không thôi. Đôi mắt to đen láy lâu lâu lại khẽ chớp động vô tình làm cho trái tim Lam Vũ hẫng đi 1 nhịp.

-Anh là ai?-cô ôn nhu cất tiếng hỏi

-Tôi là người mà em phải phục vụ tối đêm nay-Lam Vũ cũng ôn nhu không kém đáp lại lời cô

Chương này đỡ lan man hơn rồi đúng không! ^^

Mong các bạn đã ủng hộ nha. Lam Vũ xuất hiện, các bạn nghĩ anh ấy là nam phụ hay nam chính?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Có phải là người tốt?

-Anh là ai?-cô ôn nhu cất tiếng hỏi

-Tôi là người mà em phải phục vụ tối đêm nay-tôi cũng ôn nhu không kém đáp lại lời cô

Cô gái này quả thực rất xinh xắn, đôi mắt mở to tròn vô cùng đáng yêu lại trong veo như có nước, quả thực là điểm lẹ vô cùng. Giọng nói cô gái này thanh tao ủy mị, tôi sắp chết ngất vì yêu rồi a!

-Phục vụ?-cô khẽ chớp đôi mắt

Tôi gật đầu vô cùng hoành tráng

-Tôi đâu phải là nhân viên phục vụ?

Phụt....

Cô gái này là ngọc thật hay giả ngọc đây? Cô ta, ngay cả phục vụ cũng không biết là phục vụ cái gì mà cũng dám vào đây bán thân sao? Thật đáng nghi ngờ mà.

-Em không phải vào đây bán thân?

-Anh có ngọc không? Thân thể con người, nói bán là bán à?

-Chứ em vào đây làm gì?

-Ừa mà đây là ở đâu vậy?

Cạn lời-----

Hạ hán lời-----

-Bộ em là người từ trên sao Hỏa xuống à? Ai lấy cấp đĩa bay của em hay sao mà em còn chưa về hành tinh hả?

-Tên điên này, ai dám ăn cắp đĩa bay của tôi chứ? Có anh bắt cóc tôi thì có mà còn ở đó giả bộ

-Bắt cóc?

-Chứ nếu anh không phải là người bắt cóc tôi thì sao tôi lại ở cạnh anh?

-Haizz, tôn trọng tôi 1 chút đi, tôi sẽ đưa em ra khỏi đây, trả em về lại hành tinh của em

Tôi hiểu ra mọi chuyện rồi. Đại loại như là cô bé này bị bắt cóc, sau đó bọn bắt cóc tống tiền, lấy tiền chuộc xong chúng không trả con tin mà bán cô bé vào động mại dâm, tình cờ ông chủ quán bar muốn tặng mấy cô gái gả cho tôi mà tôi không thích, nghĩ là cô bé này có thể khiến tôi muốn cô nên tôi mua lại rồi đem vào đây cho tôi. Và tôi sẽ.... Không biết là tôi có nên cảm ơn đám bắt cóc đó không nhỉ?

>_<

-Anh nói có thật không?-cô bé cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

-Thật, nhưng trước tiên, nói cho tôi biết, tên của em là gì?

-Tôi sao lại phải nói tên cho anh biết?

-Vì tôi không thể giúp 1 người tôi không biết tên được. Vậy nếu em không muốn nói thì...-tôi cười vô cùng gian tà nhìn cô bé đang đỏ mặt dưới thân tôi

-Nhật Hạ! Giang Nhật Hạ

-Nhật Hạ sao? Được rồi, bây giờ tôi sẽ giới thiệu về tôi cho em nghe

-Kể đi, cũng lâu rồi tôi chưa được nghe chương trình Kể chuyện đêm khuya

-*hắn giọng* Tôi tên là Lam Vũ, Đình Lam Vũ. Gia đình tôi từ bao đời nay chuyên kinh doanh cổ phiếu và bất động sản. Tôi là người kế nghiệp của nhà họ Đình, hiện nay tôi 25 tuổi. Phải nói sao ta? Nhưng tôi hơi bị giàu á. Công ty chính của tôi là công ty LV đặt tại thủ đô Tokyo sầm uất này. Nói chung là 1 người vừa đẹp trai vừa nhà giàu như tôi thì nhiều người theo đuổi lắm, nhưng tôi vẫn chưa có người yêu đâu a. Mà em cũng nên cảm ơn vì đã gặp phải tôi nha, nếu là người khác thì không biết này giờ em bị "ăn" bao nhiêu lần rồi a, hay là em làm bạn gái tôi để đền ơn...

Đang nói giữa chừng tôi phải khựng lại. Nhật Hạ đã ngủ ngon trong vòng tay của tôi từ lúc nào. Đôi môi đỏ mọng ép chặt, lâu lâu lại khẽ mỉm cười như đang mơ 1 giấc mơ vô cùng đẹp (không biết có mơ thấy tôi không ta? *tg: ảo tưởng*). Khuôn ngực căng tròn được liên tục nhô lên, hạ xuống theo nhịp hô hấp của nữ chủ nhân (tg: chứ không lẽ nam chủ nhân a?). Tôi phải kiềm chế kiềm chế. A, thật là khó chịu mà. Thì ra đây là cảm giác thêm hoan ái của nam nhân mà người ta thường hay nói. Tôi muốn Nhật Hạ, thật sự rất muốn Nhật Hạ, nhưng tôi vô cùng tôn trọng em ấy nha, nếu em ấy không đồng ý tôi sẽ không tùy tiện động vào đâu. Giữ nguyên hiện trường! Thanh niên nghiêm túc!

Bỗng từ đâu, cánh cửa phòng mở tung 1 cách thô bạo giống tôi lúc này. (tg: ai cũng ra vào kiểu này, chắc ông chủ phải đẹp tiem mắt!). Hình như thân

ảnh phía trước là Dương tổng của tập đoàn Kc-Dương Hạo Phong.

Anh vừa ký hợp đồng về thì ngay lập tức về khách sạn, anh vô cùng nhớ cô. Vừa bước vào phòng anh đã có cảm giác khác lạ: cửa phòng thì không khóa, trên sàn, thức ăn đồ tưng tấc, và quan trọng hơn là không thấy cô đâu cả. Thế là anh bật GPS lên tìm kiếm. May là lúc trước anh có lên cô gắn GPS lên chiếc mặt dây chuyền của cô, giờ đã có dịp sử dụng.

GPS chỉ anh đến đây và chỉ cô đang trong phòng VIP của Đình Lam Vũ, tổng tài tập đoàn LV mà anh vừa ký hợp đồng ban nãy. Lúc rồi, anh còn nghi ngờ, rõ ràng Lam Vũ không hề có hứng thú với các cô gái, vậy có nào lại bắt cóc cô? Nhưng bây giờ, nhìn thân ảnh cô nằm trong lòng Lam Vũ chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng tinh khôi trên người. Hờ hang như vậy, quyến rũ như vậy, đừng nói đến Đình Lam Vũ, cả kẻ nổi tiếng bằng giá cũng phải xiêu lòng kia.

-A ha, không biết đã tối rồi, Dương tổng đến kiểm tôi để làm gì đây? Mà chắc chắn là không phải để hàn huyên tâm sự rồi-Lam Vũ sát lạnh liếc anh

-Đình tổng, tôi không có ý gây sự, chỉ là muốn xin lại con mèo bị mất mà thôi!-anh vừa nói vừa liếc cô ý chỉ cô là của anh

-Muốn tìm mèo thì đến sở thú, tiệm pet mà tìm. Có sao lại đến chỗ của tôi đây?

-Vì con mèo tôi đang tìm bị 1 bọn trộm thú mang đến đây

-Quá đáng, cậu dám so sánh tôi với bọn trộm thú sao?

-Tôi không có ý đó. Giờ thì cho tôi xin lại con mèo này-anh vừa nói vừa nhắc bóng cô lên

-Khoan đã! Cuối cùng anh và Nhật Hạ có quan hệ gì đây?

-Cô ấy, là người của tôi

Nói xong anh bế cô đi khuất để lại phía sau là Đình Lam Vũ vẫn ú ớ không hiểu gì đang xảy ra. Nhận ra rồi thì anh đã bị Dương Hạo Phong cướp mất con mèo cưng mất tích. Anh xúc mạnh mái tóc nhuộm màu nâu hạt dẻ 1 cách vô cùng ngỗ ngược, hiện tại, trông anh chẳng khác nào 1 đứa bé đang đòi vì bị giành mất món đồ chơi yêu quý.

"Người của anh sao? Nực cười, Đình Lam Vũ này muốn gì mà không có chứ?" Lam Vũ tự hứa với lòng sẽ giành lại cô bằng mọi giá.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Nghi ngờ-ghen-hành hạ

Trên 1 con đường X thuộc thủ đô Tokyo Nhật Bản. Hôm đó, rất nhiều chàng trai, cô gái bỗng nhiên lên cơn shock nặng, nhồi máu cơ tim, tăng huyết áp... làm rất nhiều bệnh viện quá tải. Nguyên nhân ư? Là vì có 1 thân ảnh vô cùng đẹp trai, lãnh khốc bế trên tay 1 thiên thần xinh đẹp thuần khiết, khả ái tuyệt trần. Trên đường, ánh mắt sắc lạnh của anh chỉ nhìn duy nhất 1 mình cô, hoàn toàn không để ý đến các cô ả xinh đẹp đang bao vây anh như kiến gặp đường.

Về phòng khách sạn, anh khóa cửa cẩn thận, sau đó, thô bạo ném cô xuống giường 1 cách tàn nhẫn khiến cô khó chịu thức giấc.

-Ủa, sao em lại ở đây? Không phải em đang ở chung với Lam Vũ à?-cô ngây thơ

Trong anh, 1 ngọn lửa bùng lên dữ dội vô cùng. Tim gan phèo phối anh như bị đun trên chảo dầu, cái cảm giác khó chịu này dân gian hay gọi là GHEN

-Lam Vũ, Lam Vũ! Rốt cục, em và tên đó đã làm ra chuyện đời bại gì hả?

-Em không có, thầy. Em bị bắt cóc là Lam Vũ, anh ấy đã cứu em

-Em còn dám nói dối, em xem kia, 2 tiếng: "Lam Vũ" em nói ngọt như thế

-Em...

Cô còn chưa kịp giải thích anh đã hôn lên chiếc môi cánh hoa của cô mang theo sức mạnh chiếm đoạt. Anh gi chặc 2 tay cô, gỡ chiếc dây nịch bằng da siết chặt tay khiến cô khó lòng phản kháng.

Trong bóng đêm, ánh mắt tàn khốc, băng lãnh liếc lên cơ thể cô bằng cách sát bén nhất có thể. Cô giẫy giụa như 1 con thú nhỏ nằm trong tay con hổ đói,

nhưng lại không ngờ lại đang kích thích tính thích chinh phục trời sinh của đàn ông. Cô biết, cô không thể chống cự lại anh nên lên tiếng cầu xin:

-Thầy, van cầu thầy hãy tha cho em!

Bên tai nghe rõ Xoạt 1 tiếng, từng mảnh áo văng ra tứ tung, không khó để nhận ra, nó đã bị xé vô cùng thô bạo. Anh áp môi lên người cô, thông thả dạo chơi trên từng mảng da thịt trơn mịn.

-Mở ra!-anh lãnh khốc

Sau 1 hồi chờ đợi vẫn không thấy cô có chuyển biến, anh lập tức mở rộng 2 chân cô ra, xoa nắn tiểu huyết kích thích cô. Nhanh chóng, anh đưa thân dưới vào người cô, cắm vào nơi sâu nhất, cố tình khiến cô phải đau đớn không nguôi.

-A....

Cô thống khổ kêu lên 1 tiếng. Gương mặt cô ướt nhòa vì lệ, nước mắt cô rơi lên ngực anh, chảy xuống nệm, gối, khiến chúng ướt nhòa 1 mảng.

Không khí mang theo 1 mùi hoan ái, thật nồng.

Thật đau đớn.

Thân dưới cô như muốn rách ra làm đôi. Tay cô đang bị dây nịch siết chặt lại cổ găng kháng cự nên giờ trở nên đỏ ửng, rát da. Cô dần mất đi ý thức, rơi vào trạng thái hôn mê.

Anh nhấc bổng thân cô lên, đưa cô vào phòng tắm.

-A...

Anh nắm tóc cô, nhúng đầu cô xuống nước. Nước xông vào mũi miệng cô, khiến cô sặc và ngạt thở.

-Nói, cô và Lam Vũ đã làm gì với nhau hả?

-Em..khụ..Lam Vũ có lòng tốt..khụ khụ...cứu em khỏi bọn bắt cóc

-Vậy tại sao cô lại mặc áo của hắn ta?

-Cái áo đó là của thầy, lúc sáng em không có đồ thay nên mặc đồ nó...

-Cô nghĩ tôi sẽ tin lời cô sao? Tên Lam Vũ đó, đẹp trai như vậy lại nổi tiếng là không có hứng với các cô gái, tại sao lại ôm cô trong trạng thái đó?

-Là em mệt quá nên ngủ quên..

-Mệt? Em hoan ái với hắn ta nên mệt?

-Thầy, em không có, aaaaaa

Anh rút 1 sợi dây nịch khác treo trên giá quất mạnh vào cơ thể trần của cô thật mạnh.

-Cô nói, có phải cô chỉ hoan ái với tôi không?

-Không, em không bao giờ hoan ái với thầy, là thầy cưỡng đoạt em

“A” Anh lại quất cô thêm 1 lần nữa

-Em là món đồ chơi dưới thân của tôi, tôi không cho phép em hoan ái với 1 ai khác

-Em không phải món đồ chơi gì gì đó, em là con người, em có quyền yêu thương bất cứ 1 ai!

“A” Anh mất bình tĩnh, lập tức quất lên eo cô, mặt cô, ngực, lưng... đều chi chít vết roi. Vài chỗ da mỏng, tơ máu lập tức lộ ra. Ý thức cô mất đi, khi cô vừa sắp ngất, anh lại thô bạo ném cô vào bồn nước khiến cô tỉnh lại rồi tiếp tục tra tấn cô. Hành động dã man đó liên tục lặp đi lặp lại đến lúc cô hoàn toàn ngất đi, quăng vào nước cũng không thể tỉnh lại nữa.

“Em chỉ là của 1 mình Dương Hạo Phong này thôi! Không được phép yêu thương hay liếc nhìn 1 người đàn ông nào khác!” anh bế cô lên giường, cời trói cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hiểu lầm mới? (1)

Anh và cô đã về nước 1 tuần rồi

Vết thương trong người cô căn bản cũng đã giảm bớt nhưng cô vẫn rất lo sợ vì thế mà từ sau việc đó, anh và cô đã chia ra 2 phòng

*

-Hàn Vũ, tôi có thể hỏi cậu 1 chuyện không?-anh có hơi khàn cầu

-Là chuyện gì?

Hàn Vũ có hơi sững sờ, Thiếu Hạo cũng vậy, không dễ gì mà Dương tổng ta lại mở miệng van cầu người ta như vậy đâu.

-Tôi muốn hỏi cậu, làm sao để lấy lòng một...cô gái?

Cô gái? Không phải nghe lầm chứ? Dương tổng anh mà lại muốn lấy lòng 1 cô gái? Nói con gái muốn lấy lòng anh thì còn được

-Không biết "chị dâu" là người thế nào mà lại để cậu phải lấy lòng như vậy?!--Thiếu Hạo lên tiếng đùa

-Đừng giỡn! Kể tôi nghe, tại sao lại phải lấy lòng

Sau 1 hồi im lặng đáng sợ, cuối cùng anh cũng phải trải lòng, kể lại câu chuyện ghen tuông lần đó

-.....Chuyện là như vậy!--anh khẽ thở dài

-Cậu ác thật! Không những cưỡng đoạt lại còn...không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết!--Thiếu Hạo không khỏi cảm thán

-Theo tôi, khi con gái giận, cô ấy chỉ muốn cậu quan tâm cô ấy nhiều hơn 1 chút. Trước mắt, đừng làm chuyện khiếm nhã, hãy ôn nhu với cô ấy 1 chút. Làm cho cô ấy vui vẻ, cưng chiều cô ấy như thế "cầm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng lo tan!". Thế là cô ấy sẽ hết giận!--HÀN VŨ chậm rãi giải thích

-Còn theo mình, con gái thích nhất là mấy thứ trang sức, quần áo, túi xách,...cậu chỉ cần mua tặng, cô ấy sẽ thích đến mức ái mộ cậu ngay!--Thiếu Hạo chen vào

-Thế mà tôi không nghĩ ra!

-Nếu thành công nhớ tăng lương cho tụi này nha!--Thiếu Hạo nói đùa

-Được, tăng lương và không phải tăng ca

-Tuyệt, cảm ơn chị dâu!

...

"Đem ra những món đẹp nhất!" anh lãnh đạm quát lên. Các cô nhân viên chỉ biết vừa lau nước bọt vừa gom đồ ra cho anh. Trúng mảnh!

...

Anh bước vào phòng. Cô ngồi 1 bên cửa sổ, ánh mắt như ưu ái chiếu lên gương mặt xinh xắn khiến cả người cô như toát ra hào quang. Từ vụ đó cô giận anh, không hề mở miệng nói chuyện với anh 1 lời nào khiến anh vô cùng khó chịu. Chợt nhận ra anh tồn tại, cô liếc mắt về phía túi lớn túi nhỏ mà anh mang trên người như có ý hỏi đó là gì. Hiểu ý cô, anh lên tiếng giải thích

-Là quà tôi tặng em!

Cô mở to mắt ngạc nhiên, còn lâu mới đến sinh nhật mà. Quà tặng sao? Trong đó toàn là quần áo, trang sức.. thật xa xỉ, lố lẹt, hành hoa lá hẹ,... vẫn là không hợp với cô. Ánh mắt cô dần trở nên muốn nói "Đồ lãng phí"

Anh thật không thích cô nhìn anh như vậy. Bất giác siết chặt cổ tay cô

-Không thích à?

Cô bị đau có chút vắn vẹo. Nhưng hình như, bên dưới lớp quần áo có gì đó. Là shack! Lâu rồi, từ khi chuyển đến đây cô chưa được ăn, cô thật rất nhớ mùi vị của shack.

Nhích người đến lấy bạch bánh. Anh hướng mắt nhìn cô, là bạch bánh mà nhân viên bán hàng tặng cho đây mà, cô thích nó sao? So với quần áo đắt tiền cô không quan tâm mà lại thích 1 bạch bánh, trên đời còn có loại người như vậy à?

Cô chỉ còn lại 1 tay, đành dùng...răng để xé. Nhìn cô ăn ngon lành như vậy, thật giống 1 đứa trẻ, vô ưu và vô lo. Bỗng cô giờ bạch bánh về phía anh như muốn mời, cô thật không muốn, nhưng anh là người đã mua mà, cô không nên ích kỉ. Anh giần đôi mày:

-Có ngon không?

Cô gật đầu thật cật lực

Anh áp mặt sát vào người cô, thè cái lưỡi ẩm ướt ra liếm nhẹ lên đôi môi đỏ ửng mềm mại của cô.

-Ngon thật, thật khiến người ta muốn ăn thêm lần nữa!-anh liếm liếm môi

Giờn 1 hồi, anh ra ngoài lo liệu lại 1 chút việc cho bữa tiệc mà quên mất, chưa kịp mời cô dự tiệc..

Cốc cốc!

-Là ai?-cô ôn nhu hỏi

-Tôi, Hà quân gia

-Có chuyện gì vậy?

-Nghe tổng có gửi đồ cho cô

-Cảm ơn, ông để đó giúp

Xong việc, Hà quân gia lui ra ngoài. Đang tò mò có gì bên trong thì điện thoại vang lên bài 1234 quen thuộc

-Đã nhận được chưa?-Nhạc Lam lãnh đạm

-Nhận được rồi-cô mở hộp ra-Áo ngủ?

-Ừ, mẹ muốn con mặc nó

-Cũng được nhưng..

-Sao?

-Cái áo đây, còn quần đâu hả mẹ?

Nghe rất rõ Nhạc Lam bên đầu dây cười rất lớn. Một lúc sau Nhạc Lam mới có thể lấy lại vẻ lãnh đạm thường ngày

-Con ngốc à? Đây là váy ngủ, kiếm đâu ra quần cho con?

-Cả chỗ đó còn không che được, sao mà mặc?

-Nghe, mẹ muốn con giúp mẹ quyến rũ Dương tổng, mặc cái váy này vào rồi đi qua phòng cậu ấy cắm cái USB để trong đó cho cậu ấy xem, sau khi xong việc, nói giúp mẹ vài lời. Đạo này mẹ đang lấn sân sang chính trị, rất cần 1 người như Dương tổng..

-Nhưng...

-Con giúp mẹ đi! Nhật Hạ

-Vâng, con sẽ...

Chỉ cần đụng chạm cơ thể với anh, cô đã sinh ra cảm giác chán ghét chứ huống chi là quyến rũ anh? Nhưng ý mẹ, cô không thể cản. Thế là cô bước sang phòng anh, trên người cô mặc cái áo phần cảm ấy, khẽ cắm USB lên Tv xem thử bên trong có gì..

Truyện của tг vẫn còn nhiều lỗi, như ý tưởng cũ, văn phong lỗi thời, lặp từ, không có sáng tạo, vv bởi thế nên mong mn hãy cmt góp ý. Tг hứa sẽ cải thiện để truyện ngày 1 tốt hơn. Ủng hộ Hạnh Phúc của một Năm Lùn nữa nhé! Mon mn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hiểu lầm mới? (2)

Nghe lời mẹ. Nhưng cô vẫn rất tò mò trong USB này có gì.

2 thân ảnh trần như nhộng quần chặt lấy nhau. Trên loa không ngừng phát ra âm thanh như trêu đùa, như khêu khích "A, um., nhanh, um...aaaa!" cả phòng đều ngập tràn trong âm thanh rên rỉ của phụ nữ

Đây không phải là phim khiêu dâm sao? 18+ sao cô có thể xem chứ?

Thì ra đây là mưu đồ của Nhạc Lam, xem ra, bà ta hoàn toàn không hiểu 1 chút gì về Dương Hạo Phong

Trên hành lang bỗng phát ra tiếng chân người, không phải 1 mà là...rất nhiều. Còn có cả tiếng cười nói của anh với khoảng 3-4 người nam nhân khác. Nếu để họ thấy cô ăn mặc như thế này lại đang xem phim *** chắc chắn kết cục sẽ vô cùng thảm mà. Anh sẽ nghĩ cô là loại người gì đây? Cô phải sống làm sao?

Cô luống cuống tắt TV, hoảng sợ đến phát điên. Nếu bây giờ chạy ra với bộ dạng lẳng lơ này, lỡ đụng mặt anh và mấy người đó thì biết làm sao? Năm đám đã được vận, cô không thể nghĩ nhiều nữa liền lập tức nhảy vào tủ áo, đóng "sâm" 1 tiếng

Vừa bước vào, anh đã linh cảm được có người đang ở trong phòng, trên TV còn cắm cả USB, loại mà anh chưa hề nhìn thấy. Là ai?

-Lúc này mình nghe tiếng đóng cửa, có ai ở trong phòng cậu sao?-Hàn Vũ nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc

-Có sao? Hay cậu nghe nhầm?

-Không đâu, cậu quên Hàn Vũ là người có đôi tai hoàn hảo à?-Thiếu Hạo chen vào-Âm thanh dù bị lẫn, cậu ấy vẫn có thể nghe ra!

Hàn Vũ im lặng quan sát. Nhận thấy không có người nên mới lên tiếng:

-Không có ai cả, chắc mình nghe nhầm thật!

-Ừ, nhưng có 1 cái USB lạ trong phòng mình

Đang nín thở bỗng nghe nhắc đến USB cô bỗng hốt hoảng "Chết thật! Lúc này quên cả việc rút USB, chết thật, giờ thì chết thật rồi!" cô như nín thở, luống cuống thể nào lại đập đầu vào thành tủ

Cốp!

-Là ai?

Anh quát thật to, dùng ánh mắt lãnh lẽo liếc xung quanh

-Tủ áo!-Hàn Vũ lên tiếng

"Chết rồi, làm sao đây, mình ăn mặc như thế này, họ sẽ nghĩ sao về mình, làm sao đây, tiêu, tiêu thật rồi....!" Cô vội nắm chặt cửa tủ lại "Đừng mở, tôi van cầu mấy người, đừng mở!" Mồ hôi dần đổ ra, khi thật!

-Mình mở không được!-Thiếu Hạo thở dồn dập

-Để mình!

Hàn Vũ dứt lời liền giựt mạnh cửa tủ ra. Cô vì chống cự với Thiếu Hạo mà đã không còn sức, liền 1 lần nữa chứng minh về độ quán tính, lao ra phía trước

Bất ngờ về việc có 1 thân ảnh xinh đẹp sà vào người, Hàn Vũ bỗng dung hóa đá

Cô ăn mặc thiếu vải như vậy, lẳng lơ nhưng thật quyến rũ. Nhưng việc xảy ra đột ngột, anh cũng không kịp phản ứng

Thời gian như đóng băng...

Hàn Vũ tay trái ôm cứng vai cô, tay còn lại, hoàn toàn vô tình đặt tay phải vào vòng eo con kiến mảnh khảnh. Nhờ cách chào hỏi đặc biệt này, chắc này mai anh phải đi...GỌI VÍA. Hàn Vũ bỗng đưa mắt liếc nhìn thân ảnh đặt trên người mình, hoàn toàn không có ý dừng mắt lại trên rãnh ngực căng tròn hay phần nội y màu trắng ở thân dưới đang lộ ra đôi chút. Cũng không có ý đồ mặt vì đôi môi ửng đỏ tự nhiên hay bởi hương thơm thanh khiết. Làn da trắng nõn, gương mặt thanh tú, cả con người phát ra khí chất thanh tao, thật khiến Hàn Vũ nổi tiếng sắt đá cũng phải có cảm giác muốn cô.

Cô cũng không khác gì Hàn Vũ, vì quá bất ngờ mà tay chân tê liệt. 2 tay chống ở ngực anh cô vẫn chưa rời, mắt mở to nhìn khuôn mặt phóng đại của

người con trai phía trước. Thật tiêu sái và có chút...um...quen thuộc, đã từng gặp nhưng vẫn không nhớ là gặp ở đâu! May mà lúc này cô có mặc nội y, nếu không...cô thật không dám nghĩ tiếp

Bỗng anh kéo ngược cô vào lòng, khoác chiếc áo vest lên người cô, khiến cô dần tỉnh lại.

-Cách chào hỏi của chị dâu có chút đặc biệt nha! Thật khiến em muốn ngày nào cũng đến đây chào hỏi!-Hàn Vũ ngồi dậy liếm môi trên ghẹo

-Hàn Vũ, đáng ra mình mới là người được chị dâu chào hỏi!-Thiếu Hạo không giấu vẻ luyến tiếc

-Đừng đùa nữa! Mau rút ra phòng khách cho mình!

-Đây là cách thể hiện lòng hiếu khách của quý chủ đây hay sao?-Hàn Vũ lãnh đạm

-Nếu không ra, cậu sẽ có 1 lá đơn sa thải ngay vào tối nay!

-Tốt, tổng tài yên tâm. Tôi không ở lại xem 2 vợ chồng cãi nhau đâu!

Nói rồi, Hàn Vũ và Thiếu Hạo cũng cùng nhau bước ra ngoài. Trong phòng chỉ còn cô và anh. Thật sự, thời gian trôi qua thật chậm lúc này. Thật căng thẳng.

Anh vẫn là không nói gì, hướng cái TV mà mở công tắt.

Màn ảnh vẫn chưa kịp khởi động, cô vội nắm USB giật mạnh ra

-Đưa USB cho tôi!

-...

-Đưa đây!

Anh quát thật lớn rồi siết chặt cô, ép cô phải đưa. Trong phút chốc, không kịp nghĩ nhiều, cô chỉ biết, nếu để anh biết có gì trong đây thì cả đời này cô quả không thể sống! Nghĩ thế, cô nhét ngay USB vào miệng.

-Em có ngốc không? Mau nhả ra ngay, nhả ra!

-...

-Muốn chết à? Nếu em dám không nhả, tôi nhất định sẽ giết chết mẹ em!

Nói trúng tim đen, cô ngán lãn không bằng lòng đưa USB cho anh. Anh cũng không xem, chỉ khẽ nói:

-Tôi đã kêu Hà quản gia chuẩn bị 1 số quần áo, xuống đó chọn lấy 1 bộ rồi thay. Trang điểm đẹp 1 chút, theo tôi đi dự 1 bữa tiệc

Cô cũng không nói gì, lết cái xác trông không hồn đi chọn áo.

...

Toàn là màu mè, hở hang (tg: sao mà hở bằng bộ cô đang mặc?),... nói chung là không có bộ nào hợp với cô. Với đôi tay thon lấy 1 bộ kín đáo và đơn giản nhất. Bước vào phòng thay đồ

TG: chương này có vấn đề gì k a? Mn cho ý kiến nhé! yêu lắm cơ >>>

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hiểu lầm mới (3)

Bước xuống phòng khách, cô ngạc nhiên:

-Sao chỉ có anh ở đây? Hạo Phong đâu?

Hàn Vũ thờ ơ liếc nhìn cô.

TG: Hàn Vũ phát biểu cảm nghĩ!

Hàn Vũ: Cô ấy nhìn cũng xinh, cũng đẹp, cũng quyến rũ! Diện bộ váy dạ hội kín đáo nhưng vẫn hút hồn, mang đôi cao gót màu nude thanh lịch, tóc xoắn tự nhiên thuần khiết, cũng không trét cả ký phấn son gì gì đó trên mặt. Tạm ổn!

Tg: xin cảm ơn!

...

-Cậu ấy có việc nên đi trước! Giờ cô đi với tôi và Thiếu Hạo

-Thiếu Hạo?

Thiếu Hạo từ bên ngoài năng động chạy vào:

-Mới gặp đã quên tôi sao, chị dâu?

-Hả?-cô bày ra bộ mặt ngốc nghếch

-Xin lỗi, này giờ tôi quên giới thiệu. Tôi tên là Hàn Vũ-Hàn Vũ tự giới thiệu sơ

-Còn em là Thiếu Hạo. Đề là "bằng hữu tốt" của Hạo Phong-Thiếu Hạo

-Tôi là Nhật Hạ-cô tươi cười

-Đi mau, không sẽ trễ giờ mất!

-Um

...

Chiếc porsche 911 chạy như bay trên con đường to bụi.

Hàn Vũ là người lái xe, Thiếu Hạo ngồi cạnh, còn cô 1 mình ngồi ở hàng ghế sau ngắm cảnh đêm

-Nhật Hạ-Hàn Vũ kêu

Cô thoáng giật mình:

-Có chuyện gì sao?

-Tôi nhìn cô rất quen, có phải chúng ta đã gặp nhau?

Thiếu Hạo cũng tiếp lời:

-Đúng là từng gặp ở đâu rồi!

Bỗng 1 loạt hình ảnh chạy ngang trước mắt cô. Cô đã nhớ ra, quả thực, cả 3 à không, 4 người chúng ta đã từng gặp nhau

Cô nở nụ cười khinh bỉ:

-Trí nhớ của 2 người không kém đến vậy chứ? Chưa đầy 1 tháng đã vội quên tôi!

-Quả thực tôi không nhớ!-Hàn Vũ lãnh đạm trả lời

Cô cắn môi, gằn từng tiếng:

-Còn dám nói? Không phải tại 2 người, tôi cũng không phải ở cạnh tên Dương Hạo Phong máu lạnh đó!

Máu lạnh sao? Đúng, Hạo Phong nổi tiếng rất máu lạnh, nhưng chỉ là đối với đối thủ. Huống chi, hôm trước Hạo Phong còn hỏi 2 người cách lấy lòng 1 cô gái, nhất định là nói cô, vậy sao cô lại nói anh máu lạnh? Câu hỏi luôn xoay quanh trong óc 2 người.

Đến nơi.

Xe dừng trước 1 biệt viện to lớn. Đèn bật sáng trung! Ánh lên nét xa hoa thường thấy.

Hàn Vũ mở cửa xe cho cô, sẵn tiện hỏi:

-Chúng ta cuối cùng đã gặp nhau trong hoàn cảnh nào mà cô lại tỏ vẻ ghét 3 chúng tôi đến vậy?

-Ngày 1 tháng 10 tại học viện KC. Tôi nói đến đây, các anh nhớ rồi chứ?

Trong khi Thiếu Hạo đắm chiều suy nghĩ thì Hàn Vũ hoảng hốt:

-Cô là cô gái hôm đó?

-Đúng!

-Tôi, không biết cô bị cưỡng bạo

-Không biết? Tôi đã van cầu anh cứu tôi, tại sao anh không cứu?

-Bởi vì tôi chỉ nghĩ là cô ngại, không nghĩ đến Hạo Phong sẽ có ngày đi cưỡng bạo...

-Hôm đó rõ ràng anh không muốn cứu!

-Tôi cũng không có thời gian làm "anh hùng cứu mỹ nhân đâu"

-1 câu "không có thời gian" của anh đã phá hoại cả cuộc đời tôi rồi đó

Nói 1 hồi, cả 3 cùng nhau bước vào đại sảnh...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lịch sử tái diễn? (1)

Phía trong đại sảnh đều là các vị tổng tài, tiểu thư hay phu nhân của những tổng tài các công ty lớn. Còn cô? Cô lấy tư cách gì để đứng chung 1 gian phòng với họ? Là đại tiểu thư của Giang thị hay là "con nợ" của tổng tài KC?

Ở đây, cô không thấy gì ngoài sự giả dối. Ai cũng cười thật tươi, những cái bắt tay và những cái ôm thân mật trao nhau trông thật tự nhiên. Nhưng cô cũng biết, và dĩ nhiên là mỗi người bọn họ cũng đều biết, đã bước vào thương trường, nó còn khốc liệt hơn cả chiến trường, tất cả đều phải mang trên người 1 cái mặt nạ mới có thể tồn tại. Nhận thấy cô không thuộc về nơi này, cô chỉ biết ra ngoài 1 mình ngắm cảnh

Gió đêm lùa vào khiến cô cảm thấy lạnh, nhưng cô quen rồi. Có cái lạnh nào hơn cái lạnh trong tâm hồn cô? Đang mãi suy tư bỗng có ai đó khoác áo lên người cô-là anh!

-Sao lại ra đây?-anh vu vơ hỏi

-Chỉ là... mà thôi, thấy vào trong đi! Em muốn ở 1 mình-cô tìm cách xua đuổi anh

-Nếu có tâm sự, tốt nhất là nên nói ra

Anh nói rồi đưa ly rượu vang trong suốt về phía cô

-Em không biết uống rượu

-Haizz, cũng không phải là không có cách bắt em uống

Anh nói xong thì nhấp 1 ngụm. Tư thái tiêu sái vô cùng khiến cô không thể rời mắt. Bất ngờ, anh khẽ sát bờ môi lạnh lẽo lên chiếc môi cánh hoa nóng bỏng của cô, từng giọt, từng giọt rượu chảy vào miệng cô, có chút đắng và...ngọt?

Anh buông bờ môi ra, nhân lúc cô không chú ý khẽ liếc nhìn về hướng khác, nơi có 1 chàng trai mang tên Đinh Lam Vũ đang tức giận bỏ đi.

-Ở đây vui vẻ, tôi đi trước

Anh nhếch môi rồi bỏ vào trong. Cô nhìn về phía anh, khuôn mặt trở nên đỏ ửng, cơ thể bắt đầu nóng ran, thật sự rất chóng mặt. Anh đã cho cô uống cái quái gì vậy nè? (tg: Gin chứ gì? ^^)

Cô vào nhà vệ sinh.

Aizz, sao mà đông quá vậy? Cô đợi đến muốn ngất đi luôn rồi nè, mấy má ở trong không thể nhanh lên cho cô nhờ sao? Thế là cô đi hỏi quản gia của ngôi biệt thự bực thiết này

-Bà ơi, bà có thể chỉ giúp cháu nhà vệ sinh nào khác không? Ở đây đông quá

-Cháu lên tầng 2, ở góc cuối có nhà vệ sinh. Nhưng ta nói trước, chớ có đi lầm mà gây ra họa sát thân

-Dạ

"Cũng đâu có mức gây họa sát thân? Bà ấy là đùa hay thật đây? haizz" cô lắc đầu rồi đi tiếp

Bỗng dưng cô càng lúc càng chóng mặt.

"Nước, ở đâu có nước?" cô khẽ thì thầm, nếu không có nước rửa mặt, chắc cô chết!

Không biết nghĩ gì trong đầu, cô đẩy cửa 1 căn phòng ngủ của người ta, vào nhà vệ sinh ở trong phòng vốc nước rửa mặt.

...

Khuynh Thất Lục 2 tay đặt ở hông 1 cô gái khỏa thân mở to đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cái người vừa ăn gan trời, dám bước vào phòng của Khuynh Thất Lục anh mà không gõ cửa, lại đứng lúc anh đang...Đáng chết mà! Để rồi xem Khuynh Thiếu anh chinh cô thế nào.

Đang suy nghĩ, bỗng cô gái dưới thân Khuynh Thất Lục nhẹ nhàng hỏi:

-Gi vậy Khuynh Thiếu? Hình như vừa có người chạy vào đây

Thất Lục buông eo cô ta ra, lãnh đạm:

-Ra ngoài đi

Cô gái đó tỏ vẻ ngạc nhiên:

-Nhưng chúng ta đang...

-Cút!

Ngờ khí như muốn giết người của Thất Lục khiến ả sợ hãi, lập tức mặc quần áo vào rồi chạy mất

...

Tỉnh táo rồi, cô mở cửa bước ra. Không quên đập đập trán vài cái cho đỡ nhức đầu.

-Tôi xin lỗi-cô chưa kịp nhìn ra ai đang ở trong phòng thì đã lên tiếng xin lỗi

Trên ghế sofa, Khuynh Thất Lục trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm to bụi màu trắng. Mái tóc nhuộm nâu đỏ rũ xuống khoe mắt băng lãnh nhìn rất ư là phong tình. Body 6 múi chuẩn "men". Làn da màu đồng rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn, nói chung, đẹp long lanh từng xăng tí mét (cm), mỗi đường nét đều đẹp như tạc, như tranh!

Thấy cô nhìn mình, Thất Lục vẽ trên môi nụ cười khinh bỉ, đáy mắt cũng lộ vẻ khinh thường:

-Tầm thường!

Cô cũng cong môi lộ vẻ bất bình, cũng không chào lấy 1 tiếng, liền nhanh chóng bỏ ra ngoài.

-Đến được đây, chắc cũng là tiểu thư nhà nào đó. Là vị tổng tài nào đã dạy cho cô cách xử sự thiếu văn hóa đến vậy?

-Tôi thừa nhận, tôi xông vào đây là không đúng, nhưng dù gì tôi cũng đã xin lỗi. Anh có cần tỏ thái độ khinh tôi đến vậy không?

Nói rồi, cô xăm xăm nhắm phía cửa mà đi. Bỗng từ phía sau, 1 bàn tay ấm áp nắm chặt cổ tay cô đau điếng, kéo cô ngược về lòng ngực trần của người đó

-Xin lỗi suông vậy là đi sao? Hay là dùng thân để xin lỗi đi!-Thất Lục nửa đùa, nửa ra lệnh bên tai cô

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lịch sử tái diễn? (2)

Cô nằm trong lòng ngực Thất Lục, cả người khẽ run lên nhớ lại đoạn phim kinh dị hôm cô bị bắt cóc.

Lúc đó, cô chỉ ngủ quên bên người Đinh Lam Vũ thì đã bị tên Dương Hạo Phong-Dương ác ma đó "bầm" cho 1 trận. Eo, 32 lần quất, nhưng đầu cô vào bồn 6 lần, hoan ái liên tiếp 3 lần, đó chỉ là đoạn phim khi cô còn ý thức, còn lúc cô ngất anh có làm gì cơ thể cô nữa hay không, cô không biết.

-Tôi van anh, mau thả tôi ra!-giọng cô vô cùng yếu ớt

-Em có thấy 1 con hổ nào lại thả miếng mồi ngon đang chờ trước miệng nó hay không?

-Tôi không phải miếng mồi ngon, tôi...tôi

Khuynh Thất Lục vuốt nhẹ từ trán đến cằm, khẽ nâng gương mặt xinh xắn của cô lên, áp thật gần mặt anh

-Em thế nào?

-Tôi...tôi đã không còn là xử nữ nữa...bởi vậy nên...

Khuynh Thất Lục cười nhạt, nhẹ giọng trả lời

-Không sao! Không phải xử nữ cũng tốt, có kinh nghiệm

Thất Lục nở trên môi nụ cười vô cùng xảo trá. Cô ở trong tay hắn, chỉ có nước chờ chết! Mặc dù không muốn, ngàn lần không muốn nhưng cô vẫn phải lời anh ra để uy hiếp

-Tôi là người của Dương tổng, anh tốt nhất...

Nhưng Khuynh Thất Lục cũng không để cô nói hết câu

-Dương Hạo Phong? Em nghĩ, được anh ta ân ái 1 lần thì đã là người của anh ta sao? Em là hạ thấp hắn hay là đang đề cao mình đây?

-Tôi biết, tôi không xứng với anh hay Dương tổng, nhưng tôi van anh thả tôi ra, nếu không..

-Nếu không thế nào?

Không để cho cô nói, Khuynh Thất Lục bế cô lên giường, đưa tay vuốt lấy gương mặt cô, đến lúc đôi môi của Khuynh Thất Lục kề sát môi cô, cô mới hoảng hồn lên tiếng:

-Tôi chưa 18!

Thoáng ngỡ ngàng vào giây, Khuynh Thất Lục nheo mi tâm, trực tiếp nhìn thẳng vào cô:

-Em nói thật?

-Tôi..tôi nói thật, vài ngày nữa là sinh nhật 17 của tôi, tức là còn rất lâu tôi mới tròn 18, nếu anh không tin, tôi có thể cho anh xem chứng minh của tôi

Nói xong, cô đưa tay lục túi, rồi chợt nhận ra hôm nay mặc váy dạ hội, không có túi nên cô bỏ toàn bộ giấy tờ ở nhà. Nghĩ đến đây, cô đưa tay gỡ gài đầu

-Tôi để chứng minh ở nhà rồi, nhưng tôi nói thật!

-Tôi biết rõ con người Hạo Phong, hắn ta không thể nào hoan ái với 1 cô gái cả 17 cũng chưa tròn!

-Là cường bạo!

-Hả? Hắn ta cường bạo em?

Cô không nói, chỉ phùng má ra chiều hơi giận

Thất Lục cũng buông cô ra, khẽ cười thật gian tà

-Cũng không phải là không có cách!

Nói xong, Khuynh Thất Lục mở 1 cái tủ nhỏ, lấy từ đó ra 1 cái điện thoại to bự, nhìn vào thì biết ngay là nó vô cùng đắt a...Bằng 1 vào thao tác, anh

bấm số gọi cho ai đó

Khuynh Thất Lục có thể gọi cho ai?

Chỉ có 1 người: DƯƠNG HẠO PHONG-nỗi sợ 1 đời của cô!

-Hey, đã lâu không gặp, Hạo Phong

Vừa nghe 2 từ:Hạo Phong, hồn vía cô bay tít trên 19 tầng mây, ủa lộn, có 9 tầng mây hà. Nói tóm lại, toàn thân cô run lên bần bật, đoạn phim kinh dị hôm trước mà lặp lại, cô chỉ có chết!

Không biết bên kia tên Hạo Phong ấy nói gì, chỉ biết Khuynh Thất Lục cười nhẹ, nói 1 câu vô cùng thân thiện:

-Ở chỗ tôi có 1 cô bé xinh xắn tự xưng là người của cậu, nhưng chỉ mới 17 lại còn nói là bị cậu cưỡng bạo. Có thật không? Hay cậu cho tôi cô ấy nhé!

Rồi cúp máy 1 cách vô duyên.

-Anh muốn giết chết tôi à?-cô hét lên bên tai Khuynh Thất Lục

Hắn siết cổ tay cô, khẽ nói:

-Không phải giết, mà là ăn...thật sạch!

2 chữ thật sạch Thất Lục cố ngân dài ra.

Tai cô nghe lùng bùng.

Anh, Pháp, Mĩ chưa đi, chắc cô đi Đức (đứt) trước quá à!

Đôi mắt cô mở thật to, tiếp theo, chuyện gì sẽ xảy ra với cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Lịch sử tái diễn? (3)

Nếu ví von Hạo Phong là 1 con hổ đói thì Khuynh Thất Lục trước mặt cô đích thị là 1 con sói gian tà. Hắn biết, cô đang vô cùng hoảng loạn nên rất nhẹ nhàng trên đầu giường mặt cô.

Khuynh Thất Lục trước giờ chưa bao giờ có tiền lệ chơi đùa kiểu này, nhưng không hiểu tại sao khi nhìn vào gương mặt vận vẹo khổ sở kia, anh lại muốn trên cô thêm 1 lát.

Cô ở dưới thân Thất Lục, hồn vía đã bay 7 phương 8 hướng. Cô chỉ cầu cho Thất Lục chán cô, thả cô ra. Cô tự thấy mình không xinh đẹp, không thông minh nói chung là không có cái gì hoàn hảo cả, chẳng hiểu sao ai cũng muốn trên đầu thân xác này của cô hết. Cô nhắm đôi mắt lại, tay chân hươ loạn xạ, 1 là sống, 2 là chết cô biết cô chống cự cũng không ăn thua gì nhưng cô vẫn hy vọng.

Như đã chán đùa giỡn với gương mặt cô. Thất Lục cầm lấy cổ áo cô, xé thật mạnh.

Xoạt!

Liền thấy rõ 1 mảnh áo rơi từ từ xuống đất.

-Không! Tôi van anh...

Mất cô chạy xuống 1 dòng chất lỏng trong suốt hầy còn ấm nóng. Tay cô giữ chặt lớp áo rách, cố không để chút da thịt nào lộ ra ngoài. Có lẽ cô quá hoảng sợ, bỗng chốc trong cái đầu trống rỗng của cô chỉ hiện lên hình ảnh 1 người. Không phải người mẹ mà cô yêu thương nhất, cũng chẳng phải cô em gái yêu kiều của cô, mà là Hạo Phong. Không hiểu sao, cô rất cần anh, cô thà người đang ở phía trên là anh.

-Thầy, cứu em!

Cô gào cho ai nghe đây chứ? Thật ra có 1 chuyện này giờ quên nói: căn phòng này...CÁCH ÂM! cô có gào khản cổ cũng chẳng ăn thua gì đâu!

Cô dần đuối sức. Cơ thể hoàn toàn thả lỏng. Mặc cho Thất Lục đang điên cuồng xé nát vấy áo. Cô như 1 cánh hoa anh đào, mỏng manh, yếu đuối, mặc

cho dòng nước đưa đẩy cô vẫn chẳng cách nào kháng cự.

Bỗng cánh cửa bị ai đá tung 1 phút. Thất Lục khẽ mỉm cười, xoay người lại, đặt cô trên thân anh, cốt để cô không thấy thân ảnh với khuôn mặt như đang muốn giết người của Dương tổng tài-Dương Hạo Phong.

-Buông cô ấy ra!-anh rít lên từng tiếng

Cô nghe rõ tiếng của Hạo Phong. Là mơ hay thực? Cô không biết! Cho đến khi Thất Lục bên tai cô trả lời lại thì cô mới như bừng tỉnh

-Hạo Phong, lâu rồi không gặp! Cậu quả là có con mắt tinh anh. Người của cậu...tôi thích lắm

Nói xong, Thất Lục nâng cằm cô xoa nhẹ, áp môi lên trán cô, hôn 1 cái. Cô chỉ biết giờ thói cầu xức, cắn vào cổ Thất Lục

Bất ngờ bị cắn, Thất Lục hoảng hồn nói lòng tay. Nhân cơ hội, cô chạy nhanh về phía anh, ôm anh thật chặt. Anh cười áo khoác, khác lên người cô sau đó đẩy cô ra sau lưng anh.

-Thất Lục, đây là người của tôi. Tôi xin phép đưa cô ấy về!

Thất Lục lấy tay xoa nơi cổ đang đỏ ửng. Điềm đạm trả lời:

-Không ngờ những gì cô bé này nói là thật. Nhưng tôi cứ muốn cô ấy, thì sao hả?

Anh không nói gì, chỉ khẽ nhếch môi. Khẽ bế cô lên, bước ra ngoài. Bỏ lại Khuynh Thất Lục vẫn còn đang tức giận

Cô rất ghét Hạo Phong, ghét anh cướp đi tất cả của cô. cô hận khi ở bên anh, hận thân ảnh cao lớn như 1 bức tường lạnh lẽo. Bây giờ, cô áp đầu vào lòng ngực anh, cảm thấy nó không còn là bức tường lạnh lẽo nữa mà là 1 chỗ dựa vô cùng vững chắc. Nhưng chẳng phải lúc cô ngủ quên bên người Lam Vũ, anh cũng đã bế cô về hay sao? Vậy có phải hôm nay anh sẽ lại cường bạo cô như vậy? Anh có lấy dây lưng quất cô nữa không? Anh có nhúng đầu cô vào bồn tắm nữa hay không? Nghĩ đến đây, cơ thể cô run lên từng hồi. 1 lát sau, cô ngủ thiếp đi thật ngon lành

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cần anh bên cạnh

chương này hơi nhảm, mn thông cảm cho tg nha!

Tốt nhất là khỏi đọc chương nì, đợi tg rảnh thì ra chương mới cho đọc hen!

Thanks you >>

Cô mở mắt, thấy mình đang nằm trên giường. Quần áo chỉnh tề như vậy, anh đã thay cho cô sao?

Căn phòng rất to với màu trắng tinh khôi làm chủ đạo nhưng cô không thích nó, màu trắng tinh khôi nhưng tang tóc! Nỗi sợ bao trùm lấy cô, mỗi lần cô nhắm mắt, hình ảnh anh cường bạo cô hôm nọ lại hiện ra còn không thì là gương mặt gian xảo của Khuynh Thất Lục. Cơ thể cô run lên bần bật, nhìn thân ảnh của anh từ từ tiến vào phòng

-Tỉnh rồi à?-anh hỏi

Cô mở to mắt

-Dạ

Bỗng giọng anh trở nên ôn nhu:

-Khuynh Thiếu có làm em sợ không?

Cô gật đầu

-Tôi ra ngoài trước, em nghỉ ngơi đi!

Cô bất giác nắm chặt tay anh lại. Bàn tay to ấm áp của anh là thứ cô rất cần hiện giờ. Cô thích cảm giác nằm bên người anh đọc sách, cô thích ngắm nhìn

anh vừa uống cafe vừa làm việc,... và hình như...cô đã thích anh mất rồi

Cô nói với giọng run rẩy:

-Ồ bên em, có được không?

-Sợ chuyện gì à?

Cô gật đầu

-Ngoan-anh vuốt tóc cô-có tôi ở đây, em sợ gì chứ?

Cô khép 2 bờ mi lại, siết chặt tay anh hơn:

-Em sợ thầy sẽ lại cường bạo em, em sợ thầy sẽ lại tra tấn em, em sợ thầy, em sợ...

Anh ôm cô vào lòng vuốt ve

-Em có hận tôi không?

-Có

-Vậy có ghét tôi không?

-Có

-Yêu tôi không?

Cô ôn nhu đáp Có 1 tiếng. Bỗng nhận thấy có gì sai sai, liền hoảng lên cứ "không, không" liên tục sau đó thì tìm có đánh trống lảng

-Sao thầy lại làm giáo viên? Lại còn sử dụng tên giả?

-Là vì muốn hoàn thành tâm nguyện của 1 người

-Là ai? Mối tình đầu hả?

Anh cười ôn nhu

-Em không cần biết đâu

-Thầy ơi, hay thầy cho em đi học lại đi. Ở nhà chỉ ăn rồi ngủ, chán lắm

-Nghỉ lâu như vậy sao nắm được bài, tốt nhất ngoan ngoãn ở nhà làm 1 con mèo ngoan của tôi

Cô tỉnh nghịch

-Có giáo sư ở cạnh, em còn lo không nắm kịp bài sao?

Rồi im lặng

Căn phòng màu trắng tang tóc. Có anh ở bên, cô không sợ

Gió thổi vào từng đợt lạnh buốt. Có anh sưởi ấm cho cô, cô không lạnh

Gặp ác mộng. Có anh bên cô, mọi cơn ác mộng đều hóa thành giấc mơ cổ tích

Có anh bên cô, cô không sợ nữa. Cô chỉ sợ tình cảm bây giờ sẽ sớm tan theo mây khói. Cô sợ cô sẽ yêu anh sâu đậm. Cô sợ 1 ngày nào đó không được ở bên anh, không được cùng anh ăn sáng..

Cô biết, cô đã yêu anh mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bí mật của anh

Buổi sáng, cô dậy sớm hơn thường lệ. Chẳng phải người ta nói, muốn nắm giữ trái tim đàn ông phải thông qua dạ dày hay sao? Bởi thế nên cô đã làm nguyên 1 cái bàn ăn thịnh soạn cho anh

Cô nhẹ nhàng bước vào thư phòng của anh. Thư phòng vẫn như thường lệ, chỉ toàn sách là sách nhưng khác 1 chỗ, anh không đọc sách hay làm việc mà chỉ đang nhìn 1 tấm hình của ai đó

"Không lẽ đó là hình của người mà anh muốn hoàn thành tâm nguyện sao?" cô tự vấn

Cô bước từng bước thật nhẹ thật nhẹ hệt như 1 con mèo vậy, cô đứng phía sau anh đưa mắt liếc nhìn thân hình trong bức ảnh. Là hình anh chụp chung với 1 cô gái! Phong cảnh này đích thị là Nhật vì cô thấy rõ đỉnh núi Phú Sĩ phía sau kia kìa. cô gái ấy, ngũ quan thanh tú, hiền hòa điềm lệ, quả là mười phần hơn cô!

-Thích nhìn lên người khác lắm sao?

không gian đang yên lành thì anh bỗng lên tiếng khiến cô hoảng hồn ngã xuống đất. Bịch 1 tiếng, mộng cô đáp thẳng xuống sàn nhà!

-Bộ thầy là quý hay sao vậy hả?

Anh khẽ mỉm cười

-Thứ 1, em đứng cạnh tôi mà cứ thờ bên tai tôi như vậy, cảm giác như đang kích thích tôi, làm sao tôi không nhận ra? Thứ 2, đối diện tôi có gương

A Ha! Thì ra là gương! Vậy mà cô cứ tưởng cô đang sống với 1 con quỷ có mắt sau gáy ấy chứ! A ha ha

-E hèm! Mà cô gái trong bức hình là ai vậy? Nhìn thật là xinh!

Anh cười, tùy ý đặt tấm hình lên bàn rồi đặt cô ngồi lên đùi anh:

-Hứa là em sẽ mãi mãi bên tôi!

1 thoáng ngạc nhiên hiện lên trên gương mặt khả ái. Anh là người có thể nói ra được những lời này sao?

-Em không hứa

-Tại sao?

-Bởi vì nếu em hứa, rồi lỡ mai thầy ra đường bị đâm chết, bị tông xe chết, bị té cống chết không lẽ em cũng phải uống thuốc tự vẫn theo thầy? Như vậy ai sẽ lo nhan khỏi cho chúng ta? Tiền của thầy ai sẽ xài giúp thầy đây?

Anh vuốt tóc cô, ngữ khí không có vẻ gì là tức giận trước những lời châm chọc của cô:

-Tôi sẽ sống lâu thật lâu. Muốn xài tiền của tôi, em còn phải đợi dài dài

Cô xì 1 tiếng rồi nhảy xuống đất:

-Mau ra ăn cơm cho nóng. Bữa nay em đích thân xuống bếp nha!

-Có ăn được k đây?

-Cùng lắm đau bụng nhập viện 1 bữa chứ không có chết ầu mà lo

...

-Em nấu cho tôi cái gì vậy hả?

-Thì trứng chiên, trứng luộc, trứng xào, trứng muối...

-Bộ nhà chỉ còn trứng thôi sao?

Cô gãi đầu ấp úng

-Thật ra... em chỉ biết nấu trứng thui

Anh cúi đầu ăn, còn luôn miệng khen ngon

Sau khi anh ăn xong, cô bắt đầu dọn dẹp. Vốn tính đa nghi, cô bóc thử 1 miếng trứng cho vào miệng thì...má ơi nó mặn! Lúc này, thay vì bỏ đường, cô lại bỏ muối chỉ vì nghĩ thêm muối để anh bổ sung thêm i ốt, đâu có ngờ mặn như vậy. Thế mà lúc này anh ăn còn không buồn nhai mấy, lại luôn miệng khen ngon. Không lẽ anh đã bắt đầu biết lo nghĩ cho cô?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Mất tích (1)

-Thầy, em muốn về thăm mẹ

Cô dùng ánh mắt cúm con đáng ghét nhìn anh, khiến cho anh phải cúi đầu.

-Nhưng với 1 điều kiện, tôi sẽ cho người hộ tống em về, với lại, không được đi lâu quá...tôi sẽ nhớ em

Cô cười. Anh nói anh nhớ cô, vậy là anh cũng yêu cô, nhưng cũng có thể anh chỉ xem cô là người thay thế, bởi vì ánh mắt anh dành cho cô gái trong bức ảnh đó...ánh mắt ôn nhu mà cô chưa bao giờ được nhận...

...

Về đến nhà, cô liền nhấn chuông inh ỏi. Nghe tiếng than quen thuộc của Nhã Đình, nước mắt cô cứ chực trào ra.

-Tiểu thư?! Là cô thật sao?

Cô khẽ gật đầu, mỉm cười thân thiện.

Nhã Đình buông giỏ thức ăn vừa mua xuống đất mà chạy đến ôm cô thật chặt, khóe mắt cũng rung rung

-Tiểu thư, em có biết là chị lo cho em biết nhường nào không hả? Lâm Đức, cậu đâu mất rồi, ra mà xem ai về nè... Lâm Đức...!

Lâm Đức từ trong nhà chạy ra:

-Gi mà mới sáng đã la ó om sòm vậy Nhã Đ...

Đang nói giữa chừng Lâm Đức nhận ra người mà Nhã Đình đang tay bắt mặt mừng chính là cô tiểu thư nhỏ nhắn mà anh thầm kính trọng. Lâm Đức không phải dạng người mau nước mắt như cô hay Nhã Đình nhưng bây giờ, đôi đồng tử của anh cũng đang dần chuyển sắc đỏ

-Em vào gặp mẹ đi, bà chắc cũng nhớ em lắm đó-Lâm Đức bảo

Mãi lo vui với Nhã Đình, cô quên bèn đi mất là phải vào ra mắt mẹ trước và lại, anh cũng không cho cô đi lâu. Cô chạy vội vào nhà trong niềm hân hoan của những người làm

"Đại tiểu thư của chúng ta, cô ấy về rồi!"

Đến cầu thang, cô bắt gặp thân ảnh Khả My tựa lưng vào tường bấm ipad.

Thấy cô, mặt Khả My biến sắc, xú nữa là quăng cái ipad vô mặt cô luôn rồi

-Chị...sao chị lại ở đây?

-Chị về đây thăm em và mẹ, Khả My, em vẫn xinh đẹp như ngày nào

-Chị...rõ ràng chị đã...

-Đã thế nào?

Cô nhìn gương mặt xám ngoét của Khả My mà không khỏi bật cười. Cô bước ngang qua Khả My, lên thư phòng gặp mẹ

-Mẹ!

Cô bước đến ôm chầm lấy bà, dù biết bà sẽ gạt tay cô ra nhưng cô thêm cảm giác được ôm bà 1 lần lâu lắm rồi

Bà vẫn im lặng không cử động để mặc cho cô ôm bà cũng không quay mặt lại nhìn cô, bàn tay giờ lên định nắm chặt lấy tay cô nhưng giữa chừng lại bỏ

xuống

-Con về đây làm gì? Dương tổng cho con về à?

Cô lễ phép:

-Vâng, thầy ấy cho con về thăm mẹ và em

-Dương tổng có đối tốt với con không?

Cô nghe như tim mình vừa hẫng đi 1 nhịp. Mẹ cô, bà thật sự là đang quan tâm đến cô sao? Cô cảm thấy sóng mũi cay cay

-Thầy ấy đối với con rất tốt. Hôm bữa còn dẫn con sang Nhật chơi nữa

-Sang Nhật? Lúc nào vậy

-Là ngày X tháng Y

-Lúc ấy con đi đâu?

-Là Tokyo-thủ đô của Nhật mẹ ạ

-Thật trùng hợp! Vậy con có gặp Kh...

-Mẹ!-giọng Khả My vang lên cắt ngang lời của Nhạc Lam

Cô buông cánh tay đang choàng qua vai Nhạc Lam, đứng thẳng người

-Em tìm mẹ à?

Khả My liếc xéo cô cảnh giác

-Ừ

Nhạc Lam hít sâu 1 hơi, lãnh đạm nói:

-Nhật Hạ, con mau quay về đi!

Cô nghe bên tai như có tiếng sét vang lên từng đợt

-Mẹ, con vừa mới...

Cô đang nói giữa chừng thì 1 người đàn ông vận âu phục đen từ phía sau cung kính

-Thưa phu nhân, boss ra lệnh bảo tôi đưa cô về

Cô liền quát

-Sao lại như vậy?

-Tôi không biết, tôi chỉ làm theo lệnh. Mong phu nhân đừng khiến tôi khó xử

Nhạc Lam trầm giọng nói:

-Con mau về đi

-Nhưng con muốn ở bên mẹ thêm lát nữa

-Con không nghe lời mẹ?

-Mẹ!

-Mau đi!

Giọt nước mắt lăn dài trên má, cô chỉ muốn có được sự yêu thương của mẹ 1 chốc lát, chỉ 1 chút thôi mà... ước mơ đó có quá lớn lao không mà tại sao cô luôn luôn không đạt được kia chứ.

-Mẹ, mẹ đuổi con, con đi! Nhưng con muốn mẹ biết là: cho dù mẹ có ghét bỏ con thì con mãi mãi vẫn là con của mẹ, trước kia, bây giờ hay sau này đi

nữa, con vẫn kính trọng mẹ, yêu thương mẹ. Và con mong là 1 ngày nào đó mẹ có thể yêu thương con như con đã từng đối với mẹ

Cho đến khi cô bước hẳn ra ngoài cùng người đàn ông vận âu phục, Nhạc Lam mới xoay người cảm lạnh nhìn bóng lưng cô nhỏ dần rồi biến mất...

-Con bé ngốc à! Có người mẹ nào mà lại không yêu thương con của mình chứ? Nhưng con từ nhỏ luôn ngốc như vậy, biết mẹ không yêu thương con nhưng con vẫn 1 mực lễ phép ngoan ngoãn với mẹ, con làm như vậy để được cái gì kia chứ? Con quá ngây thơ để có thể tồn tại ở thế giới khắc nghiệt này, Nhật Hạ à...

Khả My đứng đó từ nãy, chứng kiến hết tất cả sự tiếc thương mà Nhạc Lam dành cho cô chị "quý hóa" của nó. Khả My nắm chặt tay thành quyền, chạy đến 1 góc khuất cầu thang

Cô mở điện thoại bấm 1 dãy số. Chưa đầy 3 tiếng tút đã nghe "Alo" 1 tiếng

-Tôi đã tìm ra thời điểm thích hợp cho anh bắt cóc cô ta rồi

Đầu dây bên kia có tiếng nam nhân lãnh đạm

-Tốt, bao giờ thì xuất phát

-Bây giờ cô ta đang lên xe chuẩn bị trở về dinh thự của Dương Hạo Phong bằng số xe là K

-Cảm ơn cô, người đẹp

-Không, tôi phải cảm ơn anh mới đúng. Giúp tôi "chăm sóc" chị ta chu đáo

-Không cần cô phải nhắc tôi cũng sẽ giúp cô ta "thoải mái". Cô cứ chờ lúc thích hợp mà quyến rũ Hạo phong như cô muốn đi!

-Được

-Được

Khả My gấp máy mà nở 1 nụ cười nửa miệng

"Khi chị ở Nhật, tôi đã để chị thoát 1 lần. Bây giờ ở Việt Nam là địa bàn của "hắn" tôi nghĩ, chị sẽ không bao giờ thoát khỏi tay "hắn" được đâu, cô chị yêu dấu của tôi à!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mất tích (2)

Anh ngồi bên chiếc bàn làm việc xử lý công văn nhìn sơ cũng biết toàn là những công văn quan trọng bởi trong đó có mấy con số mà có hơn 10 con số "0" phía sau (hơi lố, mong mn bỏ qua cho). Dù thế, lâu lâu anh vẫn không quên liếc nhìn chiếc đồng hồ quả lắc rồi thở dài mà đếm thời gian

Tính từ lúc anh gọi kêu cô về đến giờ thì cũng gần 1 tiếng đồng hồ. Nhà cô và nhà anh cách nhau chỉ hơn 10 phút ô tô mà thôi, cho là cô có làm khó những vệ sĩ anh phái theo thì bây giờ đáng lẽ cũng phải về rồi chứ. Anh nhắc điện thoại lên bấm số

Bên kia vang lên những hồi "tút" cảm lạnh

Không 1 tiếng trả lời

Không 1 ai nhắc máy

Anh điên tiết, nhắc máy gọi cho mẹ cô. Nhạc Lam vừa nhắc máy đã nghe 1 thanh giọng lạnh lùng nhưng vẫn không giấu đi được vẻ lo lắng

-Nhật Hạ đã về chưa hả?

-Con bé ra về gần nửa tiếng rồi

-Chết tiệt!

Anh dập máy rồi nắm tay thành quyền mà thoi lên bức tường 1 cú. Các khớp tay đỏ lên đau nhói, nhưng anh vẫn không cảm thấy gì ngoài ngọn lửa trong lòng anh

Như để khiến anh điên đầu hơn, chiếc điện thoại bàn vang lên những tiếng reng chói tai

"Tên quái nào lại điện lúc này?"

Nói thế nhưng anh vẫn nghe máy dù giọng điệu có chút bức bối

-Lần sau gọi đến!

Bên kia vang lên 1 tràng cười nham hiểm

-Khoan khoan! Nếu cậu dập máy, tôi sẽ khiến cậu phải hối hận

-Khuyên Thất Lục? Cậu lại muốn giờ trò gì đây?

-Tôi chỉ muốn giúp em gái mình đòi lại những gì nó đã mất thôi

-Giai...Kỳ?

Gương mặt anh thoáng hiện lên vẻ đau thương. Giai Kỳ là người con gái mà anh yêu thương vô cùng, nhưng vào 1 ngày đẹp trời nọ đúng vào ngày sinh nhật của anh, Giai Kỳ đột nhiên lên cơn suyễn và tử vong. Giai Kỳ là 1 cô gái rất xinh đẹp và thuần khiết, cô có 1 ước mơ là được làm giáo viên để có thể mang tri thức của mình đến cho các em học sinh. Giai Kỳ thích nhất là năm cấp 3 vì đó là khoảng thời gian đẹp nhất của đời người, cũng là lúc...Giai Kỳ gặp anh

2 người cùng nhau học chung 1 lớp, ban đầu anh cũng chẳng có mấy ấn tượng về cô bé lớp phó học tập vụng về nhưng Giai Kỳ thì lại có cảm tình với cậu bạn lớp trưởng tính tình lúc nóng khi lạnh. Anh thường bắt gặp hình ảnh Giai Kỳ lấp ló mỗi lúc anh cùng nhóm bạn chơi bóng rổ, ban đầu anh cũng chỉ nghĩ Giai Kỳ chỉ là 1 fan girl của anh mà thôi, cũng là loại con gái tầm thường, thấy trai đẹp thì bu quanh la ó chẳng ra gì. Nhưng cuối cùng anh cũng cảm nhận được tình cảm chân thành của Giai Kỳ, cô đến với anh bằng 1 tình cảm chân thành và lặng lẽ. Khi anh hỏi Giai Kỳ rằng đã thích anh ở điểm nào, Giai Kỳ cười nhẹ mà rằng "cậu lúc nóng lúc lạnh cứ như 1 đũa tre ấy vừa hay, tớ vô cùng yêu con nít". Lúc đó, anh liền ôm Giai Kỳ vào lòng mà nói "Được, tôi sẽ đáp ứng nhu cầu của cậu", Giai Kỳ đưa đôi mắt trong suốt mà nhìn anh "Nhu cầu gì chứ?", anh nói "Chẳng phải cậu nói cậu yêu con nít lắm hay sao? "tiểu bảo bối" của tôi rất hân hạnh được phục vụ cậu". Cô nghe xong câu đó cả gương mặt liền đỏ hết cả lên, rồi vùng vằng bỏ chạy, sau đó thì chiến tranh lạnh với anh, suốt 1 tháng không thèm liếc nhìn hay nói chuyện với anh khiến anh chạy theo năn nỉ...mỗi chân muốn chết!

Cô đến bên anh như 1 món quà mà ông trời ban tặng để khóa lấp nỗi đau thiếu mất Giai Kỳ. Cô khiến anh quên mất lời hẹn nếu không có Giai Kỳ anh sẽ tuyệt không yêu ai cả. Cô cũng khiến anh phải đặt ra câu hỏi "Rốt cuộc, cái chết của Giai Kỳ là phúc hay họa?" Họa là khi Giai Kỳ mất, anh yêu cô ấy sau đậm, đau đớn đến tận cùng. Phúc là nếu Giai Kỳ còn sống thì anh đâu trở nên hoang dại độc chiếm cơ thể các cô gái, và như thế thì làm sao có cơ hội để anh gặp được con mèo nhỏ là cô?!

-Chắc cậu vẫn chưa quên cô em gái tội nghiệp của tôi chứ nhỉ?-giọng của Khuyên Thất Lục cắt ngang dòng ký ức của anh (tg: ông nì vô duyên)

Anh khẽ nhún mày

-Cậu không phải điện đến đây chỉ để nói chuyện quá khứ như vậy chứ?

Đầu dây bên kia vang lên 1 tràng cười man rợ (tg: sử dụng biện pháp nói quá ^^)

-Ha ha ha! Dương Hạo Phong quả là Dương Hạo Phong! Thông minh thật!

-Tôi không có thời gian đùa với cậu!-anh gắt

-Được, tôi nói thẳng. Tôi hiện đang giữ 1 con mèo nhỏ, rất ngoan. Con mèo này rất biết cách khiến người khác yêu chiều...

Anh không để Thất Lục nói hết câu

-Thà cô ấy ra ngay!

-Là cô ấy tự muốn đến với tôi mà! Cô ấy nói cậu không thể thỏa mãn cô ấy

Rồi cúp máy.

Anh tức giận, quăng thẳng chiếc điện thoại xuống đất (tg: thiện tai...)

-Chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mất tích (3)

Anh nhấc điện thoại lên gọi cho Hàn Vũ

Đầu dây bên kia, Hàn Vũ lập tức trả lời

-Hàn Vũ, cậu và Thiếu Hạo mau giúp tôi làm 1 chuyện

-Thiếu Hạo cậu ấy đêm qua đi bar về trễ, dự kiến là hơn 2 tiếng nữa mới dậy

-Mặc kệ! Lôi đầu cậu ta đến đây

Liền cúp máy

Hàn Vũ không phải là kẻ ngốc, nghe thanh âm lạnh lẽo thường ngày đã có chút rung rinh thì cậu hiểu ngay là có chuyện vô cùng quan trọng.

10 phút sau, Hàn Vũ và Thiếu Hạo đã có mặt tại tư dinh của anh

-Cái gì? Khuynh Thất Lục bắt cóc cô ấy? -Thiếu Hạo buột miệng hỏi lại vì không thể tin đây là sự thật

-Bởi vậy nên tôi muốn nhờ cậu đi xác minh giúp tôi

-Được! -Thiếu Hạo nhận lệnh lập tức chạy như bay ra ngoài

Trong phòng chỉ còn lại Hàn Vũ và Hạo Phong

-Là vì chuyện của Giai Kỳ sao? -Hàn Vũ hỏi

-Ừ -anh lãnh đạm

-Phong, nguy rồi! -Thiếu Hạo quên cả gõ cửa chạy thẳng vào phòng mà hét toáng cả lên

Trong khi đó, Hàn Vũ nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng vừa bị Thiếu Hạo mở toang. Anh nhướn đôi lông mày:

-Sao?

Thiếu Hạo lấy vẻ nghiêm trọng

-Chiếc xe chở Nhật Hạ bỗng dừng gấp tai nạn, tài xế và 2 vệ sĩ phải theo đều đã chết hết cả, còn...

Anh quát:

-Nói! Còn thế nào hả?

Thiếu Hạo dụi giọng

-Không tìm thấy 1 chút dấu vết nào của em ấy cả

-Chết tiệt mà!

Hàn Vũ yên ả ngồi trên sofa

-Tớ cá là chẳng bao lâu nữa Khuynh Thất Lục sẽ cho cậu biết cô ấy ở đâu nhanh thôi, chỉ sợ, em ấy không chịu nổi rồi

Anh và Thiếu Hạo rất thông minh. Dù cho đó là câu lấp lửng không đầu đuôi của Hàn Vũ nhưng 2 người vẫn dư sức để hiểu nó

...

Ở 1 tầng hầm tăm tối, chỉ có 1 chút ánh sáng hiu hắt từ 1 cái đèn tròn nhỏ xíu

Cô khẽ chớp đôi mi cong, vừa định đưa tay dụi mắt thì bỗng nhận ra 2 tay bị trói quặt ra phía sau bằng 1 loại băng keo, cả miệng và chân cô cũng bị trói chặt. Xung quanh tối thui, không có ai ở đây cả, cô chỉ đành tự cứu bản thân. Cô lườn 2 tay qua chân, mở keo dán ở miệng rồi cắn keo ở tay. Nhưng ý định chưa thành thì nghe 3 tiếng vỗ tay “Bốp, Bốp, Bốp!” Cô hoảng hồn, nhìn gương mặt cùng nụ cười gian tà của Khuynh Thất Lục đang kẻ rất sát cô.

-Hay! Trong lúc hoảng loạn như vậy vẫn biết tìm cách thoát thân, tôi đánh giá cao em rồi đấy

-Nói, sao lại bắt tôi?

Khuyên Thất Lục nâng cằm cô lên, khẽ tặc lưỡi:

-Ui, sao lại lạnh lùng như vậy? Chẳng phải lần đầu gặp mặt, em còn chủ động vào phòng của tôi hay sao? Nhưng lạnh lùng như thế cũng hay, tôi rất thích!

Rồi hôn tới tấp lên cổ cô, cuồng dã đến mức, mỗi nơi đi qua đều để lại vết bầm. Cô trong cơn hoảng loạn, dùng sức đá vào người Thất Lục.

-Chết tiệt, cô là ai mà dám đá Khuyên Thất Lục tôi chứ?

Liên gờ tay tát vào má cô thật mạnh, nhưng bỗng bàn tay ấy dừng lại giữa không trung.

-Ôi, phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ? Người ta không thể đánh phụ nữ dù chỉ bằng 1 cành hoa, sao tôi lại tát em được, huống hồ, em lại xinh đẹp đến thế!

-Khuyên Thất Lục, anh muốn giờ trò gì

Rồi em sẽ biết

Sau đó, bằng 1 vài động tác nhỏ, Khuyên Thất Lục đã khiến cô ngất lịm đi

.....

-Dương thiếu gia, có chuyển phát nhanh ạ!-quản gia cung kính

-Sao lại có chuyển phát nhanh?-Hạo tự hỏi rồi nhận hộp đồ từ tay quản gia

Hàn Vũ, xé hộp ra:

-Nếu tôi đoán không sai, chỉ 1 lát thôi chúng ta sẽ biết Nhật Hạ đang ở đâu

Và không ngoài dự đoán của Hàn Vũ, bên trong hộp là 1 chiếc Ipad đang phát trực tiếp, kèm pin sạc

Anh, Vũ và Hạo chăm chú nhìn vào màn hình. Bên trong là thân ảnh 1 cô gái, 2 tay bị trói quàng qua 1 cây cột, đầu cúi gằm xuống như ngủ gục

1 tin nhắn vừa chuyển đến, là của Thất Lục

“Cứ từ từ mà xem, trò vui còn rất nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mất tích (4)

Anh liên tục nhìn màn hình không rời mắt. Đôi khi mi tâm lại có chút nhăn lại. Dám đối xử với người phụ nữ của anh như vậy, quả thật là Khuyên Thất Lục hèn chán sống rồi mà!

Cô bị phơi nắng đến mức đôi môi cánh hoa trở nên trắng bệch, khô héo. Tóc mềm tùy ý xõa lộn xộn trên gương mặt yếu ớt. cả người cô trở nên mềm nhũn không còn sức, mắt nhìn xa trông tựa như vô hồn, biểu cảm lộ vẻ tư lự, đôi khi lại nhếch mép cười. Có gì mà đáng cười chứ? Không chỉ anh mà cả Khuyên Thất Lục cũng đang tự vấn

Khuyên Thất Lục khẽ liếc đồng hồ: 1 giờ 30, cái khoảng khắc nắng nóng đến cùng cực

-Nóng lắm phải không?

Cô ngược lên nhìn Thất Lục tay cầm ô che, môi hiện ý cười, trong lòng có chút căm phẫn nhưng vẫn không cãi lại, cứ tiếp tục mỉm cười

-Để xem, cô cười được bao lâu!

Vỗ tay 3 tiếng liền thấy 2 xô nước nhằm đỉnh đầu cô mà đổ thẳng xuống. Cơ thể đang nóng lại chịu lạnh đột ngột, có chút co rút lại. Nếu dừng lại ở đó, mọi chuyện đã không là gì, còn đằng này, Khuynh Thất Lục lại sai người bế cô trở lại tầng hầm lúc này

-Hay em chịu khó chiều chuộng tôi 1 đêm, biết đâu...

Khuynh Thất Lục di di ngón cái trên đôi môi đã trở nên khô khốc, 1 lát lại đi xuống cầm rồi tới yết hầu. Cảm giác ấy nó khó chịu đến nhường nào?!

-Buông ra!-cô lãnh đạm quát

Thất Lục buông ra thật. Hắn lại cười tà mị

-Em sẽ phải hối hận

Búng tay 1 cái. Liền thấy cơ thể cô bị ai nhắc bổng, không thương tiếc ném thẳng vào bồn chứa nước đá. Từng đợt khí lạnh xâm nhập vào cơ thể yếu ớt, các tế bào da bắt đầu co cứng và mất cảm giác. 2 bên, 1 đàn quạt máy phóng thẳng vào người cô, tạo điều kiện cho khí lạnh mau chóng lan tỏa khắp cơ thể. Ngược người khác như vậy, Khuynh Thiếu hấn cảm thấy vui lắm hay sao?

Anh nhìn vào màn hình, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận, môi lạnh mím chặt vào nhau, tay sớm nắm thành quyền, vật đang đập trong lồng ngực đau như bị ai nghiền nghiền thành từng mảnh vụn.

-Hàn Vũ, mau nghĩ cách chinh hấn!

Nói đến việc chinh người ta, anh và Hàn Vũ là nhất, vốn tự mình anh cũng nghĩ ra cách nhưng giờ lý trí của anh đang bị quá nhiều tình cảm chi phối, vốn không thể nghĩ ra gì hơn nữa.

Tiếng chuông điện thoại lại reng lên 1 cách khó chịu

Hàn Vũ là người nhắc máy:

-Ai?

-Là Vũ sao? Vốn định mời Hạo Phong đến cùng vui, nhưng nếu cậu và Hạo ở đó thì cùng đến đi, càng đông càng vui nhỉ?

Hàn Vũ mỉm cười, nghe hết ý liền dập máy. Vũ tiến đến vỗ vai anh:

-Xem ra, chúng ta chưa kịp chinh hấn, đã bị hấn chinh mất rồi

Vài phút sau, con mui trần đen do Thiếu Hạo cầm lái phóng như bay trên đường. Anh ngồi phía sau, gương mặt lãnh đạm che giấu đi nỗi sợ hãi bên trong

“Nhật Hạ, em phải cố lên! Tôi sắp đến rồi, chờ tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Mất tích (5)

Đến 1 khu nhà hoang lạnh lẽo như lời Khuynh Thất Lục nói. Anh chưa gì đã lao vội xuống xe, dù có nhiều khả năng Khuynh Thất Lục đã cho người đợi sẵn. Nhưng lúc này anh đâu có tâm trí để nghĩ nhiều như vậy? Thất Lục vì hận anh mà nhắm vào cô để chọc tức anh, nghĩa là sẽ dùng hết mọi cách để hành hạ cô.

Bỗng 1 nam nhân vận áo thun và quần tây đen chặn ngang anh lại:

-Ngài là Dương tổng?

Anh lãnh đạm

-Đúng

Nam nhân hơi cúi đầu

-Mời ngài theo tôi, Khuynh thiếu soái đang đợi ngài ở kia

Trong khu nhà hoang có 1 căn nhà hết sức đặc biệt. Nhìn bên ngoài chỉ là 1 căn nhà bỏ đi, nhưng lại có 1 lối đi dẫn xuống tầng hầm, nơi có cô đang run

lên từng đợt

...

Bóp bóp bóp!

Khuynh Thất Lục đón anh, Vũ và Hạo bằng 1 tràng vỗ tay giòn giã. Sau khi nam nhân sai vật lui ra, Thất Lục mới khẽ cười, nói:

-Xem ra, tôi không nhìn lầm người! Cô ấy, quả là đã chinh phục được trái tim của cậu rồi

Anh nắm cổ áo hấn quát

-Nói, Nhật Hạ ở đâu?

-Khoan khoan. Làm gì mà nóng vậy?

-Tôi không đùa!

Anh giờ nắm đấm, đấm vào mặt Thất Lục 1 cái, máu liền từ khóe miệng chảy ra

Khuynh Thất Lục lại mỉm cười, búng tay 1 cái. Lớp màn vải đằng sau chưa đầy 3 giây đã bị kéo xuống, lộ ra 1 nửa nhân gương mặt tái đi vì lạnh, các đầu ngón tay đã trở nên thâm tím. Đôi mắt trong trẻo thường ngày đã dần mờ nhạt, lộ vẻ mệt mỏi. 2 bên, dàn máy quạt làm lạnh vô cùng cật lực. Lại có thêm vài sát thủ chìa súng bên mang tai, sẵn sàng bóp cò bất cứ khi nào

-Mày dám..

Khuynh Thất Lục mỉm cười nửa miệng

-Tao nhất định phải để mày biết, mất đi người mình yêu thương nhất là cảm giác như thế nào

Hàn Vũ nãy giờ cùng Thiếu Hạo im lặng quan sát, nhưng bây giờ không thể không xen vào

-Lục, cái chết của Giai Kỳ là bởi bệnh suyễn của cô ấy đột ngột tái phát. Vì chuyện đó, Phong cũng đã cắn rứt lắm rồi, cậu đừng vì hận thù mù quáng mà hại người vô tội. Nhật Hạ, em ấy không liên quan!

Thất Lục môi hiện ý cười, nhưng mắt lại đỏ ngầu, trông bi thương vô cùng

-Vô tội? vậy còn Giai Kỳ? Em ấy có tội gì chứ, vậy tại sao em ấy lại phải chết?

-Chuyện của Giai Kỳ thực chất chỉ là...

Không để Hàn Vũ nói hết câu, Thất Lục đã xen lời

-Cậu biết gì mà nói? Hay là để tôi kể cho các người nghe

Tất cả mọi người hết nhìn Hạo Phong rồi lại nhìn nhau, cô cũng hơi ngẩn đầu, tất cả đều chờ đợi điều mà Khuynh Thất Lục sắp kể

Sau vài tiếng ho, hần bắt đầu nói

-Phong, mày có nhớ mày đã từng nói gì với Giai Kỳ trước ngày sinh nhật của mày không?

Bỗng dưng nghe hỏi, anh đứng ngây ra 1 lát.

-Không nhớ à? Để tao nói cho mày biết. 2 ngày trước sinh nhật của mày, lúc mày và Giai Kỳ đang xem phim, trong đó có đoạn nữ chính tự tay chuẩn bị sinh nhật cho nam chính nhưng vì nam chính về trễ hại nữ chính đứng chờ suốt bên chiếc bàn ăn ngoài trời. Lúc ấy m đã nói, ước gì sinh nhật mày Giai Kỳ cũng sẽ tự tay chuẩn bị giống như vậy...

Nghe đến đây, Hạo không khỏi thốt lên

-Không lẽ, Giai Kỳ đứng bên ngoài đợi Phong sao?

-Đúng, em ấy đợi mày cả buổi, đến mức lạnh cóng mà vẫn đợi mày vì nghĩ rằng mày sẽ vui nếu thấy cô ấy làm đúng theo lời mày cho đến khi mưa đổ. Mấy món ăn vì đặt ngoài trời nên bị ướt mưa. Em ấy sau khi dọn chúng vào trong, không chịu thay quần áo, lau khô người đã vội làm lại mấy món đó cho mày, vì trót nghĩ mày sẽ sớm về mừng sinh nhật với cô ấy. Rồi cuối cùng, em ấy bị nhiễm lạnh, mày cũng biết, nếu suyễn mà nhiễm lạnh sẽ nguy đến tính mạng, và em ấy chết trong cô đơn và đợi chờ như vậy. Tao hỏi mày. Giai Kỳ có xứng bị như vậy không? Vậy tại sao em ấy lại có cái chết thảm như vậy? Trong lúc đó mày đang ở đâu. Để tao nói thay, mày đang ở bar cùng mấy cô ả chân dài và đám bạn bè của mày ăn chơi đàn đúm

Tất cả đều đứng lặng người. Anh cũng đang chìm trong sự hối hận. Ừ là anh sai. Lúc ấy, tập đoàn vừa non nót vươn lên, anh phải liên tục làm việc đến

quên mất cả ngày sinh nhật của mình. Anh không muốn xã giao, ký hợp đồng ở bar nhưng lúc đó công ty còn yếu kém anh làm sao dám đặt yêu cầu với các ông lớn. Cũng như anh không biết, anh chỉ vu vơ nói mà Giai Kỳ đã ghi khắc vào lòng.

Cô nhìn anh, mắt nhòa đi vì lệ. Thì ra, cái chết của Giai Kỳ lại thảm như vậy hèn chi mà Khuynh Thất Lục bắt chấp thể lực của anh mà ra tay với cô, cốt để anh từ từ đau đớn. Nhưng mà, người đau nhất đâu phải là anh? Mà là cô! Nhìn ánh mắt của anh, cô hiểu là anh vẫn còn rất yêu cô gái tên Giai Kỳ, còn cô, bất quá chỉ là 1 kẻ thế tên của người ấy mà thôi.

-Chương trình kể chuyện đêm khuya cũng đã kết thúc rồi, bây giờ, chúng ta cùng nhau chơi 1 trò chơi-Thất Lục nói

Thiếu Hạo tức giận quát:

-Thất Lục, mày lại muốn làm gì nữa đây?

Khuynh Thất Lục bước đến bên bồn nước, dùng 1 chút lực bế cô ra. Người cô lạnh ngắt, quần áo ướt hết dính vào sát từng đường cong trên cơ thể.

Bất ngờ, hắn cầm 1 con dao sắc kềm vào cổ cô. Bên ngoài 1 nhóm sát thủ tay cầm súng ống các loại vây kín anh.

-Vũ và Hạo, 2 người vốn không liên quan, ngồi 1 bên xem kịch là được. Nhưng còn Phong, cậu thì liên quan sâu đậm đó!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mất tích (6)

Thiếu Hạo không chịu nổi, liền quát lên:

-Lục, rốt cục mày muốn làm gì đây? Đàn ông thôi! Có giỏi thì thả Nhật Hạ ra cùng Phong đánh tay đôi. Có sao lại giờ trò uy hiếp hèn hạ đến vậy?

Hàn Vũ cản Thiếu Hạo lại:

-Hạo, đừng quá kích động! Hắn ta có vũ trang, chúng ta đâu không lại đâu

Khuynh Thất Lục nhíu mày đắc ý

-Quả xứng danh với 1 trợ lý hàng đầu! Hàn Vũ, tôi vẫn là trọng cái tính không khinh địch này của cậu!

-Tôi sẽ xem đó như là 1 lời khen-Hàn Vũ hít sâu 1 hơi, tiếp-nhưng cậu muốn Phong làm gì đây?

Khuynh Thất Lục liếc anh, nhẹ giọng

-Lấy súng của người bên cạnh, tự bắn vào chân

Tất cả tựa như có luồng gió cực hàn thổi qua, lạnh đến đóng băng được thời gian

Đôi mắt cô đỏ ửng. Cô không còn sức để nói, chỉ biết lắc đầu ý bảo anh đừng lo cho cô

Anh hiểu cô muốn nói gì nhưng lại không thể làm ngơ được. Khuynh Thất Lục thấy anh chần chừ, liền tùy ý để con dao sắc lạnh đến rợn người cứa nhẹ lên cái cổ trắng ngần nhỏ xíu của cô. Từng nơi lưỡi dao đi ngang, lập tức 1 sợi dây chuyền bằng máu được hình thành

Khuynh Thất Lục nhướng mày, thuộc hạ của hắn liền đá chân anh, ép anh quỳ xuống đất, rồi đưa cho anh cây súng. Anh không ngần ngại, nhắm thẳng vào chân, bóp cò

Trong phút thứ 89 đó, 1 thanh âm sắc bén vang vọng mang theo chút yếu điệu ngân lên:

-Không được bắn!

1 cô gái đáng người cao ráo, gợi cảm trong chiếc váy bó màu tím huyền bí. Nét đẹp tuổi 16 trắng tròn khiến biết bao người động lòng. Là ai nhỉ? Còn ai khác ngoài cô em gái Khả My của chúng ta?!

Cô mở to đôi đồng tử, lo lắng tột độ. Khuynh Thất Lục là người như thế nào, Khả My như vậy chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cô lo lắng cũng bằng thừa...

Khả My đỡ anh dậy, quăng cây súng ra xa, mắt nhìn thẳng vào hắn, nói:

-Không phải anh đã hứa với tôi rằng sẽ không làm hại Phong hay sao?

Khuynh Thất Lục cửa vào cổ cô 1 đường máu đỏ thứ 2

-Với 1 cô gái cả chị mình cũng muốn giết như cô, tôi cần gì phải giữ lời hứa?

Rồi lại cười, tiếp:

-A, cô gái nhỏ Nhật Hạ của tôi ời! Cô chắc là chưa biết gì đâu nhỉ? Hay là tôi kể thêm cho mọi người nghe 1 câu chuyện bi kịch khác

Sắc mặt Khả My dần trở nên khó coi, anh liếc sơ cũng biết, chính cô ta cấu kết với Khuynh Thất Lục bằng không, sao hắn lại biết bản số xe cùng số lượng vệ sĩ hộ tống. Nhưng qua lời kể của Khuynh Thất Lục, đây chỉ là 1 tội nhẹ, trước đó, 1 thiếu nữ chỉ mới 16 như Khả my lại có 1 âm mưu sâu độc hơn.

Húng hấn vài ba tiếng, hắn kể:

-Cô có nhớ lần sang Nhật cùng Phong không? Lần đó cô bị bắt cóc đúng chứ? Thì do cô em gái của cô làm chứ đâu

Cô khẽ run lên vì không tin vào sự thật này, mọi bi kịch của cô ngày hôm đó, đều là do Khả My làm hết sao? Đã vậy, Khuynh Thất Lục còn kể với giọng như muốn xát muối vào vết thương của cô

-Đáng ra lần đó, Khả My tính cho mấy tên bắt cóc làm nhục cô khi cô tỉnh dậy, sau đó chụp ảnh khóa thân của cô tung lên mạng rồi hủy dung cô, cuối cùng là giết chết cô! Nhưng may, mấy tên bắt cóc đó bán cô cho 1 tên chủ quán bar trá hình, hắn vì muốn nịnh nọt boss của Hoàn Cầu-Đình Lam Vũ nên quảng cáo đến phòng hắn nhờ vậy nên cô mới sống sót. Mà tôi cũng những tưởng Đình Lam Vũ sẽ "bảm" cô 1 trận vì hắn vốn rất ghét hạng đàn bà bán thân như vậy, thế quái nào mà cuối cùng lại thả cô về với Phong. Vì vậy nên hôm nay tôi đây mới có dịp hành hạ cô 1 chút! À quên, cô có biết vì sao tôi lại dễ dàng bắt cóc cô không? nhờ My đó, nó nói cho tôi biết bản số xe, số lượng vệ sĩ, tuyến đường... thiệt, nhờ cô ta tôi mới có thể dễ dàng bắt cô đó chứ! Ừ, mấy cái vụ tra tấn cô bằng cái cho phoi nằng rồi ngâm vô thùng đá, bật quạt... đều do ả chỉ tôi đó chứ! Thiệt, người gì mà thông minh gớm

Cô nghe tim như vỡ vụn. cô biết My ghét mình, như dầu gì cũng là chị em ruột sao lại..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Giải thoát

Mọi chuyện rốt cuộc cũng được lời ra ánh sáng.

Biết được độc xà đang nấp ở đâu, thì có sao lại còn sợ nó?

Anh nhặt lấy cây súng trước vẻ mặt thỏa mãn của Khuynh Thất Lục, nhưng thứ anh nhắm không phải là chân mình, không phải là Thất Lục... mà là cô!

Cô mỉm cười, nhắm chặt đôi mi cong chờ đợi 1 kết thúc cho mình

Anh nhếch môi, bóp cò

Đùng 1 tiếng, chân cô lập tức chảy máu, rất nhiều máu...

-Hạ!-Hàn Vũ và Thất Lục chỉ kịp la lên 1 tiếng

Khuynh Thất Lục cùng đồng bọn bất ngờ hoang mang. Trong phút chốc lơ là liền để anh khổng chế Khuynh Thất Lục. Hắn lại cười:

-Cậu dám bắn người mà mình yêu nhất để khiến tôi lo là phòng bị, tôi đánh giá thấp cậu rồi

-Trong trường hợp bất khả kháng, bắn vào chân con tin để kẻ bắt cóc bị vướng víu rồi hoang mang mà thả con tin ra, đây là kỹ năng cơ bản, Lục à!-anh giễu cợt bên tai hắn

-Cậu nghĩ, cậu ra khỏi đây được sao? Tất cả người ở đây toàn bộ đều là người của tôi, cậu giết tôi, thì họ sẽ bắn bỏ hết đám bạn của cậu và cả con nhóc kia nữa

Anh nhìn Hàn vũ với vẻ mặt lo lắng, nhưng Hàn vũ lại ra hiệu bảo anh an tâm rồi lớn tiếng

-Đúng, không ai được rời khỏi đây cả! Vì tôi đã rải 1 ít bom ở vòng vòng đây rồi, nếu như bạn tôi có xảy ra chuyện gì thì không ai được phép rời khỏi

đây cả!

Rồi Vũ mỉm cười, tay bấm 1 cái điều khiển

Bên ngoài vang lên 1 tiếng nổ chói tai, khu rừng gần đó lập tức bốc cháy

-Các người được trả bao nhiêu lương? Tôi trả gấp đôi, rồi khỏi đây ngay! Bằng không, bắn bỏ từng đứa

Họ lập tức buống súng, nhận vội tấm chỉ phiếu của Vũ rồi rời khỏi đó ngay

Khuynh Thất Lục khụy người. Hắn mất tất cả rồi. Em gái hắn, hắn không thể bảo vệ. Ngay cả đàn em trung thành của hắn cũng vì tính mạng mà nhận tiền rồi bỏ mặc hắn sống chết. Hắn tự trách Lão Thiên đối với hắn có phải quá bất công rồi không?

Anh bỏ mặc hắn, nâng cơ thể mềm nhũn của Nhật Hạ lên

Thiếu Hạo nhẹ giọng

-Máu chảy nhiều quá

-Còn không mau gọi xe cấp cứu

...

"Hạ, em nhất định phải bình an sống sót cho tôi. Nếu không mẹ em, em gái em, tôi sẽ giết chết từng người một. Em nghe không? Nhật Hạ! Giang Nhật Hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hôn mê

Anh một mặt đẩy sát khí đứng bên giường bệnh chăm chú nhìn đàn bác sĩ thâm niên sơ cứu cho cô

Bác sĩ Ngô gương mặt phúc hậu không giấu được vẻ sợ hãi bước đến trước mặt anh, áo blouse (có lẽ sai chính tả) trắng đã nhuộm thành hồng y

-Viên đạn đã được gấp ra máu chảy nhiều nên có triệu chứng mất máu nhưng đã cầm máu lại được tuy nhiên..

Anh trừng mắt:

-Tuy nhiên cái gì?

-Vì cô ấy đang mang thai nên...

-Ông nói sao? Em ấy có thai?

Bác sĩ Ngô lắp bắp

-Đúng..

Anh phấn khích. Ủ, ai sắp được làm ba mà không vui kia chứ. Thiếu Hạo thì vui ra mặt, chúc mừng liên tục. Nhưng Hàn Vũ lại khiến anh chợt hứng khi tình ý nhận ra nét sợ hãi trên gương mặt của bác sĩ Ngô

-Có phải cái thai khó giữ không?

Thiếu Hạo trở mặt nhìn, anh cũng nhũn mày quay sang. Bác sĩ Ngô mặt mày xám lại, căng thẳng mà gật đầu

-Khí lạnh xâm nhập vào cơ thể quá lâu khiến các tế bào cơ cứng lại, cộng thêm việc mất máu quá nhiều dẫn đến mất sức, nên việc xảy thai rất có thể

Anh xóc cổ áo bác sĩ Ngô lên, quát

-Các bác sĩ như các người được mướn vào đây để làm gì? Bằng mọi giá phải giữ được cái thai và khiến cho cô ấy tỉnh lại ngay cho tôi. Bằng không, tôi giết hết các người

Hân Vũ can:

-Bình tĩnh

-Làm sao mà bình tĩnh được?

Thiếu Hạo nhẹ nhàng hỏi:

-Em ấy sao rồi?

-Hiện giờ rơi vào tình trạng hôn mê, nếu lâu dài sẽ ảnh hưởng đến đứa bé. Tuy vậy, cô ấy vẫn còn nghe được mọi người nói, chỉ cần mọi người khuyên bảo, cho cô ấy động lực và ý chí, cô ấy sẽ tỉnh lại

-Ông ra ngoài đi!

-Dạ

...

Cô từ trong tiềm thức cứ muốn ngủ mãi, cô muốn trốn chạy 1 thứ gì đó rất đáng sợ. Cô nghe có rất nhiều người gọi tên cô còn có 1 tiếng nói rất thân thuộc cứ mãi vang lên

"Hạ, lẽ ra tôi phải bảo vệ em! Lẽ ra tôi không nên để em về cái nơi gọi là nhà nhưng không phải nhà ấy. Đúng lý tôi nên cương quyết hơn. Tôi xin lỗi em. Xem như tôi vang em, em tỉnh lại đi, có được không? Tôi hứa sẽ yêu em hơn, nghe em cũng nhiều hơn. Em sợ đau, tôi có thể nhẹ 1 chút (giờ khắc nào mà còn H nữa vậy n9 của tui ơi!), nhưng tôi xin em đừng rời bỏ tôi. Hạ...."

Anh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô áp lên má. Từ khóe mắt cô chạy ra 1 dòng chất lỏng trong suốt, anh nghe như tim mình thất lại.

-Hạ, em nghe tôi nói đúng không? Em tỉnh lại đi! Em nghe không? Hạ...

Cô từ từ chìm trong không gian ký ức. Hình ảnh cô nằm bên 1 người đàn ông, được hân yêu chiều chuộng cưng nựng như sủng vật. Lại có lúc hân cường bạo cô, khiến cô đau đớn đến phát ức mà lại không nói nên lời. Nhưng... người đó là ai? Cô và hân có quan hệ gì? Vì sao cô lại nhìn thấy mấy cảnh đồi bại đó, và cô là ai?

...

Cô từ từ mở mắt. Khung cảnh âm ỉ với 4 bức tường trắng xóa đến lạnh người. Cô vội chạy ra ngoài, không hiểu sao trong tiềm thức cô cứ như mình phải chạy, thật xa.

Trời đổ cơn mưa, rất lớn. Cô cứ thế chạy vội ra đường mặc kệ dòng xe để rồi bị một chiếc 4 chỗ bóng loáng đâm phải

Đình Lam Vũ buột miệng chửi thề 1 tiếng. Rồi cầm ô cùng tài xế bước xuống xe.

-Giải quyết cô ta đi-Lam Vũ lãnh đạm

-Chúng ta có cần bồi thường không?

-Không, đem cô ta trở vào bệnh viện đi

-Dạ

Anh thờ ơ nhìn lướt cô gái ấy. Nhưng rồi lại đập vào mắt anh 1 hình ảnh vô cùng quen thuộc. Giang Nhật Hạ? Cô vận bộ quần áo bệnh nhân, chân không, mặt xanh tái nhưng vẫn giữ nguyên dáng người nhỏ nhắn cùng gương mặt thanh tú

-Khoan đã

-Sao vậy?

-Đưa cô ấy vào xe, lát ghé ngang mua cho cô ấy ít quần áo

-Vâng

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mất trí nhớ

Cô đưa đôi mắt lạ lẫm hết nhìn khung cảnh quanh mình lại nhìn đến người con trai đẹp như tranh, như tạc đang ân cần cạnh mình. Cô nhìn bộ quần áo với váy đầm xinh xắn không giống như bộ lúc này, đầu óc đen tối suy nghĩ những điều bậy bạ liền quay sang mắng

-Anh đã làm gì tôi hả? Anh...

Lam Vũ không khỏi bật cười, biểu cảm này thì quả không sai, cô chính là cô bé Nhật Hạ, còn ánh mắt xa lạ này thì sao? Cô cứ nhìn anh như chưa từng gặp

-Anh nhờ nhân viên nữ thay giùm em đó. Bộ em định vận bộ quần áo bệnh nhân ướt nhẹp đó sao, Hạ?

Cô mở to đôi đồng tử, ngón tay thon dài chỉ vào ngực

-Anh biết tôi

Lam Vũ nhúm mày

-Em vừa nói gì?

-Tôi, đầu óc của tôi trống rỗng, tôi không biết tên mình, không biết ai cả

Lam Vũ ôm cô vào lòng. Cố gắng kiềm chế sự hoảng loạn của cô cho đến lúc bác sĩ đến

...

-Cô ấy sao rồi?-Lam Vũ hỏi bác sĩ

Bác sĩ Trương khẽ nâng cặp kính, mở giọng khàn khàn

-Có 1 vết thương do đạn bắn ở chân, cổ còn bị 2 vết cắt sức khỏe hiện rất kém lại còn mang thai hơn 10 tuần

-Có thai?

-Đúng, vì vậy cậu cần bổ sung dinh dưỡng cho cô ấy nhiều hơn

-Tôi biết rồi. Nhưng còn việc cô ấy không nhớ gì cả thì sao?

-Có lẽ do sốc tâm lý. Do vậy, trong tiềm thức cô ấy luôn muốn trốn chạy nên sinh ra mất trí, nhưng chỉ là tạm thời thôi.

-Cảm ơn bác sĩ Trương

-Không có gì

Anh tiễn bác sĩ về. Trong lòng có rất nhiều dấu chấm hỏi, bực dọc và giận hờn.

Lam Vũ thật sự muốn biết, cuối cùng Dương Hạo Phong đã đối xử với cô thế nào lại để cô bị thương, hết 2 vết cắt ở cổ rồi đến vết đạn ở chân? Là đạn đó! Chắc chắn đây không phải việc thường rồi. Còn nữa, bây giờ cô mất trí nhớ rồi, anh phải làm sao đây? Vũ sẽ nói với cô như thế nào khi cô tỉnh lại. Nói cô và cậu từng yêu nhau say đắm, còn đứa bé đó là kết tinh tình yêu giữa 2 người hay nói cho cô biết toàn bộ sự thật?

Vũ bước đến đắp chăn cho cô cẩn thận, hôn nhẹ lên trán cô.

Cô vẫn như ngày nào, xinh đẹp 1 cách thuần khiết

Vũ từng nghe ai đó nói: "Khi yêu chỉ muốn cơ thể 2 người hòa vào thành 1, mãi mãi không thể xa rời" cậu từng nghĩ, yêu là thế quái nào mà lại sến súa như vậy? Yêu không phải là những cuộc vui trên giường với những lần lên đỉnh và những tiếng cọt kẹt khó chịu của giường hay sao? Nhưng bây giờ khác. Cậu thật sự muốn bảo vệ cô, muốn mỗi ngày đều được hôn cô, rất muốn đem cô hòa vào cơ thể mình, bao lấy thân ảnh nhỏ bé ấy mãi mãi.

Cô mở mắt, tay xoa xoa cái bụng

-Lúc này nghe nói em có thai, thật sao?

Lam Vũ khẽ gật đầu

-Đứa bé là con của ai? Em đã có chồng hay bạn trai gì chưa?

-Đứa bé là con của anh! Hiện tại bạn trai của em là anh, tương lai chồng của em sẽ là anh

Ừ, đôi khi con người ích kỷ 1 chút cũng đâu có gì sai? Không lẽ bây giờ cậu phải nói cho cô biết sự thật hay sao, không lẽ cậu phải trả cô về bên anh, nơi có 1 con ác quỷ không thể bảo vệ được cô hay sao? Không. Cậu phải giữ cô ở bên, khiến cho cô yêu cậu, cho dù cô có lại trí nhớ thì sao, lúc đó cô đã yêu cậu thì dù cha của đứa bé là ai cô vẫn ở bên cậu

-Anh tên gì? Anh có biết gia đình của em không? Em rốt cuộc là ai, tại sao em lại trở nên như vậy?

Lam Vũ ôm cô vào lòng, áp đầu cô vào ngực mình rồi hôn lên đỉnh đầu cô, ngửi mùi hương trên cơ thể cô

-Anh tên Vũ, Đình Lam Vũ. Còn em tên Giang Nhật Hạ. Quá khứ của em, em quên là tốt, đừng cố nhớ lại. Từ bây giờ, anh sẽ tạo cho em những đoạn ký ức thật vui, thật đẹp.

-Nhưng em vẫn muốn biết em là ai? Gia đình em ở đâu? Và nhiều chuyện lắm

Lam Vũ đỡ cô nằm xuống, kéo chăn đắp cho cô thật cẩn thận

-Nếu em muốn biết, từ từ anh sẽ kể cho em nghe, còn bây giờ em ngủ ngoan có được không?

-Ừm

Vũ cúi xuống, hôn nhẹ lên đôi môi nóng bỏng của đối phương, sự trơn mượt, mềm mại khiến cậu muốn cời phẳng áo cô ra đi được. Nhưng hiện tại cô vừa mất trí lại đang mang thai, có lẽ sẽ còn lâu đến ngày có H.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bốn năm sau

4 năm...

Khoảng thời gian 4 năm, nói dài không dài, nói ngắn, lại càng không ngắn

4 năm đủ để 2 người hoàn toàn xa lạ trở nên thân thuộc, cũng có thể khiến 2 người đang yêu nhau bỗng chốc hóa thành người dưng

...

Cô búi lộn tóc lên thật cao, đứng chờ 1 bà mẹ đã có con. Nhớ lại 4 năm trước trong phòng sinh, lúc ấy cô cứ chuyển dạ mãi khiến Lam Vũ sốt ruột đến mức muốn đập nát cái bệnh viện. Lúc ấy cô từng khóc lớn mà bảo Vũ: "Nếu em có bề gì, anh hãy giúp em đặt cho con chúng ta!". Vũ mỉm cười, nhưng cô lại không thấy được vẻ chua xót "con của chúng ta", có phải cô đang muốn xát muối vào tim cậu không chứ?

Và Hạo Nhiên đã chào đời vô cùng bình an. Cậu bé ngoại trừ đôi mắt đen tròn cùng đôi môi đỏ mọng giống cô ra thì khuôn mặt baby nhưng hơi góc cạnh, tính cách trầm tính dù chỉ mới 3 tuổi rưỡi ấy được di truyền từ ai? Cô không quan tâm nhiều vì Lam Vũ thật sự đối rất tốt với cô, cậu vô cùng tôn trọng cô, sống với nhau 4 năm trời, cơ thể 2 người chưa 1 lần chạm vào nhau.

Lại nói về anh, 4 năm nay liên tục truy tìm tung tích của cô. Khắp các bệnh viện tư công gì cũng lục nát hết cả lên nhưng vẫn không tìm thấy bất cứ tung tích gì. Sau 1 thời gian, anh bức bối đến mức liên tục kêu hàng trăm gái điếm đến kích tỉnh. Nhưng không có 1 cô gái nào làm anh thỏa mãn, vào phòng chưa đầy vài phút cô ấy liền bị đuổi ra trong tình trạng chỉ có tấm chăn quấn vội. Tội hơn là mấy cô Xứ Nữ, khi bị đẩy ra, thân dưới vẫn còn chảy chút máu. Việc công ty ngày càng chênh lệch, Hàn Vũ phải thay anh đứng ra lo toan mọi chuyện. Phải mất vài năm anh mới có thể vực dậy, trở lại thành 1 tổng tài băng lãnh như năm nào

Trung tâm thương mại KQ

8h20"

Anh vận sơ mi trắng cùng quần tây đen và giày da bóng loáng, ung dung đứng ngay giữa khu trung tâm làm tất cả ánh nhìn đều đổ dồn lên anh. Phụ nữ thì phát cuồng rồi lại tự trách sao bạn trai (chồng, con, em trai...) lại không bằng 1 góc của người này; đàn ông thì hờn trách lão Thiên sao lại đối xử bất công như vậy. Anh vừa chuyển bìa kẹp hợp đồng cho trợ lý thì bỗng có vật gì va phải chân anh. Từ đằng xa, 1 cậu bé khoảng 3, 4 tuổi gì đó chạy đến mỉm cười:

-Chú ơi, chú cho cháu xin lại trái bóng ạ

Anh nhặt trái bóng đưa tận tay cho cậu bé. Trong lòng có chút đau đớn, nếu Nhật Hạ không mất tích thì con của 2 người cũng lớn chừng này rồi. Anh khẽ nựng má đứa trẻ. Gò má phúng phính thật đáng yêu

Bỗng đứa bé nhìn quanh đảo dắc, thân người khẽ rung lên nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh

-Con sao vậy?-anh ân cần

Đứa bé ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn anh

-Con lạc mẹ rồi, chú giúp con tìm mẹ với

Anh xoa xoa tóc nó:

-Ừ, nhưng con tên gì?

-Dạ con tên Hạo Nhiên-đứa bé nói, mắt lấp lánh ánh nắng

Anh quay sang trợ lý nói

-Đến chỗ ban quản lý bảo họ rao loa hỏi xem có ai lạc mất đứa trẻ tên Hạo Nhiên không

-Dạ

Sau khi trợ lý đi, anh bế đứa trẻ lên

-Chú tên Hạo Phong, con tên Hạo Nhiên thật là trùng hợp

-Chú ơi, chú có con chưa?

Anh mỉm cười, ngất nhẹ má nó

-Lẽ ra chú cũng có 1 đứa con bằng tuổi con

-Vậy bây giờ bạn ấy ở đâu ạ

Anh chưa kịp trả lời thì nghe tiếng gọi "Nhiên, con ở đâu? Nhiên!"

Hạo Nhiên nghe tiếng cô gọi liền chạy đi

-Mẹ con ở đây

-Nhiên, con đi đâu nãy giờ làm mẹ lo quá. Lỡ bị người xấu bắt đi thì mẹ làm sao ăn nói với ba con đây, còn mẹ sẽ đau lòng chết mất

-Mẹ đừng lo có chú kia bảo vệ con nãy giờ, còn giúp con tìm mẹ nữa, không có người xấu nào có thể bắt con hết á

Cô theo hướng chỉ của Nhiên ngược lên

Anh vốn đang định trách người mẹ này sao lại để đứa con chạy lung tung, nhưng vừa thấy gương mặt ai đó, anh lập tức hóa đá

Cô mỉm cười, bước lên 1 bước, cúi đầu

-Xin cảm ơn anh rất nhiều, không có anh tôi không biết làm sao tìm ra Nhiên nữa

Rất lâu anh vẫn cứ nhìn cô trân trân như vậy. Nhiên kéo kéo áo anh

-Chú ơi, sao chú nhìn mama con lâu vậy? Có phải vì mama con xinh đẹp quá đúng không? Nhưng chú đừng làm vậy papa con sẽ giận chú đó

Cô cúi nhẹ lên đầu đứa trẻ, rồi cúi đầu chào anh và đi mất

Anh ngửi nhẹ mùi hương khi cô lướt ngang qua. Vẫn mùi hương ấy, gương mặt ấy, giọng nói ấy nhưng sao cô không nhận ra anh. Ít nhất thì cô cũng phải có chút kinh ngạc khi gặp lại anh chứ? Đàng này cô lại nhìn anh như người xa lạ. Còn Nhiên? Nó có phải là con của anh không? Còn papa nó nhắc đến là ai? Bao năm qua cô đã ở đâu? Biết bao dấu chấm hỏi làm anh rối cả mắt

-Theo dõi cô gái lúc nãy rồi báo cáo cho tôi-anh nói với trợ lý

-Dạ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Day dưa không dứt

Điều tra xong, anh cầm xấp giấy tờ đọc qua 1 lượt

Hóa ra bấy lâu nay, Vũ đem cô qua Nhật sinh sống và điều trị vì thế nên dù anh cố công đến mấy cũng không tìm được cô

Anh lên kế hoạch chinh Lam Vũ

....

Hội trường QV

Lam Vũ uống 1 chút rượu vang, tận hưởng mùi vị của rượu 1 cách thật an nhiên. Bỗng có 1 cô gái trẻ trung, dáng người nhỏ nhắn đến mời anh 1 ly Gin trong suốt. Anh theo phép lịch sự đưa tay đón lấy và uống 1 ngụm. Mãi đến sau khi cô gái ấy bỏ đi, Vũ mới nghe đầu mình hơi choáng, yết hầu khô khốc, cả người nóng ran. Vốn định đi tìm ít nước vốc rửa mặt thì chợt bị ai đó kéo lại. cô gái lúc nãy dầm dăng cời bỏ váy áo trước mặt cậu, Lam Vũ bỗng cảm thấy vật giữa 2 chân cương cứng lên, đến giờ cậu mới thâm kết luận: "ly rượu có thuốc!"

Cố gắng lắm, Vũ mới giữ được tỉnh thần, vội bắt taxi về thẳng nhà.

Không biết là do thuốc hay bởi chính cậu muốn thế mà Vũ bước vào phòng cô. Cô mặc bộ quần áo ngủ rất dễ thương, mái tóc xõa dài nữ tính, đôi môi đỏ căng mọng như quả táo. Cô chuẩn bị tắt đèn thì thấy cậu bước vào, liền cười nói:

-Nhiên vừa ngủ rồi. Sao anh về trễ thế? Nó mong anh mãi

Lam Vũ không trả lời, vội đóng sầm cửa lại. Cô hốt hoảng, nhìn vào ánh mắt đầy dục vọng cô thật sự rất sợ. Sống chung 1 nhà với cậu lâu nay, cho dù trước kia cô và cậu là kẻ thù thì trong đoạn ký ức 4 năm đang được xây dựng này, cô vẫn có đủ cơ sở để yêu cậu. Cô không hiểu sao, cô và cậu yêu nhau nhưng mỗi lần đụng chạm da thịt cô lại sợ chuyện ấy, sợ đến kinh người, lại có cảm giác hình như có gì đó sai sai. Mà đến bây giờ, cô vẫn chưa biết gì đó là cái gì đó?!

Lam Vũ nâng gương mặt Loli đáng yêu của cô khẽ áp thẳng bờ môi cậu lên bờ môi cô, thỏa mãn mút mút. Môi cô ngọt như đường, thơm như mật thì có con ong nào không thích kia chứ. Cậu áp cô xuống giường, tay mân mê từng đường cong trên cơ thể cô. Cô quơ tay chống cự nhưng vô ích, sự chênh lệch hình thể khiến cô hoàn toàn nằm trong thế bị động. Cô hiểu, cô nợ Vũ nhiều, vì thế chuyện Vũ muốn cô, cô ít nhất cũng phải cho cậu 1 lần. Nhưng sao cô lại có cảm giác đau đớn như vậy? Cô khóc.

Vũ bị dục vọng làm cho mờ cả mắt, át đi cả lý trí. Cậu quấn chặt cô hơn khiến cô khó thở, lại dùng lưỡi tách răng cô ra, rồi tiến thẳng vào trong cuốn lấy cái lưỡi xinh xinh của cô. Cậu lúc này chẳng khác nào mấy cậu nhỏ 3, 4 tuổi đang mút que kem yêu thích của mình. Đôi tay bắt đầu cào cào trên cơ thể cô. Môi rời môi cô, di chuyển xuống cổ, bỗng khựng lại khi thấy có chút ướt át.

Cô khóc sao? Vì cậu?

Cậu buông vội cô ra, chạy vào nhà vệ sinh vốc nước. Nước phần nào xua tan đi sự nóng ran của cơ thể. Lát sau cậu bước ra, nhìn thấy cô khóc mà không phát ra tiếng động cậu thật sự rất đau lòng.

-Hạ, anh xin lỗi. Có phải làm em sợ không?

-Em xin lỗi. Sống chung hơn 4 năm rồi mà ngay cả chuyện quan hệ vợ chồng đơn giản thế mà em cũng chẳng làm được. Là em nợ anh, là em có lỗi với anh

Vũ ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc cô, rồi hôn lên trán cô

-Anh xin lỗi. Làm người phụ nữ của mình phải khóc thì anh là 1 thằng đàn ông tồi nhĩ

Cậu ôm cô, thật chặt. Mãi đến khi cô ngủ mới khẽ buông ra. Đắp chăn cho cô cẩn thận rồi mới ra ngoài

Dương Hạo Phong ào đến như 1 con sói đói

-Ngủ mà không đóng cửa sổ, em đang muốn dụ dỗ tôi đến sao?

4 năm không gặp, cô vẫn xinh đẹp như vậy trong khi anh vì cô mà héo mòn từng ngày

Anh áp tay lên má cô, Cô trong vô thức lại cầm lấy tay anh, đặt lên môi mút mút

Anh chính vì hành động này của cô mà bị kích thích

Khi anh hỏi Hạo việc làm sao kéo cô về, Hạo nói "phải yêu cô ấy nhiều hơn" được, giờ anh sẽ áp dụng, sẽ yêu cô ấy cho đến khi cô ấy rên lên vì sung sướng thì thôi. (Tg: "yêu" của Hạo ca vô cùng trong sáng nha nam 9 ới ời... nam 9 đầu óc đen quá đen rồi TT)

Nghĩ là làm, anh vội cởi chiếc áo sơ mi, quăng bỏ chiếc chăn đang đắp trên người cô

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cảnh H

Nhận thấy sự nhột nhột, cô khẽ giật mình mở mắt. Lúc cô kịp nhận thức mọi chuyện thì quần áo sớm đã bị cởi sạch.

Cô vỗ nhẹ lên vai anh, giọng mơ ngủ:

-Vũ, đừng mà, em không muốn

Anh không biết nên buồn hay nên vui. Cô, đến cả anh cũng nhầm thành Lam Vũ, nhưng cô lại cự tuyệt Lam Vũ chứng tỏ 2 người chưa từng xảy ra quan hệ.

-Mèo nhỏ của anh, em thế nào lại quên anh vậy?! Anh đau lòng lắm

Cô hoảng hốt nhận ra giọng nói của 1 người đàn ông khác không phải Vũ, nhưng cũng hoang mang. Cô thấy, tiếng nói này xa lạ nhưng lại vô cùng thân thuộc

-Anh là ai?

-Là người duy nhất được sở hữu em!

-Anh mau buông tôi ra, tôi la lên đó

-Em cứ la, người ta nghe được chỉ cho là em đang lên đỉnh thôi

-Anh..

Cô cắn môi, cô gắng không phát ra tiếng động

Cô khóc, khóc rất nhiều, anh cũng biết nhưng anh mặc. Anh vốn biết cô không thích thậm chí hận việc đụng chạm da thịt, nhưng không sao cả, anh thích là được. Chỉ tội cơ thể cô, nó quá nhỏ bé vốn không thể chịu nổi sức mạnh cơ thể anh đè lên.

Hôm nay vừa đúng ngày trăng tròn. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào một ít ánh sáng nhỏ nhoi lên 2 cơ thể trần truồng đang quấn lấy nhau. Chiếc giường lâu lâu lại phát ra tiếng cọt kẹt khó chịu. Còn cô, đôi khi lại rên lên khe khẽ

...

Gió khẽ thổi qua trên gương mặt yêu kiều. Cô vẫn nhạy cảm như ngày nào, hoàn toàn không biết tí gì về sắc dục nhưng khi làm lại khiến anh hứng thú đến kỳ lạ. 4 năm, vấn đề sinh lý trong 4 năm 1 lần phá hết vào cơ thể yếu ớt. Dĩ nhiên khiến cô chịu không nổi mà ngất đi. Anh nhìn cô, thỏa mãn cắn 2 bên nhũ, rồi áp mặt vào đó người người.

Anh mặc quần áo vào chỉnh tề, khẽ mở tủ áo, chọn tùy ý 1 bộ giúp cô mặc rồi bế cô trèo xuống

Giúp cô thắt dây an toàn, nhìn gương mặt đỏ ửng đáng yêu đó, anh lại chịu không được mà cắn lấy 1 cái. 1 lúc sau thì xe chuyển bánh rời thành phố Đà Lạt mộng mơ, nhắm thành phố biển Nha Trang thẳng tiến

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Anh và cô

Cô tỉnh dậy. Cô còn nhớ như in cái viễn cảnh u ám đêm qua. Nếu thân dưới cô không trở nên đau nhức, cô thật không dám tin chuyện đêm qua có thật.

Cô đưa mắt nhìn người đàn ông ngồi cạnh

-Anh là người giúp tôi tìm Hạo Nhiên hôm trước?

Hạo Phong mỉm cười

-Cũng có thể nói như vậy

(tg: tại có bạn nói không hiểu ai là ai nên tg k viết "anh" mà viết tên luôn nha!)

Cô không biết vì sao mình lại bật khóc, cô mím môi muốn lấy sự đau đớn xác thịt mà kiềm nén cảm xúc

Cô không giận anh ta, chỉ giận mình. Cô giận, cô chẳng hiểu vì sao đêm qua, lẫn trong sự đau đớn tui nhục khi bị 1 người xa lạ xâm hại, cô lại có chút vui sướng hoang lạc. Cô vẫn nhớ đêm qua khi đối phương hôn cô, cô có đáp trả.

Cô biết, người đàn ông đối diện không đơn giản chỉ từng gặp cô ở trung tâm mua sắm, chắc chắn, anh ta đã ở đâu đó trong phần ký ức bị mất của cô. Cô chẳng hiểu vì sao ở bên cạnh anh ta, cô bỗng có cảm giác thân thuộc vô cùng, kiểu cảm giác này không hề có khi cô ở bên Lam Vũ.

Hạo Phong hôn lên trán cô, khẽ áp bàn tay to ấm áp lên gương mặt yếu đuối của cô, rồi nhẹ nhàng mà lau nước mắt

-Em vẫn như ngày nào

Cô ngước đôi mắt đỏ hoe nhìn anh

-Anh và tôi, lúc trước quen nhau như thế nào?

Hạo Phong nhún mày

-Hạ, em đừng gạt tôi, em không quên tôi đúng không?

-Tôi không biết anh là ai, tôi không biết chúng ta đã từng xảy ra chuyện gì, tôi van cầu anh, xin anh rời xa cuộc sống của tôi đi, tôi...tôi rồi lắm.van anh...

Anh ôm cô vào lòng cố giúp cô kiềm nén cảm xúc. Nhưng bây giờ, đâu phải có mình cô biết đau. Chính anh, tim anh cũng đang đau nhói. Tim anh cũng như tim của hàng tỷ tỷ người trên thế gian này, nó làm bằng máu và thịt, và nó đang dần rỉ máu

-Hạ, em bình tĩnh, em không nhớ, anh sẽ từ từ kể cho em nghe, được không? Anh yêu em, anh không thể nào mất em được

-Anh yêu tôi? Anh yêu tôi mà việc đầu tiên khi gặp tôi không phải là hỏi xem bao năm qua tôi sống thế nào mà lại cường bạo tôi. Tôi rõ cuộc đã hiểu, vì sao ký ức của tôi bị mất là bởi vì ông trời muốn tôi quên tên người yêu cũ như anh

-Người yêu cũ? Em nói tôi?

-Tôi nghĩ, chắc lúc trước tôi đã từng yêu anh lắm. Nhưng bây giờ, tôi thật không muốn day dưa với anh nữa. Tôi đã có con, có chồng rồi, xin anh...

Anh nghe mình chết lặng, chồng cô, không phải là anh sao?

Dương Hạo Phong nâng gương mặt cô lên, nhẹ nhàng hỏi:

-Ý em nói là Đình Lam Vũ?

-Đúng

-Chồng của em chỉ có thể là tôi

Rồi anh kể hết mọi chuyện lúc trước cho cô nghe, chuyện cô gặp anh như thế nào, 2 người đã phát sinh tình cảm ra sao...

Trong khi Lam Vũ luôn tránh nhắc đến quá khứ của cô thì anh lại nói hết mọi chuyện. Cô nghĩ anh nói thật, vì cho dù thông minh đến thế nào đi nữa, trong khoảng thời gian ngắn như thế sao lại suy nghĩ ra được 1 câu chuyện hợp lô gic đến kinh người như vậy?

Cốc cốc!

Thiếu Hạo sau khi gõ cửa, mặc cho Hạo Phong có cho vào hay không, cậu cũng đá cửa xông vô. Hàn Vũ theo sau, cứ điềm tỉnh như thường lệ

Chưa kịp đến đâu, Hạo đã kịp nhìn thấy cô ngồi bên cạnh Phong, nước mắt vẫn chưa kịp khô

-nè, tôi đã nói cậu phải yêu cô ấy hơn mà! Đâu có bảo cậu bắt cóc cô ấy đâu?

Hạo Phong mỉm cười, vuốt tóc cô

-Cô ấy quên mất tôi rồi

Thiếu Hạo nhú mày, đi đến trước mặt cô

-Em có nhớ anh không? Anh là bạn thân của Phong đó

Cô đưa cô mắt ái ngại nhìn Hạo

-Em xin lỗi, em bị mất ký ức, cho nên...

Hàn Vũ lên tiếng

-Em quên hết tất cả?

Cô đứng lên, đối diện với Hàn Vũ

-Cũng không hẳn, chỉ là có rất nhiều hình ảnh xẹt qua, tất cả đều lộn xộn. Trong mớ ký ức hỗn độn ấy, em chẳng thấy được gương mặt người nào cả. Mà anh cũng quen em sao?

Hàn vũ liếc Hạo Phong

-Để tôi đưa cô ấy đi chữa bệnh

Cô vội xua tay

-Không cần. Quá khứ đã qua, cứ để cho nó qua, tôi không muốn nhớ lại, chỉ mong có thể quên được đêm qua

Rồi cô nhắm cửa mà bước. Anh kéo tay cô lại, nói:

-Em có biết 4 năm qua tôi nhớ em đến mức nào không? Giờ gặp lại, em không nhớ ra tôi thì chớ lại còn muốn xa tôi?

-Anh buông tay ra, tôi phải về

-Tôi không cho em về

-Anh...

Hàn Vũ, nhẫn nại uống trà

-Em ngồi 1 lát, anh gọi cho Đình Lam Vũ rồi, không lâu sau cậu ta sẽ đến đón em thôi

Hạo Phong quắc mắt

-Cậu dám!

Hàn Vũ nói lớn, cố ý để cô nghe thấy

-Yêu một người không phải như vậy. Cậu yêu cô ấy nên luôn nổi lên dục vọng khi ở bên cô ấy không sai, nhưng sai ở chỗ, tình dục phải là đôi bên tình nguyện. Cậu như vậy chỉ khiến đoạn ký ức vừa hình thành của cô ấy ghi khắc hình ảnh xấu xa của cậu thôi

...

Hơn 1 tiếng sau, Lam Vũ đáp máy bay xuống Nha Trang

Bằng tốc độ bàn thờ, Lam Vũ lập tức phi đến dinh thự của Hạo Phong, không thương tiếc đạp cửa chạy vào

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Sự thật

Cô ngồi thẩn thờ giữa bàn trà, đôi mắt trong veo liếc nhìn thân ảnh vừa xông vào

-Hạ-Lam Vũ kêu lớn 1 tiếng, lập tức phóng đến ôm cô

-Vũ, lâu nay anh đều gạt em

Lam Vũ nghe tim mình nhói lên một cái. Cô nhớ lại rồi sao? Vậy cô sớm sẽ quên cậu sao?

-Hạ...

-Vũ, em hỏi anh, trước khi em mất ký ức em và anh là quan hệ gì?

-Hạ à...

Lam Vũ đau đớn đến muốn xé nát tim. Không lẽ giờ anh phải thú nhận rằng 2 người chỉ là người dưng.

Nhận ra được thái độ bất thường của Lam Vũ, cô khẽ thở dài, nghiêm trọng hỏi:

-Hạo Nhiên là con của ai?

Thời gian như ngưng trệ

Lam Vũ không trả lời, đưa mắt nhìn đi hướng khác bỗng thấy Hạo Phong đứng đó từ lúc nào liền nắm tay chặt thành quyền, xông đến chỗ anh

-Mày, mày đã nói gì với Hạ?

-Nói những gì cần nói!-anh thản nhiên trả lời

-Mày...

Cô nắm tay Lam Vũ

-Anh trả lời em, Nhiên là con của hấn?*chỉ Hạo Phong*

Lam Vũ khó khăn gạt đầu

-Vậy sao trước giờ anh không nói

-Bởi vì anh không muốn em và Nhiên ở cạnh 1 con sói như vậy. Hấn sẽ hại em và con bất cứ lúc nào

Từng mảnh ký ức xẹt ngang qua, cô vội ôm đầu khụy xuống

Hình ảnh đó rốt cuộc là sao? Cô thấy cô bị tra tấn rồi lại bị cắt cổ, cuối cùng là có 1 người đàn ông cầm súng bắn cô, người đó có vẻ rất quen nhưng cô không tài nào thấy được mặt người đó

-Hạ, em có sao không?-Lam Vũ và Hạo Phong đồng thanh

Cô khoát tay, cơ thể khẽ run lên, ngữ điệu mất khống chế

-Tôi không muốn ở cạnh các người, tránh xa tôi ra, tránh ra

Rồi thừa cô mọi người còn đang ngỡ ra cô chạy vội ra ngoài.

4 người đàn ông sau vài giây cuối cùng mới lấy lại được bình tĩnh rồi đuổi theo cô. Nhưng lúc này cô đã đi một đoạn khá xa

....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hồ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tai nạn

Cô khụy xuống, từng mảnh ký ức lộn xộn xệt ngang khiến cô đau đến thấu trời.

Lam Vũ đuổi kịp cô, cậu ôm cô vào lòng nói nhỏ

-Về với anh, với Nhiên được không?

Cô khóc, khóc rất nhiều. 4 năm qua cậu đan tâm lừa cô. Vậy mà cô cứ ngu ngốc cho rằng mình đã có một gia đình hạnh phúc, có con với Lam Vũ. Cô giật mạnh tay anh ra, chạy vội ra đường đúng lúc có chiếc xe chạy ẩu, vượt đèn đỏ lao đến chỗ cô. Cô chỉ kịp nhớ rằng mình có cảm giác nhấc bổng lên, xe thắng cái kít, người được mùi hương rất quen rồi trời đất tối lại.

Cô tỉnh lại trên giường bệnh.

Gỡ vào đầu vài cái cho tỉnh, cô thăm mắng mình. Lam Vũ là đàn ông, lại là tổng tài trên cả vạn người, trước giờ làm gì có thông lệ phải cầu xin năn nỉ ai, vậy mà Lam Vũ lại bỏ hết cái tôi hạ mình năn nỉ cô thế mà cô vẫn không chịu hiểu cho cậu. 4 năm qua, cậu chưa từng được động vào cô, nhưng lại tốt với cô và Nhiên vô cùng. Vậy cô trách anh cái gì? Trách cậu giấu đi ký ức tồi tệ đó của cô?

-Mẹ!

Cô mỉm cười, ôm Hạo Nhiên vào lòng

-Sao con lại ở đây?

-Bởi vì con nghe mẹ bị tai nạn

Cô lặng người một lúc rồi nhớ lại. Ừ, lúc đó có chiếc xe chạy ẩu, chạy sát vào lề, cô lại đang hoảng không để ý nên bị quệt, xem ra cũng không có gì nghiêm trọng

Cô cười

-Nhiên, con đừng lo, con xem, mẹ vẫn khỏe mạnh. Ông trời luôn dõi theo mẹ hahaa

Bỗng thấy đôi mắt Hạo Nhiên đỏ hoe, cô nâng gương mặt nó lên, nhều mày

-Sao con khóc?

-Dạ không có

-Con có gì giấu mẹ?

Hạo Nhiên cắn môi

Cô như nhớ ra điều gì, lắc lắc vai Hạo Nhiên

-Có phải Lam Vũ xảy ra chuyện gì rồi không?

Đúng lúc ấy Hạo Phong đi vào, cô như gió lao đến hỏi anh

-Có phải Vũ có chuyện? Anh nói đi

Dương Hạo Phong gật đầu, nói khẽ

-Lúc đó, Vũ cứu em nên bị tông, mất quá nhiều nên...

...

Từ lúc biết tin vũ vì cô mà mất, cô đến giờ vẫn không nói lời nào.

Hôm nay là ngày chôn Lam Vũ, người nhà cậu đến rất nhiều, nhưng vì ba mẹ mất từ lúc cậu lên 5 nên chỉ có họ hàng chứ chẳng ai ruột cả

Cô em họ Kimi rất thân với Vũ, hôm nay Kimi khóc rất nhiều, cũng lời cô ra mắng và đánh cô rất nhiều

Cô cứ lặng người đi, không ăn, không uống, không một giọt nước mắt, ai cũng lo cô sẽ bị trầm cảm

Mãi đến khi người ta đưa quan tài anh xuống huyệt cô mới chạy đến, nước mắt giàn giụa

-Các người làm gì vậy? Vũ còn sống mà, không được

Rồi cô ôm cái quan tài, nước mắt rơi lã chã

-Là em không đúng, em luôn trách anh, em luôn giận anh vô cớ, em không bao giờ khiến cho anh vui cả. Sao anh ngốc vậy, anh mất, công ty biết thế nào, em và Nhiên phải thế nào đây? Anh tỉnh dậy cho em, em xin lỗi anh rồi, đừng dọa em nữa, nha,, em sợ rồi...

Ai cũng sụt sùi, thương cho một tài nguyên cực hiếm (tức là người đẹp trai giàu có ga lăng á) đã mất đi, và thương cho mối tình đang tốt đẹp

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Anh bước đến bên cô, nhẹ nhàng ôm thân ảnh nhỏ nhắn ấy vào lòng.

-Hạ Hạ, cậu ta rất cần được nghỉ ngơi.

Cô cố sức dẩy dựa, nước mắt càng lúc càng nhiều như dòng xuân triều ngập tràn không dứt.

-Tại anh, cũng tại vì anh mà Vũ mới....tôi hận...hận anh suốt cuộc đời này!!!!

Anh giữ chặt khuôn mặt nhỏ, hôn mạnh vào cánh môi anh đào....vẫn hương vị như ngày nào chỉ có điều nước mắt làm cho nụ hôn trở nên mặn chát.

-Nghe lời anh, cậu ta cũng không muốn em như vậy.

Kiệt sức, cô ngất xỉu khiến anh lo lắng khôn cùng. Bé cô lên, nhẹ như một đứa trẻ khiến anh đau xót.

Đám tang của Đinh Lam Vũ thu hút rất nhiều cánh nhà báo đến sầm soi tin tức, thế mà anh vẫn không ngại cùng cô thân mật mặc kệ bọn họ có viết những viết cuội.

Công ty Hoàn Cầu của Đinh Lam Vũ ngày càng tuyệt dốc do không có người đứng đầu. Họ hàng 2 bên, các cổ đông lớn thì nhau tranh giành. Cục diện ngày càng nghiêm trọng.

Anh âm thầm thu mua cổ phiếu, cơ hội lớn này...không thể bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Hờ Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.